

AGATHA CHRISTIE

SMRT NA NILU

1. KAPITOLA

1

„Linnet Ridgewayová!“

„Tak to je ona!“ zvolal pan Barnaby, hostinský u Tří korun.

Šťouchl do svého druha.

Oba venkované s pootevřenými pusami vykulovali oči.

Před místní poštou právě zastavil velký šarlatový rolls-royce.

Vyskočila z něho prostovlasá dívka, v šatech, které vypadaly (ale jen vypadaly!) jednoduše.

Dívka měla zlaté vlasy, přímé, rozhodné rysy a hezkou postavu; byla to dívka, jakou je možno v Maltonu pod Wodem vidět jen zřídkakdy.

Rychlým, rázným krokem vešla do poštovní budovy.

„Tak to je ona!“ opakoval pan Barnaby a pokračoval tichým hlasem, naplněným posvátnou úctou. „Má milióny... Vydá na ten barák tisíce. Budou tam plavecký bazény, italský zahrady, taneční sál; půlku domu strhnou a přestaví...“

„Přinese městu peníze,“ podotkl jeho přítel. Byl to hubený, ošuměle vyhlížející člověk. Mluvil závistivě a žehravě.

Pan Barnaby souhlasil.

„No, pro Malton pod Wodem to bude ohromný! Ohromný!“ liboval si spokojeně, a dodal:

„Pořádně nás to všechny vyburcuje.“

„To bude něco jinýho než sir George,“ prohodil ten druhý.

„Ale, prodělali mu to ty jeho koně,“ poznamenal pan Barnaby shovívavě. „Nikdy s nima neměl štěstí!“

„Co dostal za svou usedlost?“

„Dobřejch šedesát tisíc, aspoň jsem to slyšel.“

Hubený muž hvízdal.

„A povídá se, že než s tím bude hotová, vyhodí dalších šedesát tisíc,“ dodal pan Barnaby vítězoslavně.

„Hrůza,“ zděsil se hubeňour. „Odkud má všechny ty prachy?“

„Z Ameriky, tak jsem to slyšel. Její matka byla jediná dcera nějakýho milionáře. Jako ve filmu, co?“

Dívka vyšla z pošty a nastoupila do auta.

Jak odjížděla, sledoval ji hubený muž pohledem.

„Mně se nezdá správný, že je tak hezká,“ zamumlal. „Mít prachy a ještě vypadat jako ona – to je až moc! Je-li holka tak bohatá jako ona, nemá právo být k tomu ještě krasavice. A ona je krasavice... Tohle děvče má všechno. To není správný...“

2

Výňatek ze společenské rubriky novin Daily Blague:

„Mezi hosty, kteří večeřeli v Chez Ma Tante, jsem si všiml krásné Linnet Ridgewayové. Doprovázeli ji urozená slečna Joanna Southwoodová, lord Windlesham a pan Toby Bryce. Slečna Ridgewayová je, jak je všeobecně známo, dcerou Melhuishe Ridgewaye, který se oženil s Annou Hartzovou. Zdědí po svém dědečkovi, panu Leopoldovi Hartzovi, veliké jmění. Půvabná Linnet je současnou senzací a povídá se, že brzy bude oznámeno zasnoubení. Lord Windlesham vypadal rozhodně velmi zamilovaně...“

3

Urozená slečna Joanna Southwoodová prohodila:

„Drahoušku, myslím, že to bude všechno ohromné, báječné...“

Seděla v ložnici Linnet Ridgewayové ve Wode Hallu.

Okno vyhlíželo přes zahrady do otevřené krajiny s modrými stíny lesů.

„Dost se to povedlo, že?“ přisvědčila Linnet.

Opřela se pažemi o okenní parapet. Její obličej zářil dychtivostí, dynamickou živostí. Vedle ní vypadala Joanna Southwoodová jaksi matně – jako obyčejná vysoká štíhlá mladá sedmadvacetiletá žena s podlouhlým chytrým obličejem a vrtošivě vytrhaným obočím.

„A kolik jsi toho dokázala udělat! Mělas na to mnoho architektů?“

„Tři.“

„Jací jsou ti architekti? Myslím, že jsem se dosud se žádným nesetkala.“

„Jsou schopní. Ačkoliv tu a tam je považuji za dost nepraktické.“

„Drahoušku, však ty brzy všechno napraviš. Ty jsi to nejpraktičtější stvoření!“

Joanna sebrala s toaletního stolku šňůru perel.

„Předpokládám, Linnet, že jsou pravé, vid’?“

„Ovšem.“

„Vím, má milá, že pro tebe je to ‚ovšem‘, jenže pro většinu lidí by to ‚ovšem‘ nebylo. Jsou ohromně vyšlechtěné – nebo dokonce od Woolwortha? Drahoušku, jsou neuvěřitelně, přímo znamenitě seřazeny. Musí mít úplně pohádkovou cenu.“

„Myslíš, že jsou vulgární?“

„Ale ne, vůbec ne, je to čistá krása. A jakou tedy mají cenu?“

„Asi padesát tisíc.“

„Pěkná sumička! Nebojíš se, že ti je někdo ukradne?“

„Ne, nosím je stále – a stejně jsou pojištěné.“

„Drahoušku, dovol, abych si je na sebe vzala – do večere. Bylo by to pro mne tak vzrušující!“

Linnet se zasmála.

„Ale jistě, když chceš.“

„Víš, Linnet, opravdu ti závidím. Ty máš prostě všechno! Je ti dvacet, jsi svou paní, jsi hezká, báječně zdravá, máš spoustu peněz. A ještě k tomu jsi chytrá! Kdy ti bude jednadvacet?“

„Příští rok v červnu. Uspořádám pak v Londýně velký večírek na oslavu své plnoletosti.“

„A potom se provdáš za Charlese Windleshama? Všichni ti pisálkové drbů jsou z toho celí pryč. A on je ti skutečně strašně oddaný.“

Linnet pokrčila rameny.

„Nevím. Vlastně se doopravdy ani nechci ještě vdávat.“

„Drahoušku, máš úplně pravdu. Po svatbě už to není ono, vid’?“

Zadrnčel telefon. Linnet ho šla zdvihnout.

„Ano? Prosím?“

Ozval se jí komorníkův hlas.

„Na lince je slečna de Bellefortová. Mám spojit?“

„Bellefortová? Oh, ale jistě, ano, spojte.“

Ozvalo se klapnutí a dychtivý, tichý, trochu zadýchaný hlas se zeptal: „Haló – je tam slečna Ridgewayová? Linnet?“

„Jackie – drahoušku! Věky a věky jsem tě neslyšela!“

„Já vím. Je to hrozné, Linnet. Ale strašně tě chci vidět!“

„Drahoušku – nemůžeš přijet rovnou sem? Mám novou hračku. Ráda bych ti ji ukázala.“

„Právě to chci udělat.“

„Dobrá. Tak skoč do vlaku nebo do auta!“

„Prima. Skočím. Do příšerně rozhrkané dvousedadlovky. Koupila jsem ji za patnáct liber; pár dnů jede krásně. Ale má nálady. Kdybych nepřišla do čaje, tak věz, že má špatnou náladu. Tak ahoj, má milá!“

Linnet zavěsila. Vrátila se k Joanně.

„To byla má nejstarší přítelkyně Jacqueline de Bellefortová. Byly jsme spolu v klášterním penzionátu v Paříži. Má hroznou smůlu. Její otec byl francouzský hrabě, její matka Američanka z Jihu. Otec jí utekl s jakousi ženskou a matka přišla o všechny peníze při krachu na Wall Streetu. Jackie zůstala bez jediného haléře. Vůbec nevím, jak se dokázala v posledních dvou letech probít.“

Joanna si lakovala temně krvavé nehty štětečkem své přítelkyně. Zaklonila hlavu, aby mohla ze strany posoudit výsledek.

„Drahoušku,“ protáhla, „nebude to trochu otrava? Když se stane mým přítelkyním nějaké neštěstí, vždycky je okamžitě nechám plavat! Zní to nemilosrdně, ale ušetří to později takovou spoustu potíží! Vždycky si od tebe chtějí půjčovat peníze, nebo si zařídí krejčovský salón a člověk aby si tam dával šít ohavné šaty. Anebo malují stínítka na lampy či batikují šály.“

„Takže – kdybych pozbyla všechny své peníze, zítra bys mě opustila?“

„Ano, drahoušku, opustila. Nemůžeš říct, že bych byla v tomhle neupřímná! Mám ráda jen úspěšné lidi. Však zjistíš, že takoví jsou skoro všichni, – jenže většina lidí si to nepřipustí. Řeknou jednoduše, že si už s Mary nebo s Emily nebo s Pamelou nerozumějí. „Ona z těch svých potíží tak zatrpkla a je tak divná, chudinka ubohá!“,

„Ty jsi ale cynická, Joanno!“

„Jsem z úplně stejného těsta jako ostatní!“

„Já z takového těsta nejsem!“

„Ze zjevných důvodů! Ty se nemusíš nuzovat, protože ti tvoji fešáci američtí poručníci v nejlepším věku vyplácejí každé čtvrtletí bohatou apanáž!“

„A ty se mylíš, pokud jde o Jacquelinu,“ trvala na svém Linnet. „Ona není příživník. Chtěla jsem jí pomoci, ale nedovolila mi to. Je pyšná jako ďábel!“

„Proč asi za tebou tak spěchá? Vsadím se, že něco chce! Jen počkej – a uvidíš!“

„Podle hlasu byla něčím rozrušená,“ připustila Linnet. „Jackie ostatně vždycky všechno vzrušovalo. Jednou kohosi bodla kapesním nožem.“

„Drahoušku, to je napínavé!“

„Nějakého hochy, který trápil psa. Jackie se snažila mu v tom zabránit. Nepřestal. Popadla ho a cloumala s ním, ale on byl mnohem silnější než ona, a tak nakonec vytáhla kapesní nůž a bez rozpaků ho zabodla do toho kluka. To tedy byla ošklivá pranice!“

„To bych řekla. Zní to strašně nepřijemně!“

Do pokoje vešla Linnetina komorná. Zamumlala jakousi omluvu, vyňala ze skříně nějaké šaty a odešla s nimi z místnosti.

„Co se stalo Marii?“ zeptala se Joanna. „Plakala.“

„Chudinka! Víš, jak jsem ti vyprávěla, že se chtěla provdat za nějakého muže, který pracuje v Egyptě? Moc o něm nevěděla, tak jsem si řekla, že se raději přesvědčím, jestli je s ním všechno v pořádku. Ukázalo se, že už je ženatý a má tři děti!“

„Musíš si nadělat spoustu nepřátel, Linnet.“

„Nepřítel?“ užasla Linnet.

Joanna přikývla a vzala si cigaretu.

„Nepřítel, má milá. Jsi až ničivě činorodá. A strašně ráda prosazuješ, co považuješ za správné.“

Linnet se zasmála.

„Ale co, na celém světě nemám jediného nepřítele.“

Lord Windlesham seděl pod cedrem. Jeho oči spočívaly na půvabných rozměrech Wode Hallu. Nic nemařilo jeho starosvětskou krásu; nové budovy a přístavby byly schovány za rohem. Byla to pěkná a pokojná vyhlídka, oblévaná podzimním sluncem. Ale jak se tak díval,

Charles Windlesham Wode Hall nevnímal. Místo toho se mu zdálo, že vidí honosnější alžbětinský zámek, rozmáchlý park, temnější pozadí... že vidí své vlastní rodové sídlo Charltonbury a před ním postavu, dívčí postavu se zářivě zlatými vlasy a dychtivým, sebejistým obličejem... Linnet, jako paní na Charltonbury.

Překypoval nadějí. Její odmítnutí nevyznělo definitivně. Spíš bylo záminkou k získání času. Proč ne, mohl si dovolit trochu počkat...

Jak bylo všechno jasné a vhodné! Je jistě dobře, že vyžení peníze, ale není to zase tak naléhavé, aby byl nucen zapírat vlastní cit. Miluje Linnet. Chtěl by se s ní oženit, i kdyby neměla prakticky ani halíř, místo aby byla jedním z nejbohatších děvčat v Anglii. Až na to, že ona našťestí jednou z nejbohatších dívek v Anglii je...

Jeho mysl si pohrávala s přitažlivými záměry do budoucna. Možná s mistrovstvím v Roxdalů, s opravou západního křídla, aniž by se musel vzdát honitby ve Skotsku.

Charles Windlesham snil za bílého dne.

5

Byly čtyři hodiny, když na štěrk se zaskřípěním zastavila malá rozhrkaná dvousedadlovka. Vystoupila z ní dívka, drobné, štíhlé stvoření s kšticí tmavých vlasů. Vyběhla po schodech a vrazila do haly.

O několik minut později byla uvedena do podlouhlého majestátního salónu a důstojný komorník ohlásil správně pochmurnou intonací: „Slečna de Bellefortová!“

„Linnet!“

„Jackie!“

Windlesham stál opodál a pozoroval se sympatií, jak se ta pyšná bytůstka vrhla s otevřenou náručí k Linnet.

„Lord Windlesham – slečna de Bellefortová – má nejlepší přítelkyně.“

Hezké dítě, pomyslel si – ne skutečně hezké, ale rozhodně přitažlivé s těmi tmavými kudrnami a velikýma očima. Zamumlal několik taktních nicotností a pak dokázal nenuceně nechat obě přítelkyně o samotě.

Jacquelina vyhrkla svým charakteristickým způsobem, který si Linnet dobře pamatovala.

„Windlesham? Windlesham? To je ten chlapík, o kterém noviny vždycky tvrdí, že si ho vezmeš? Vezmeš, Linnet? Vezmeš?“

„Možná,“ připustila Linnet.

„Drahoušku -jsem tak ráda! Vypadá hezky!“

„Ó, moc se k tomu neupínej – ještě jsem se nerozhodla.“

„Samozřejmě ne! Královny vždycky postupují obezřetně, než si vyvolí manžela.“

„Nedělej si legraci, Jackie!“

„Ale ty jsi královna, Linnet! Vždycky bylas. Její Veličenstvo, královna Linnet. Plavovlasá Linnet! A já -já jsem královnina důvěrnice! Důvěryhodná čestná dvorní dáma...“

„Ty ale plácáš nesmysly, milá Jackie! Kde jsi byla celou dobu? Prostě si zmizíš a ani nenapíšeš!“

„Nenávidím psaní dopisů. Kde jsem byla? Ó, ze tří čtvrtin potopená, drahoušku. V zaměstnáních, víš. V hrozných práci u hrozných ženských.“

„Drahoušku, přála bych si, abys –“

„Přijala královninu štědrost? No, na rovinu, drahoušku, proto jsem tady. Ne, nejdu si vypůjčit peníze. Až tam jsem zatím neklesla. Ale přišla jsem tě požádat o důležitou velikánskou laskavost.“

„Tak jen ven s tím.“

„Jestli se vdáš za toho Windleshama, snad pochopíš.“

Linnet tápala minutu v rozpacích, pak se jí obličej rozjasnil.

„Jackie, myslíš tím –“

„Ano, drahoušku, jsem zasnoubená!“

„Tak to je ono! Říkala jsem si, že vypadáš nějak obzvlášť živě. Vypadáš tak ovšem vždycky, ale dnes ještě víc než obvykle.“

„Právě tak se cítím.“

„Povídej mi o něm.“

„Jmenuje se Simon Doyle. Je veliký a hranatý a neuvěřitelně prostý a chlapecký a vyloženě zbožňováníhodný. Je chudý, nemá žádné peníze. Mohla bys ho docela dobře nazvat 'šlechticem', ale je moc zchudlý šlechtic, mladší syn a tak dále. Jeho rodina pochází z Devonshiru. Má rád venkov a venkovské věci. A posledních pět let trčí v zatuchlé kanceláři v City. Teď nadto zkrachovali a on ztratil práci. Linnet, bude to má smrt, jestli si ho nebudu moci vzít! Bude to má smrt! Bude to má smrt!“

„Nebud' směšná, Jackie!“

„Bude to má smrt, povídám ti! Mám ho šíleně ráda. A on miluje šíleně mě. Nemůžeme žít jeden bez druhého.“

„Drahoušku, ty jsi zamilovaná až po uši!“

„Vím. Je to hrozné, vid? Taková láska se tě úplně zmocní a nemůžeš se jí ubránit.“

Na minutu se odmlčela. Její temné oči se rozšířily a vypadaly náhle tragicky. Zachvěla se.

„Někdy mě to až děsí! Simon a já jsme byli stvořeni jeden pro druhého, nikdy nebudu stát o nikoho jiného. A ty nám musíš pomoci, Linnet. Slyšela jsem, že jsi koupila tuhle usedlost, a tak mi něco napadlo. Poslouchej, budeš muset mít nějakého hospodářského správce. Možná i dva. Chci, abys tu práci dala Simonovi.“

„O!“ udivila se Linnet.

Jacquelina rychle pokračovala: „On má všechny tyhle věci v malíčku. Zná všechno o hospodářství, vyrostl v něm. Má i obchodní vzdělání. Oh, Linnet, vid', že mu tu práci dáš, z lásky ke mně? Když se neosvědčí, vyhod' ho. Ale on se osvědčí! Můžeme žít v nějaké chaloupce, budu tě hodně vídat a všechno v zahradě bude úplně, ale úplně božské.“

Vyskočila.

„Řekni, že to uděláš, Linnet! Řekni, že to uděláš! Krásná Linnet! Nejzlatější Linnet! Má jedinečná Linnet! Řekni, že to uděláš!“

„Jackie –“

„Uděláš?“

Linnet se rozesmála.

„Jsi směšná, Jackie! Přiveď toho svého mladíka, ať se na něj podívám, a promluvíme si o tom.“

Jackie k ní přiskočila a nadšeně ji zlíbala.

„Drahoušku, Linnet – jsi opravdová přítelkyně! Věděla jsem, že jsi. Nikdy bys mě neodmítla. Jsi nejmilejší děvče na světě! Sbohem!“

„Ale, Jackie, zůstaň!“

„Já? Ale kdepak! Teď se vrátím do Londýna, zítra sem znovu přijedu, přivedu Simona a všechno domluvíme. On je opravdu milý!“

„Copak nemůžeš počkat a vypít s námi čaj?“

„Ne. Nemohu čekat, Linnet. Jsem příliš nedočkavá. Musím se vrátit a říct to Simonovi. Vím, že jsem blázen, drahoušku, ale nemohu si pomoci. Vyléčí mě asi až svatba. Říká se, že po ní člověk vždycky vystřízliví, takový prý má vliv.“

Obrátila se ke dveřím, chvíli postála, pak přispěchala a naposled kvapně Linnet objala, jako ptáček.

„Drahá Linnet, nikdo není jako ty!“

Monsieur Gaston Blondin, majitel malé módní restaurace Chez Ma Tante, nebyl muž, který by prokazoval poctu mnoha svým zákazníkům. Bohatí, krásní, urození, ti, kteří v restauraci pravidelně vysedávali, marně očekávali, až je vyvolí a věnuje jim obzvláštní pozornost. Jen v nejvýznamnějších případech pan Blondin s roztomilou blahosklonností pozdravil některého hosta, doprovodil jej k privilegovanému stolu a vyměnil s ním vhodné a případné poznámky. Toho určitého večera uplatnil pan Blondin svou královskou výsadu třikrát – jednou u nějaké vévodkyně, jednou u peera, proslulého svou dostihovou stájí a jednou u mužíka komického zjevu s mohutným černým knírem, který – jak by si pomyslí nezaujatý divák – svou přítomností nemohl restauraci Chez Ma Tante prokázat žádnou milost.

Monsieur Blondin se však svou pozorností onomu hostu viditelně kořil. Ačkoliv se zákazníkům v poslední půlhodině tvrdilo, že žádný stůl není volný, nyní se jeden záhadně objevil, umístěný v nejvýhodnější poloze. Monsieur Blondin k němu hosta doprovodil s výrazem snaživé horlivosti.

„Ale přirozeně, pane Poirote, pro vás je zde vždycky stůl! Jak bych si přál, abyste nás poctil častěji!“

Hercule Poirot se pousmál při vzpomínce na dávnou příhodu, v níž hráli roli jedna mrtvola, jeden číšník (monsieur Blondin) a velmi půvabná mladá dáma.

„Jste velice milý, pane Blondine,“ poděkoval.

„Jste sám, pane Poirote?“

„Ano. Jsem sám.“

„Dobře tedy. Jules vám připraví papáníčko, úplnou báseň, opravdovou báseň! Ženy, i ty nejpůvabnější mají jednu vadu: odvracejí smysl od jídla. Slibuji vám, pane Poirote, že si na večeri pochutnáte! A pokud jde o víno —“

Následovala technická rozprava, při níž asistoval i Jules, *máître d'hôtel*.

Než se monsieur Blondin odporoučel, chvíli prodlel – a důvěrně ztišil hlas:

„Řešíte něco závažného?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Jsem bohužel nepracující člověk,“ odpověděl tlumeně, „našetřil jsem si peníze, dokud jsem pracoval, a tak si teď mohu dopřát trochu lenošení.“

„To vám závidím.“

„Ale ne, ale ne, to by bylo od vás nemoudré. Mohu vás ujistit, že lenošení není tak veselé, jak se jeví.“ Povzdechl.

„Je velice pravdivé ono rčení, že člověk musel vynalézt práci, aby unikl namáhavému přemýšlení!“

Monsieur Blondin rozhodil ruce.

„Ale je tolik možností! Vždyť existuje cestování.“

„Ano. Existuje cestování. Dost jsem se už nacestoval. Myslím, že tuto zimu navštívím Egypt. Říká se, že má vynikající podnebí. Člověk unikne mlhám, šedi, monotónnosti vytrvale padajícího deště!“

„Ach! Egypt!“ povzdechl monsieur Blondin.

„Myslím, že se tam teď dá cestovat i vlakem, unikne se dlouhé cestě po moři – až ovšem na Kanál.“

„Ach! Vy moře nesnášíte?“

Hercule Poirot potřásl hlavou a lehce se zachvěl.

„Já také,“ prohlásil monsieur Blondin se sympatií. „Je zvláštní, jak moře rozhoupá žaludek.“

„Ale jen některé žaludky. Jsou lidé, na něž ten pohyb nemá vůbec žádný vliv. Ve skutečnosti jim působí docela potěšení.“

„To je od milého Pánaboha nespravedlivé,“ namítl pan Blondin.

Smutně pokýval hlavou a vzdálil se zadumán nad tím bezbožným pomyšlením.

U stolu obsluhovali tiše našlapující číšníci s obratnými rukama. Topinka Melba, máslo, kbelíček s ledem, všechno bylo příznakem kvalitního jídla.

Černošský orchestr začal vyluzovat extatické, podivně neharmonické, hlučné melodie. Londýn tančil.

Hercule Poirot přihlížel a zaznamenával si dojmy do své přehledně uspořádané paměti.

Jak znučená a otrávená byla většina těch tváří! Někteří ti obtlouští mužové se ovšem bavili... zatímco na obličejích jejich partnerek se zračila jako nejčastěji projevový cit trpělivá setrvačnost. Tamhle ta tučná žena v nachových šatech vypadá dokonce rozjařeně... Tuk skýtá v životě nepochybně jistá odškodnění... veselost a elán, odepřené oněm s módnějšími obrysy.

Tu a tam tančili i mladí lidé. Někteří hleděli do prázdna, jiní vypadali znučeně, ostatní jasně nešťastně. Jak absurdní je nazývat mládí dobou štěstí, to mládí, které je obdobím největší zranitelnosti!

Poirotův pohled zjhl, když spočinul na jedné mladé dvojici. Výborně se k sobě hodili – vysoký širokoramenný muž, štíhlá jemná dívka. Dvě těla, která se pohybovala v dokonalém rytmu štěstí, štěstí na tomto místě, v této hodině, štěstí nalezeného ve vzájemnosti.

Tanec náhle skončil. Ruce zatleskaly, nohy se znovu roztančily. Po druhém přídavku se dvojice vrátila ke svému stolku těsně vedle Poirotova. Dívka se zardívala a smála se. Když se posadila, mohl Poirot pozorovat její tvář, pozdviženou usměvavě k jejímu průvodci.

V dívčiných očích tkvělo ještě něco jiného než úsměv. Hercule Poirot zakroutil pochybovačně hlavou.

„Ta maličká o něho příliš stojí,“ řekl si. „To je nebezpečné. Ano, je to nebezpečné.“

A pak jeho ucho zachytilo slovo „Egypt“.

Slyšel jasně jejich hlasy – dívčin mladý, svěží, vyzývavý, se stopou měkce vyslovovaného cizího r, mužův příjemný hluboký hlas dobře vychovaného Angličana.

„Neříkám hop, dokud nepřeskočím, Simone. Povídám ti, že Linnet nás nenechá na holičkách.“

„Já bych mohl nechat na holičkách ji.“

„Nesmysl – to je pro tebe právě vhodná práce.“

„Abych řekl pravdu, taky si myslím, že je. Nepochybuji, pokud jde o mé schopnosti k té práci. A chci pracovat dobře – kvůli tobě!“

Dívka se rozesmála a byl to smích čistého štěstí.

„Počkáme tři měsíce, abychom se ujistili, že nedostaneš vyhazov, – a pak –“

„A pak tě zahrnu pozemskými statky – to je hlavní, že?“

„A já říkám, že pojedeme do Egypta na svatební cestu. Čert vem výdaje! Vždycky, celý život, jsem si přála jet do Egypta. Uvidět Nil – a pyramidy – a poušť...“

Mužův hlas zněl poněkud nezřetelně, když odpověděl: „Uvidíme to spolu, Jackie... spolu. Nebude to báječné?“

„Ráda bych něco věděla. Bude to pro tebe stejně báječné jako pro mne? Opravdu o to stojíš – tolik jako já?“

Její hlas pojednou zazněl ostře – oči se jí rozšířily – téměř strachem.

Mužova odpověď následovala rychle, jasně: „Jackie, nebuď bláhová!“

Dívka však opakovala: „Ráda bych věděla...“

Muž pokrčil rameny: „Pojďme si zatančit!“

Hercule Poirot si pro sebe zabručel.

„*Une qui aime et un qui se laisse aimer*. Ano. Ona miluje a on se dává milovat. I já bych to rád věděl.“

„A co, když to bude nějaký hulvát?“ prohodila Joanna Southwoodová.

Linnet potřásla hlavou. „Ó, nebude. Jacquelininu vkusu mohu důvěřovat.“

„Ach, jenže zamilovaní lidé nedokážou usuzovat spolehlivě,“ namítla Joanna. Linnet netrpělivě zavrtěla hlavou. Pak změnila předmět rozhovoru.

„Musím navštívit pana Pierce kvůli těm plánům.“

„Jakým plánům?“

„Jde o ty hrozné nehygienické staré chajdy. Dám je strhnout a lidi přestěhuji.“

„Drahoušku, ty jsi zdravotnický tak uvědomělá!“

„Stejně by ty baráky musely zmizet. Zastiňovaly by můj nový plavecký bazén.“

„Líbí se těm lidem, kteří v nich bydlí, pomýšlení na odchod?“

„Většina z nich je ráda. Pár je jich ovšem dost hloupých, jsou opravdu protivní. Zdá se, že si vůbec neuvědomují, jak ohromně se pak zlepší jejich životní podmínky.“

„Ale ty jsi, zdá se mi, v tomhle úplný násilník.“

„Má milá Joanno, je to opravdu jen k jejich prospěchu.“

„Ano, drahá. Jsem si tím jista. Ke vnucenému prospěchu.“

Linnet se zamračila. Joanna se rozesmála.

„No tak, připusť, že jsi tyran. Dobročinný tyran, chceš-li.“

„Ani v nejmenším nejsem tyran.“

„Ale ráda prosazuješ svou.“

„Nijak zvlášť.“

„Linnet Ridgewayová, dokážeš se mi podívat do očí a prohlásit, že bys v jednom jediném případě neudělala přesně to, co jsi chtěla?“

„Mnohokrát.“

„Ach ano, ‚mnohokrát‘, právě takhle, ale žádný konkrétní případ neuvedeš. Vždyť ty si, drahoušku, nemůžeš prostě ani na jediný vzpomenout, i kdyby ses snažila sebevíc! Linnet Ridgewayová jede triumfálně ve svém zlatém voze.“

Linnet se ostře ohradila: „Myslíš, že jsem sobecká?“

„Ne sobecká – jen neodolatelná. Kombinovaný účinek peněz a půvabu. Všecko před tebou padá k zemi. Co si nemůžeš koupit za hotové, koupíš za úsměv. Výsledkem je – Linnet Ridgewayová – Dívka, Která Má Vše.“

„Nevtipkuj, Joanno.“

„No – a nemáš všecko?“

„Domnívám se, že mám..., ale zní to jaksí dost odporně.“

„Ovšem, že je to odporné, drahoušku. Pravděpodobně tě to časem postupně strašně omrzí a budeš znuděná. Zatím se ale raduj z vítězoslavné cesty ve zlatém kočáře. Jenom dumám, opravdu uvažuji, co se stane, až se ti zachce projet ulicí, u které bude hlásat tabule ‚Průjezd zakázán‘.“

„Nebud’ pitomá, Joanno.“ Když se k nim připojil lord Windlesham, obrátila se k němu Linnet s poznámkou: „Joanna mi tady povídá ty nejošklivější věci.“

„Samé špičky, drahoušku, samé špičky,“ pronesla Joanna neurčitě a zvedla se ze svého sedátka.

Neomlouvala se za svůj odchod. Zachytila však, že se Windleshamovi zaleskly oči.

Pár minut byl zticha. Pak začal zpříma:

„Rozhodla jste se, Linnet?“

„Jsem zlá?“ začala Linnet váhavě. „Myslím, že když si nejsem jista, měla bych říct ne –“

Přerušil ji.

„Neříkejte ne. Dejte si na čas – tak dlouho, jak budete chtít. Víte, myslím si, že bychom spolu byli šťastni.“

„Hled’te,“ omlouvala se Linnet téměř dětským hláskem. „Já se teď tak bavím – zvláště vším tady –“ rozmáchla se rukou. „Chci z Wode Hallu vytvořit skutečně ideální venkovský dům, a myslím, že se mi to hezky daří, vid’te?“

„Je krásný. Hezky naplánovaný. Všechno zde je dokonalé. Jste velmi chytrá, Linnet.“

Na minutu se odmlčel, než pokračoval. „Ale Charltonbury se vám také líbí, že? Potřebuje samozřejmě zmodernizovat a tak – ale vy jste v těchto věcech tak šikovná. Vás to pobaví.“

„Jistě. Charltonbury je nádherné.“

Promluvila s pohotovým nadšením, ale byla si vědoma náhlého vnitřního chladu. Zazněla v ní jakási cizí nota, narušující její úplnou spokojenost se životem. V té chvíli ten pocit nerozebírala, avšak později, když Windlesham odešel, pokusila se přezkoumat záhyby své mysli.

Charltonbury – ano – zprotivila se jí zmínka o Charltonbury. Ale proč? Charltonbury je skromně slavné. Windleshamovi předkové je vlastnili už od doby královny Alžběty. Být paní na Charltonbury je společensky nedostižná pozice. Windlesham je jedním z nejžádoucnějších šlechticů v Anglii.

Přirozeně nebere Wode vážně. V žádném případě se nemůže vyrovnat Charltonbury.

Jenže – Wode je její! Ona jej uviděla, získala, přestavěla, vybavila, plýtvala na něj penězi. Byl jejím vlastnictvím – jejím královstvím.

Kdyby se provdala za Windleshama, v jistém smyslu by se stal přebytečným. Co by si počali s dvěma venkovskými sídly? Z těch dvou by byl pochopitelně obětován Wode Hall.

Ona, Linnet Ridgewayová, by už neexistovala. Byla by hraběnkou Windleshamovou, jež by přinesla Charltonbury a jeho pánovi pěkné věno. Stala by se manželkou krále, přestala by být královnou.

„Jsem směšná,“ pokárala se Linnet.

Bylo však zvláštní, jak se jí protivila představa, že by se měla vzdát Wodu.

A není tu ještě něco, co ji zaráží?

Jackiin hlas s tím divným nesrozumitelným tónem, prohlašující: „Bude to má smrt, když si ho nebudu moci vzít! Bude to má smrt!“ Tak určitě! Tak vážně! Cítí ona – Linnet – totéž k Windleshamovi? Určitě ne. Možná nikdy k nikomu nic podobného nepocítí. Musí to být – úplně podivuhodné – takhle milovat...

Otevřeným oknem k ní dolehl zvuk přijíždějícího auta.

Linnet sebou netrpělivě trhla. To musí být Jackie se svým mládencem. Půjde je přivítat ven.

Když Jacqueline a Simon Doyle vystupovali z vozu, stála už Linnet v otevřených dveřích.

„Linnet!“ Jackie se k ní rozběhla. „Tady je Simon. Simone, tohle je Linnet. Linnet je nejbáječnější člověk na světě.“

Linnet uviděla vysokého mladého muže s rozložitými rameny, s velmi tmavými modrými očima, hnědými kudrnami, hranatou bradou a chlapecky vemlouvavým, otevřeným úsměvem...

Napřáhla ruku. Ruka, která sevřela její, byla pevná a teplá... Líbilo se jí, jak se na ni dívá, s naivním, nefalšovaným obdivem.

Jackie mu řekla, že je báječná, a on si zřejmě myslí, že báječná je.

Žilami jí proběhl sladký, teplý pocit opojení.

„Je prima, že jste přijeli,“ přivítala je. „Pojďte dál, Simone, ať jaksepatří přivítám svého nového hospodářského správce.“

A když se obrátila, aby je zavedla dovnitř, pomyslí si: „Jsem strašně, strašně šťastná. Ten Jackiin mládenec se mi líbí... ohromně se mi líbí...“

A pak s náhlou svíravou bolestí: „Šťastná Jackie...“

Tim Allerton se opřel v proutěné židli a zív, vyhlížel ven na moře. Vrhł rychlý postranní pohled na svou matku.

Paní Allertonová byla hezká bělovlasá padesátnice. Silnou lásku k synovi se snažila skrývat za výraz škrobené přísnosti kolem úst pokaždé, když se na něho podívala. Ani úplné cizince se jí však nepodařilo tímto trikem oklamat a Tim sám jej dokonale prohlédl.

„Opravdu se ti líbí Mallorca, máti?“ zeptal se.

„Ano,“ uvažovala paní Allertonová, „je levná.“

„Ale studená,“ dodal Tim s lehkým zachvěním.

Byl to vysoký, hubený mladík, s tmavými vlasy a dost úzkým hrudníkem. Jeho ústa měla něžný výraz, oči hleděly smutně a brada byla nerozhodná. Ruce měl jemné a dlouhé.

Před několika lety mu hrozily souchotiny; nikdy se nestal robustním chlapíkem. Vědělo se o něm, že ‚píše‘, ale jeho přátelé vyrozuměli, že se raději nemají vyptávat, kdy jeho dílo vyjde.

„Nač myslíš, Time?“

Paní Allertonová bděla. Její jasné tmavě hnědé oči hleděly podezřívavě.

Tim Allerton se na ni usmál.

„Pomýšlel jsem na Egypt.“

„Egypt?“ opáčila pochybovačně paní Allertonová.

„Je tam opravdové teplo, drahoušku. A líné, zlaté, pískové pláže. A Nil. Rád bych jel vzhůru po Nilu. Ty ne?“

„On, ráda bych,“ připustila suše. „Jenže Egypt je nákladný, můj milý. Není pro lidi, co počítají každý penny.“

Tim se zasmál. Vstal a protáhl se. Najednou vypadal živě a dychtivě. V jeho hlase se ozvala vzrušená nota.

„Výdaje budou má starost. Ano, drahoušku. Malá spekulace na burze. S výsledky navýsost uspokojivými. Dozvěděl jsem se o tom dnes ráno.“

„Dnes ráno?“ zapochybovala ostře paní Allertonová. „Vždyť dostals jen jeden dopis a ten byl od –“

Zarazila se a kousla se do rtu.

Tim chvíli vypadal nerozhodně – má ho to pobavit, nebo rozmrzet? Toho dne vyhrálo pobavení.

„A ten byl od Joanny,“ dokončil klidně. „Právě tak, máti. Mohla bys být královnou detektivů. Slavný Hercule Poirot by si musel moc hlídat své vavříny, kdybys byla nablízku ty.“

Paní Allertonová ztrápeně poznamenala:

„Všimla jsem si náhodou rukopisu –“

„- a poznalas, že nepatří obchodníku akciemi? Docela správně. Vlastně jsem se o tom dozvěděl už včera. Rukopis chudinky Joanny je dost nápadný – roztáhne klikyháky po celé obálce jako opilého pavouka.“

„Co píše Joanna? Něco nového?“

Paní Allertonová usilovala, aby její hlas zněl věcně a všedně. Přátelství jejího syna s jeho sestřenicí z druhého kolena Joannou Southwoodovou ji vždycky dráždilo. Ne, že by na něm něco bylo, jak si sama říkala; byla si docela jista, že není. Tim nikdy neprojevil o Joannu milostný zájem, ani ona o něho. Jejich vzájemná náklonnost se zdála založena na velkém počtu společných přátel a známých a na drbech o nich. Oba měli rádi lidi a diskuse o nich. Joanna vedla zábavné, i když kousavé řeči.

Paní Allertonová vždycky trochu ztuhla, když Joanna přišla anebo když se objevily dopisy od ní, ale nebylo to ze strachu, že by se Tim mohl do Joanny zamilovat.

Šlo o jiný, těžko definovatelný pocit, snad o nepřiznávanou žárlivost na neskrývané potěšení, které v Joannině společnosti dával Tim vždycky najevo. On a jeho matka byli tak dokonalí kamarádi, že pohled na to, jak je zaujat a ovlivněn jinou ženou, vždycky paní Allertonovou dost vyplašil. Vycíťovala také, že její vlastní přítomnost při takových příležitostech stavěla jakousi překážku mezi ty dva příslušníky mladší generace. Často je zastihla ponořené do dychtivé debaty, ale jakmile ji uviděli, jejich hovor se hned zadrhl, vtáhli do něho i ji, jako by záměrně a z povinnosti. Paní Allertonová docela určitě neměla ráda Joannu Southwoodovou. Považovala ji za neupřímnou, přepjatou a v podstatě povrchní. Někdy se jen stěží ovládla, aby svou nechuť nedala najevo nepřiměřeným tónem.

V odpověď na její otázku Tim vytáhl z kapsy dopis a nahlédl do něho. Jeho matka si povšimla, že je to dlouhý dopis.

„Nic moc,“ utrousil Tim. „Devenishovi se rozvádějí. Starý Monty se naboural, opilý řídil vůz. Windlesham odjel do Kanady. Zřejmě se ho zle dotklo, když ho Linnet Ridgewayová odmítla a rozhodla se provdat za toho svého hospodářského správce.“

„To je zvláštní! Je nemožný?“

„Ne, ne, vůbec ne. Pochází z devonshireských Doylů. Nemá ovšem peníze a byl vlastně zasnouben s jednou z Linnetiných nejlepších přítelkyň. Což je pěkný podraz.“

„Myslím, že to není vůbec nic pěkného,“ rozhořčila se paní Allertonová a začervenala se.

Tim na ni vrhl rychlý, láskyplný pohled.

„Já vím, drahoušku. Ty nesouhlasíš s tím, aby někdo odloudil manžela nebo manželku někomu jinému, a s podobnými nemravnostmi.“

„Za mých mladých let jsme měli svá pravidla slušnosti,“ řekla paní Allertonová. „Což bylo velmi dobré. Zdá se, že dnes si mladí lidé myslí, že mohou chodit, kam chtějí, dělat, co se jim zachce.“

Tim se usmál. „Oni si to nejen myslí, oni to doopravdy dělají. Viz Linnet Ridgewayová.“

„Zdá se mi to prostě hrozné.“

Tim na ni mrknul.

„Vzmuž se, ty má stará svéhlavičko! Docela s tebou souhlasím. A vůbec, já sám jsem přece dosud nikomu neodloudil ani manželku, ani nevěstu.“

„Jsem si jista, že ty bys nikdy nic takového neprovedl,“ přisvědčila paní Allertonová a hrdě dodala: „Však jsem tě také správně vychovala.“

„Takže zásluhy máš ty, ne já.“

Škádlivě se na ni usmál, poskládal dopis a schoval jej. Paní Allertonové blesklo hlavou:

„Většinu dopisů mi ukazuje. Ale z Joanniných čte jen úryvky.“

Zapudila však ten nedůstojný nápad a rozhodla se – jako obvykle –, že se zachová jako jemná dáma.

„Joanna asi užívá života?“ zeptala se.

„Ano, ano. Tvrdí, že pomýšlí na otevření lahůdkářství v Mayfairu.“

„Vždycky zdůrazňuje, jak tvrdě se probíjí,“ prohodila paní Allertonová s nádechem nevraživosti, „ale chodí si kam chce, a šaty ji musí stát celé jmění. Vždycky je krásně oblečená.“

„No ano, ale ona asi za ně neplatí,“ podotkl Tim. „Ne, máti, nemíním nic z toho, co ti napovídá tvé edwardiánské vychování. Myslím zcela doslovně, že své účty neplatí.“

Paní Allertonová vzdychla.

„Nikdy nepochopím, jak to lidé dokážou.“

„To je druh zvláštního nadání,“ vysvětloval Tim. „Máš-li dostatek výstředních choutek a naprosto postrádáš smysl pro hodnotu peněz, lidé ti poskytnou jakýkoliv úvěr.“

„Ano, jenže nakonec se dostaneš pro úpadek před soud, jako ubohý Sir George Wode.“

„Ty máš pro toho starého koňáře jakousi slabost – asi proto, že tě při tanci někdy v roce osmnáct set sedmdesát devět nazval růžovým poupátkem.“

„Nenarodila jsem se osmnáct set sedmdesát devět,“ odrazila ho paní Allertonová rozdurděně.

„Sir George má okouzlující chování a rozhodně nedovolím, aby se mu říkalo koňář.“

„Slyšel jsem o něm od zasvěcených lidí povedené historky.“

„Tobě a Joanně nezáleží na tom, co povídáte o lidech, všechno se vám hodí, jen když je to dostatečně zlomyslné.“

Tim zvedl obočí.

„Má drahá, tebe to úplně rozehrálo. Netušil jsem, že starý Wode patří k tvým oblíbencům.“

„Ani nevíš, jak těžké pro něho bylo, že musel prodat Wode Hall. Strašně o ten dům stál.“

Tim potlačil lehkomyšlnou odpověď. Konec konců, jak to on může posoudit? Místo toho zamyšleně poznamenal:

„Víš, myslím si, že ani nejsi daleko od skutečnosti. Linnet ho pozvala, aby se přijel podívat, co z usedlosti udělala. Docela hrubě odmítl.“

„Ovšem. Měla vědět, že se nehodí, aby ho tam zvala.“

„A já věřím, že je proti ní plný jedu – pokaždé, když ji uvidí, si něco bručí pod fousy. Nemůže jí odpustit, že mu dala za ten rodinný statek prolezlý červotočem nejvyšší možnou cenu.“

„Copak to nedovedeš pochopit?“ zvolala popuzeně paní Allertonová.

„Abych řekl na rovinu, máti,“ prohlásil Tim chladně, „nedovedu. Proč žít v minulosti? Proč lpět na věcech, které bývávaly?“

„A čím je nahradíš?“

Pokrčil rameny. „Snad vzrušením. Novostí. Radostí z toho, že nikdy nevím, co se může ze dne na den stát. Místo abych zdědil zbytečný kus země, potěšením z toho, že sám vydělávám – vlastním rozumem a dovedností.“

„Úspěšným tahem na burze! Skutečně!“

Zasmál se. „Proč ne?“

„A co tak stejná ztráta na burze?“

„To je od tebe dost netaktní, drahá. A dnes docela nemístné... Tak co s tím plánem na Egypt?“

„No –“

Vpadl jí usměvavě do řeči. „Ujednáno. Vždycky jsme si oba přáli vidět Egypt.“

„Kdy navrhuješ odjet?“

„Oh, příští měsíc. V lednu je tam nejlépe. Budeme užívat příjemné společnosti v tomhle hotelu o pár týdnů déle.“

„Time,“ řekla paní Allertonová vyčítavě. „Slíbila jsem bohužel paní Leechové, že s ní zajdeš na policejní stanici. Ona nerozumí španělsky,“ dodala pak provinile.

Tim se zaškaredil.

„Kvůli tomu prstenu? Kvůli krvavě rudému rubínu té chamtivé pijavice? Stále si myslí, že jí byl ukraden? Jestli mermomocí chceš, tak půjdu, ale je to ztráta času. Dostane jen nějakou ubohou pokojskou do maléru. Zahlédl jsem jej určitě na jejím prstě, když se šla toho dne koupat do moře. Ve vodě jí patrně sklouzl a ona si toho nevšimla.“

„Tvrdí, že si jej najisto sundala a položila jej na toaletní stolek.“

„No, nedala. Viděl jsem jej na vlastní oči. Ta ženská je blázen. Každá ženská je blázen, když skáče v prosinci do moře a předstírá, že voda je docela teplá jen proto, že v té chvíli náhodou docela jasně svítí slunce. Tlustým ženským by vůbec nemělo být dovoleno se koupat – vypadají v plavkách strašně.“

„Opravdu uznávám, že bych se měla vzdát koupání,“ pípla paní Allertonová.

Tim se rozchechtal.

„Ty? Ty vypadáš lip než většina těch mladíc.“

Paní Allertonová vzdychla. „Přála bych si, aby tu bylo kolem tebe víc mladých lidí.“

Tim Allerton odmítavě zavrtěl hlavou.

„Já po tom netoužím. Ty a já spolu vycházíme v pohodě a kdokoliv další je zbytečný.“

„Byl bys rád, kdyby tu byla Joanna?“

„Nebyl.“ Jeho hlas zazněl neočekávaně rozhodně. „V tomhle se mýlíš. Joanna mě baví, ale ve skutečnosti ji nemám rád. A když se motá kolem mne, jde mi na nervy. Jsem rád, že tu není. Naprosto by mi nevadilo, kdybych Joannu už nikdy neuviděl.“

Potichu dodal:

„Existuje jen jedna žena na světě, kterou skutečně ctím a obdivuji, a myslím, paní Allertonová, že moc dobře víte, která žena to je.“

Jeho matka se zarděla, docela ji to vyvedlo z míry.

„Na světě není mnoho opravdu milých žen,“ řekl Tim vážně. „Ty jsi náhodou jedna z nich.“

V bytě s vyhlídkou na Central Park v New Yorku zvolala paní Robsonová: „Jestli tohle není úplná nádhera! Kornélie, ty jsi opravdu šťastné děvče!“

Kornélie Robsonová se místo odpovědi začervenala. Byla to velká neohrabaně vypadající dívka s hnědýma psíma očima.

„Oh, bude to báječné,“ vydechla.

Stará slečna Van Schuylerová při tomto správném přístupu chudých příbuzných spokojeně naklonila hlavu.

„Vždycky jsem snila o cestě do Evropy, ale nikdy mě nenapadlo, že se tam někdy dostanu,“ dodala Kornélie.

„Slečna Bowersová se mnou ovšem pojede jako obvykle,“ poznamenala slečna Van Schuylerová, „ale jako společníci ji považuji za omezenou – velmi omezenou. Je spousta drobností, které pro mne může Kornélie vykonat.“

„Strašné ráda, sestřenko Marie,“ horlivě přisvědčila Kornélie.

„Dobrá, dobrá, jsme domluveny,“ řekla slečna Van Schuylerová. „A teď běž pro slečnu Bowersovou, má drahá. Je čas na mé pivo se žlutkem.“

Kornélie odešla. Její matka podotkla: „Má drahá Marie, jsem ti opravdu vděčná. Víš, myslím si, že Kornélie dost trpí tím, že nemá společenský úspěch. Jaksi ji to pokořuje. Kdybych si mohla dovolit někam ji vzít – ale znáš, jak to s námi od Nedovy smrti vypadá.“

„Ráda ji s sebou vezmu,“ řekla slečna Van Schuylerová. „Kornélie byla odjakživa milé, zručné děvče, ochotné doběhnout s nějakým vzkazem; není tak sobecká jako někteří dnešní mladí lidé.“

Paní Robsonová vstala a políbila vrásčitou, zažloutlou tvář bohaté příbuzné.

„Jsem ti tolik vděčná,“ zdůraznila znovu.

Na schodech potkala vysokou, schopně vypadající ženu, která nesla sklenici s napěněným žlutým nápojem.

„Slečno Bowersová, chystáte se tedy do Evropy?“

„Ach ano, paní Robsonová.“

„Bude to krásná cesta!“

„Ano, nepochybně, myslím, že se nám bude velmi líbit.“

„Vy už jste byla ovšem dříve v zámoří?“

„Ach ano, paní Robsonová. Minulý podzim jsem byla se slečnou Van Schuylerovou v Paříži. Ale nikdy jsem dosud nebyla v Egyptě.“

Paní Robsonová zavázala.

„Doufám, že nevzniknou žádné – potíže.“

Ztlumila hlas. Slečna Bowersová však odpověděla svým obvyklým tónem.

„Ale ne, paní Robsonová. O to se dobře postarám. Vždycky velice obezřetně dávám pozor.“

Avšak na tváři paní Robsonové ulpíval dál slabounký stín, když pomaličku sestupovala dál po schodech.

10

Pan Andrew Pennington otevíral ve své kanceláři osobní poštu. Náhle se jeho pěst sevřela a bouchla do stolu, jeho obličej zbrunátněl a na čele mu vyvstaly dvě velké žíly. Stiskl bzučák na stole. S chvályhodnou pohotovostí se objevila elegantní sekretářka.

„Požádala byste pana Rockforda, aby sem přišel?“

„Ano, pane Penningtone.“

O několik minut později vstoupil do kanceláře Sterndale Rockford, Penningtonův společník. Oba muži si byli podobní – oba byli vysocí, hubení, měli prošedivělé vlasy a hladce vyholené obličej.

„Co se děje, Penningtone?“

Pennington zdvihl oči od dopisu, který znovu pročítal. „Linnet se vdala...“
 „Cože?“
 „Snad slyšels, co jsem řekl. Linnet Ridgewayová se vdala!“
 „Kdy? Jak? Proč jsme se o tom nedozvěděli?“
 Pennington se podíval na kalendář na psacím stole.
 „Když ten dopis psala, ještě vdaná nebyla, ale teď už je. Čtvrtého dopoledne. To je dnes.“
 Rockford se svezl do křesla.
 „No tohle! Bez varování! Beze slova! Kdo je ten chlap?“
 Pennington nahlédl opět do dopisu.
 „Doyle. Simon Doyle.“
 „Co je to za člověka? Slyšels o něm někdy?“
 „Ne. Ona se o něm moc nešíří.“ Sledoval řádky zřetelného, rovného rukopisu. „Napadlo mě, že ta záležitost je nějak tajemná... Na tom ani tak nezáleží. Jde o to, že je vdaná.“
 Pohledy obou mužů se setkaly. Rockford přikývl.
 „To chce pořádně promyslet,“ řekl rozvážně. „Co s tím uděláme?“
 „To se ptám já tebe!“
 Dvojice mužů seděla zticha. Pak se Rockford zeptal: „Máš nějaký nápad?“
 Pennington se váhavě rozhovořil: „Dnes vyplouvá Normandie. Jeden z nás by to mohl dobře stihnout.“
 „Šílíš! Tohle má být velký nápad?“
 „Tihle britští právníci –“ začal Pennington a zmlkl.
 „Co s nimi? Snad nechceš jet za moře, abys z nich něco vytáhl? Jsi blázen!“
 „Nenavrhují, abys ty – nebo já – jel do Anglie.“
 „Co tě tedy napadlo?“
 Pennington uhladil dopis na stole.
 „Linnet jede na svatební cestu do Egypta. Předpokládá, že tam bude měsíc či déle...“
 „Egypt? – Hm?“
 Rockford uvažoval. Pak zvedl oči a střetl se s pohledem svého druha.
 „Pak tedy – tvůj návrh – je Egypt?“ prohodil.
 „Ano – náhodné setkání cestou. Linnet a její manžel v líbánské atmosféře. Mohlo by to vyjít.“
 „Linnet je bystrá – to tedy je... ale...,“ zapochyboval Rockford.
 Pennington tiše pokračoval: „Myslím, že existují způsoby, jak to zvládnout.“
 Jejich pohledy se opět zkřížily. Rockford přikývl.
 „Dobrá, velký šéfe.“
 Pennington mrkl na hodinky.
 „Musíme si pospíšet – ať pojede kdokoliv z nás.“
 „Jed’ ty,“ doporučil Rockford okamžitě. „Ty jsi to vždycky s Linnet uměl. ‚Strýček Andrew!‘ Je to tedy tvůj los!“
 Penningtonův obličej ztvrdl. „Doufám, že to dokážu,“ sykl.
 „Musíš to dokázat!“ naléhal jeho společník. Situace je kritická...“

11

William Carmichael řekl malému vyzáblému mladíkovi, který otevřel pátravě dveře: „Pošlete mi, prosím, pana Jima.“
 Jim Fanthorp vstoupil do místnosti a zpytavě se na strýce zahleděl. Starší muž zvedl oči, kývl a zabručel:
 „Aha. Tak tady jsi.“
 „Dal jste si mě zavolat, ne?“
 „Mrkni se na tohle.“

Mladý muž se posadil a přitáhl si list papíru. Starší muž ho pozoroval.

„No?“

Odpověď následovala okamžitě. „Připadá mi to podezřelé, strýčku.“

Starší společník firmy Carmichael, Grant a Carmichael vydal opět své charakteristické zabručení.

Jim Fanthop začal znovu číst dopis, který právě přišel letecky z Egypta.

„...Zdá se hanebné psát obchodní dopisy v takový den. Strávili jsme týden v Mena House a podnikli jsme výlet do Fayumu. Pozítří vyrazíme parníkem po Nilu do Luxoru a Assuánu, snad až do Chartúmu. Když jsme dnes ráno šli do Cookovy kanceláře obstarat si jízdenky, koho myslíte, že jsme zničehonic potkali? Mého amerického poručníka Andrewa Penningtona. Myslím, že jste se s ním setkal před dvěma roky, když přijel přes moře. Netušila jsem, že je v Egyptě, a on neměl zdání, že jsem tu já! Ani nevěděl, že jsem se vdala! Můj dopis, kterým jsem mu svou svatbu oznamovala, ho musel minout. Jede vskutku vzhůru po Nilu, stejně jako my. To je ale náhoda, že? Děkuji Vám za všechno, co jste pro mě udělali v této době plné shonu. Já –“

Právě když chtěl mladík obrátit stránku, pan Carmichael mu dopis vzal.

„To stačí,“ rozhodl. „Na zbytku nezáleží. No, co si myslíš?“

Jeho synovec chvíli uvažoval – pak řekl:

„Tak tedy – já si myslím – žádná náhoda.“ Druhý na souhlas přikývl. „Líbila by se ti cesta do Egypta?“ vybafl. „Považujete ji za vhodnou?“ „Mám za to, že nelze ztrácet čas.“ „Ale proč já?“

„Mysli, hochu, mysl! Linnet Ridgewayová se s tebou nikdy nesetkala, Pennington o nic víc. Poletíš-li, můžeš se tam dostat včas.“

„Mně – mně se to nelíbí, strýčku. Co mám udělat?“

„Dívej se. Poslouchej. Užívej rozumu – pokud ho máš. A bude-li nutno – jednej.“

„Mně – mně se to nelíbí.“

„Třeba nelíbí – ale podniknout to musíš.“

„Je ta cesta nezbytná?“

„Podle mého názoru,“ uzavřel pan Carmichael, „je naprosto nezbytná.“

12

Paní Otterbournová si upravila turban z domorodého materiálu, nařasila si jej kolem hlavy a podrážděně zvolala:

„Opravdu nenahlížím, proč bychom nemohly jet do Egypta. Jeruzalém mě už unavuje. Je mi z něho nanic.“

Protože její dcera neodpovídala, dodala: „Aspoň bys mohla odpovědět, když s tebou mluvím.“

Rozálie Otterbournová se dívala do novin na obrázek obličeje, pod nímž stálo:

„Paní Simon Doylová, před svatbou dobře známá krasavice společnosti, slečna Linnet Ridgewayová. Pán a paní Doylovi tráví svou dovolenou v Egyptě.“

Rozálie se zeptala: „Chtělo by se ti odjet do Egypta, mami?“

„Ano. Chtělo,“ vyrazila paní Otterbournová. „Mám za to, že s námi tady jednali špinavě. Můj pobyt tady byl pro ně reklamou, měla bych tedy dostat časem zvláštní slevu. Sotva jsem to jen naznačila, byli hned strašně drzí – strašně drzí. Vysvětlila jsem jim přesně, co si o nich myslím.“

Dívka vzdychla. „Jedno místo je jako druhé. Přála bych si odjet hned,“ navrhla.

„A ředitel měl tu drzost dnes ráno mi říct,“ pokračovala paní Otterbournová, „že všechny pokoje jsou zadány a že žádá o uvolnění našich pokojů do dvou dnů.“

„Takže někam odjet musíme.“

„Naprosto ne. Jsem odhodlána za svá práva bojovat.“

„Myslím, že bychom klidně mohly odjet do Egypta, jako kamkoliv jinam. Není v tom žádný rozdíl,“ řekla Rozálie.

„Určitě to není otázka života a smrti,“ souhlasila paní Otterbournová.

Jenže v tom se mýlila – protože šlo právě o otázku života a smrti.

2.KAPITOLA

„To je Hercule Poirot, ten detektiv,“ zvěstovala paní Allertonová.

Ona a její syn seděli v zářivě šarlatově natřených proutěných křeslech před hotelem Katarat v Assuánu. Pozorovali odcházející postavy dvou osob – malého muže oblečeného v bílém hedvábném obleku a vysokou štíhlou dívku.

Tim Allerton se nezvykle čile posadil.

„Ten směšný mužíček?“ ujišťoval se nevěřicně.

„Ten směšný mužíček!“

„Co tu pro všechno na světě dělá?“ zeptal se Tim.

Jeho matka se rozesmála. „Můj milý, tebe to docela rozčililo. Proč jen muže tolik baví zločiny? Nenávidím detektivní příběhy, nikdy je nečtu. Ale nemyslím si, že pan Poirot je zde z nějakého skrytého důvodu. Vydělal si jistě spoustu peněz a řekla bych, že se teď raduje ze života.“

„Zdá se, že mu tady padla do oka jedna z nejhezčích dívek.“

Paní Allertonová naklonila hlavu k rameni, jak pozorovala mizející záda pana Poirota a jeho společnice.

Dívka po jeho boku ho převyšovala aspoň o tři palce. Měla pěknou chůzi, ani tuhou, ani loudavou.

„Myslím, že vypadá docela hezky,“ poznamenala paní Allertonová. Bleskla rychlým pohledem po Timovi. Rybička k jejímu pobavení hned zabrala.

„Víc než jen docela. Škoda že kouká tak našťavaně a mrzutě.“

„Možná, že jen tak vypadá, můj milý.“

„Spíš to bude nepříjemná čertice. Ale hezká je.“

Předmět těchto poznámek krácel po Poirotově boku. Rozálie Otterbournová otáčela neotevřeným slunečníkem a její výraz skutečně odpovídal tomu, co právě řekl Tim. Vypadala mrzutě a našťavaně. Její obočí bylo zachmuřeně staženo a rudá linie jejich rtů poklesávala.

Od hotelové brány zahrnuli doleva a vstoupili do chladivého stínu parku.

Hercule Poirot přívětivě tlachal s výrazem blažené dobré nálady. Měl na sobě bílý hedvábný, pečlivě vyžehlený oblek, panamový klobouk a nesl si velice ozdobnou plácačku na mouchy s držátkem z napodobeného jantaru.

„- jsem tady vším okouzlen,“ vykládal. „Černé skály Elefantiné a slunce a lodičky na řece. Ano, je dobré být na světě.“

Odmlčel se a pak dodal. „Vy to, slečno, příjemným neshledáváte?“

Rozálie Otterbournová odsekla: „Asi je všechno, jak má být. Myslím si, že Assuán je zasmušilé místo. Hotel je napůl prázdný, všichni jsou tu málem století –“

Zarazila se a kousla se do rtu.

Oči Hercule Poirota mrkly.

„Máte pravdu. Ano. Jsem už jednou nohou v hrobě.“

„Já – já jsem to nemyslila na vás,“ omlouvala se dívka kajícně. „Lituji. Vyznělo to hrubě.“

„Ale vůbec ne. Je přirozené, že si přejete společnost svého věku. Ach, ještě že je tu alespoň jeden mladý muž.“

„Ten, co sedává celou dobu se svou matkou? Ona se mi líbí – ale myslím, že on vypadá děsně – tak domýšlivě!“ Poirot se usmál.

„A já – já jsem též domýšlivý?“

„O ne, ne, nemyslím.“

Zřejmě ji nezajímal – ale ta skutečnost Poirota nemrzela. Jen s mírným zadostiučiněním poznamenal: „Můj nejlepší přítel tvrdí, že jsem velmi ješitný.“

„Ó,“ protáhla Rozálie neurčitě, „domnívám se, že máte proč být ješitný. Bohužel zločiny mě ani v nejmenším nezajímají.“

„Těší mě, že přede mnou nemusíte skrývat žádné tajné provinění,“ prohlásil vážně Poirot. Na okamžik mrzutá maska na její tváři zmizela, jak na něho vrhla rychlý tázavý pohled. Zdálo se, že Poirot jej nezpozoroval, protože pokračoval.

„Vaše paní matka dnes nebyla na obědě. Doufám, že jí není nevolno?“

„Tohle místo se pro ni nehodí,“ vysvětlila Rozálie stručně. „Budu ráda, až odjedeme.“

„Pocestujeme společně, vidíte? Vy i já jedeme na výlet k Wádi Haifa a ke druhému kataraktu?“

„Ano.“

Vyšli ze stínu zahrad na prašný úsek silnice lemované řekou. Obklopilo je pět prodavačů korálů, číhajících na zákazníky, dva prodavači pohlednic, tři prodavači sádrových skarabů, dvojice hochů s oslíky a pár dětí doufajících v bakšiš.

„Chtít vy korály, pane? Velice hezké, pane. Velice levné.“

„Paní, paní, vy chtít skarab? Podívat – velká královna – moc štěstí –“

„Podívej, pane, pravý lapis. Velice dobrý. Velice laciný.“

„Chtít se svézt na osel, pane? Toto výborný osel. Jmenuje se Whisky a Soda, pane...“

„Vy jet do žulový lom, pane? Tohle moc dobrý osel. Ti druzí osli špatní osli, pane. Cestou padnou...“

„Pohlednice, pane – málo peněz, moc hezký.“

„Podívejte, paní, jen deset piastrů... moc levné... lapis... tady slonovina...“

„Výborný plácačka na moucha – tady – celý jantarový...“

„Pojede pán na člun? Já mít velice dobrý člun, pane...“

„Vy jít zpět do hotel, paní? Já mít prvotřídní osel...“

Hercule Poirot se snažil chabými gesty zbavit toho chumlu lidských much. Rozálie mezi nimi prošla jako náměsíčná.

„Nejlepší je předstírat, že jsem hluchá a slepá,“ vysvětlila.

Žebrající děti běžely vedle nich a naříkavě vykřikovaly: „Bakšiš? Bakšiš? Hip – hip – hurá – velice dobré, velice hezké...“

Jejich pestré barevné cáry za nimi malebně vlály a na jejich víčkách seděla hejna much. Tihle byli strašně vytrvalí. Ostatní odpadli a podnikli čerstvý útok na nové příchozí.

Poirot a Rozálie téměř proběhli uličkou krámů – uličkou nasládlého, dotěrného vyvolávání...

„Navštiv dnes můj krám, pane!“ „Chceš tenhle krokodýl ze slonoviny, pane?“

„Pán ještě nebýt v můj obchod? Já ukázat překrásné věci...“

Zamířili do pátého krámku a Rozálie dala prodavači k vyvolání pár svitků filmů, což bylo cílem její vycházky.

Pak krámek opustili a zamířili ke břehu řeky. Právě tam připoutávali jeden z parníků plavících se po Nilu. Poirot i Rozálie si se zájmem prohlíželi cestující.

„Je jich dost, že?“ podivila se Rozálie.

Otočila hlavu k Timovi Allertonovi, který zrovna přišel a připojil se k nim. Byl zadýchaný, jako by pospíchal.

Chvíli tam stáli a pak Tim promluvil.

„Hrozná tlačénice, jako obvykle, zdá se mi,“ podotkl pohrdavě a ukázal na vyloďující se turisty.

„Jako obvykle hrozná,“ souhlasila Rozálie.

Všichni se zatvářili nadřazeně, jako lidé, kteří se už v místě zabydlili a studují teď nováčky.

„No ne!“ zvolal Tim Allerton a jeho hlas zazněl vzrušeně. „Ať mě čert vezme, jestli tohle není Linnet Ridgewayová!“

Poirotem tato informace nepohnula, zato vzbudila Rozáliin zájem. Naklonila se kupředu a její mrzutost zmizela. Zeptala se: „Kde? Tamhle v bílém?“

„Ano. S tím vysokým mužem. Přicházejí právě na břeh. Je to asi její novomanžel. Nemohu si teď vzpomenout na jeho jméno.

„Doyle,“ doplnila Rozálie. „Simon Doyle. Bylo to ve všech novinách. Ona je prostě ohromná, vidíte?“ „Pouze nejbohatší děvče v Anglii,“ odpověděl Tim vesele. Tři diváci ztichli a pozorovali chodce, jak přecházejí na břeh. Poirot pohlížel se zájmem na předmět poznámek svých průvodců. „Je krásná,“ pochválil.

„Někteří lidé mají všechno,“ vyhrkla Rozálie trpce. Na jejím obličeji se objevil zvláštní, závistivý výraz, když přihlížela, jak druhá dívka přechází po lodním můstku.

Linnet Doylová vypadala tak dokonale upravená, jako by vystupovala v revui. Měla v sobě něco z jistoty slavné herečky. Uvyklá okukování, obdivu, tomu, že je středem pozornosti, kamkoliv vejde.

Uvědomovala si chtivé pohledy, které na ní ulpívaly, – a současně si jich téměř nepovšimla; takové holdy byly součástí jejího života.

Vstoupila na břeh, hrajíc roli – i když ji hrála podvědomě – bohaté, krásné nevěsty z vysoké společnosti na svatební cestě. Obrátila se s drobným úsměvem a lehkou poznámkou k vysokému muži po svém boku. Odpověděl a zdálo se, že zvuk jeho hlasu Hercule Poirota zaujal. Jeho oči zasvítily, sraštil obočí. Dvojice ho těsně míjela. Slyšel, jak Simon Doyle říká: „Uděláme si na to čas, miláčku. Když se ti tu bude líbit, můžeme tu klidně pár týdnů zůstat.“

Jeho dychtivá, zbožňující, trochu pokorná tvář byla obrácena k ní.

Poirotovy oči ho zamyšleně přejely – široká ramena, bronzový obličej, tmavomodré oči, téměř dětskou prostotu jeho úsměvu.

„Šťastný chlapík,“ prohodil Tim, když je minuli. „Má kliku, našel dědičku, která nemá ploché nohy a polypy.“

„Vypadají úžasně šťastní,“ přidala se Rozálie s nádechem závesti v hlase. Pak náhle dodala, ale tak tiše, že Tim její slova nezaslechl: „To není fér.“

Poirot však uslyšel. Trochu roztržitě se mračil, ale teď na dívku vrhl bystrý pohled.

„Musím něco obstarat pro máti,“ oznámil Tim. Nadzvedl klobouk a odešel. Poirot s Rozálií zamířili pomalu k hotelu a odmítali nové nabídky oslíků.

„Takže to není fér, slečno?“ navázal Poirot laskavě.

Dívka se zlostně zarděla.

„Nevím, co míníte.“

„Opakuji, co jste si právě teď řekla sama pro sebe. Ale ano, řekla.“

Rozálie Otterbournová pokrčila rameny.

„Opravdu se toho zdá skoro trochu moc pro jednoho. Peníze, hezký zevnějšek, báječná postava a –“

Odmlčela se a Poirot dopověděl.

„A láska? Co? A láska? Jenže nevíte – třeba se s ní oženil pro její peníze!“

„Copak jste neviděl, jak se v ní vidí?“

„Ale ano, slečno. Viděl jsem všechno, co bylo k vidění, – viděl jsem dokonce něco, co vám uniklo.“

„Co to bylo?“

„Všiml jsem si, slečno, tmavých kruhů pod očima té ženy,“ váhavě uváděl Poirot. „A viděl jsem ruku, která svírala slunečník tak pevně, až na ní zbělely kotníky...“

Rozálie na něj upřeně zírala.

„Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že není všechno zlato, co se třpytí. Chci říct, že ačkoliv je tato mladá dáma bohatá a krásná a milovaná, je tu přece něco, co není v pořádku. A vím ještě něco jiného.“

„Ano?“

„Vím, že jsem už kdysi kdesi slyšel ten hlas,“ řekl zamračený Poirot, „hlas pana Doyla, – a velice bych si přál vzpomenout si kde.“

Rozálie však neposlouchala. Docela zmlkla. Hrotem svého slunečníku kreslila obrázky do písku. Náhle divoce vybuchla!

„Jsem hnusná! Odporná! Jsem skrz naskrz potvora! Nejraději bych z ní strhala ty šaty a rozdupala tu její půvabnou, drzou, sebevědomou tvářičku. Jsem prostě žárlivá kočka – ano – takhle se cítím. Ona má tak děsný úspěch – a je tak vyrovnaná, tak sebejistá!“

Hercule Poirot přihlížel poněkud udiveně jejímu výbuchu.

Vzal ji za paži a přátelsky s ní zlehka zatřásl. „*Tenez!* – jen s tím ven! Až to vyslovíte, bude vám lip!“

„Nenávidím ji! Nikdy se mi nestalo, abych někoho na první pohled tak nenáviděla!“

„Výborně!“

Rozálie na něj pochybovačně pohlédla. Pak jejími rty zacukalo a rozesmála se.

„*Bien*,“ pochválil Poirot a také se zasmál.

Pak se spolu přátelsky vraceli do hotelu.

„Musím najít matku,“ prohlásila Rozálie, když vešli do chladné, temné haly.

Poirot vyšel druhou stranou na terasu s vyhlídkou na Nil.

Na malých stolcích zde prostřeli k čaji, ale bylo ještě brzo. Chvilí postál a shlížel na řeku, pak vykročil dolů zahradou.

Pár lidí hrálo v horkém slunci tenis. Zastavil se a chvíli je pozoroval, pak scházel strmou pěšinou níž. A zde uviděl dívku z Chez Ma Tante, seděla na lavičce a dívala se na Nil. Okamžitě ji poznal. Její obličej, jak ho spatřil onoho večera, byl bezpečně vyleptán v jeho paměti. Nynější dívčin výraz však byl velmi odlišný. Byla bledší, hubenější, a ve tváři nacházel linie, které prozrazovaly velikou duševní únavu a trápení. Udělal pár kroků dozadu. Neviděla ho, a tak ji chvíli pozoroval, aniž tušila jeho přítomnost. Její nožka netrpělivě podupávala. Oči, tmavé jakýmsi doutnajícím ohněm, měly v sobě zvláštní temný triumf utrpení. Dívala se na Nil, po řece klouzaly po proudu i proti němu čluny s bílými plachtami.

Tvář – a hlas. Vzpomněl si na oboje. Na tvář téhle dívky a na hlas, který právě slyšel, hlas čerstvého novomanžela...

A jak tam tak stál a uvažoval o nic netušící dívce, odehrála se další scéna dramatu.

Nahoře zazněly hlasy. Dívka na sedátku vyskočila. Po cestičce přicházela Linnet Doylová s manželem. Linnetin hlas zněl šťastně a důvěřivě. Napjatý pohled a strnulost svalů zcela zmizely. Linnet byla šťastná.

Dívka, která tam stála, postoupila o několik kroků vpřed. Ti dva ztuhli.

„Haló, Linnet,“ zvolala Jacqueline de Bellefortová. „Tak jste přijeli? Zdá se, že se nikdy nepřestaneme setkávat. Ahoj, Simone, jak se máš?“

Linnet Doylová slabě vykřikla a opřela se zády o skálu. Dobromyslný obličej Simona Doyla se zkrivil vztekem. Vykročil dopředu, jako by chtěl tu štíhlou dívčí postavičku udeřit.

Rychlým otočením hlavy, připomínajícím ptáka, signalizovala, že si uvědomila přítomnost cizince. Simon se otočil a rovněž zpozoroval Poirota. Neohrabaně zvolal: „Haló, Jacqueline, nečekali jsme, že tě tu uvidíme.“

Slova zněla nejvýš nevěrohodně.

Dívka bleskla bělostnými zoubky.

„Úplné překvapení, že?“ zeptala se. Pak s lehkým úklonem vykročila na stezku.

Poirot odešel jemnocitně opačným směrem. Jak odcházel, uslyšel Linnet Doylovou zvolat:

„Simone, proboha! Simone, co uděláme?“

3. KAPITOLA

Bylo po večeři. Terasa před hotelem Katarakt byla měkce osvětlena. Většina hostů bydlících v hotelu zde seděla u malých stolků.

Vyšli sem i Simon a Linnet Doylovi, doprovázel je vysoký, distingovaně vypadající šedovlasý muž s ostře řezaným, hladce vyholeným obličejem Američana. Když malá skupinka na chvíli zaváhala ve dveřích, Tim Allerton se zvedl z blízké židle a pokročil dopředu.

„Asi se na mne nepamatujete,“ oslovil příjemně Linnet, „jsem bratranec Joanny Southwoodové.“

„Ale ovšem, jak bych se nepamatovala! Vy jste Tim Allerton. Můj manžel –“ Její hlas se lehounce zachvěl, pýchou? ostychem? „- a můj poručník z Ameriky, pan Pennington.“

„Musíte se seznámit s mou matkou,“ pozval je Tim.

O několik minut později seděli pospolu – Linnet v rohu, Tim a Pennington po jejím boku, každý z jedné strany, oba s ní hovořili a závodili o její pozornost. Paní Allertonová rozprávěla se Simonem Doylem.

Létací dveře se otevřely. Krásná vzpřímená žena, sedící v rohu mezi dvěma muži, náhle znervózněla. Když vstoupil malý muž a přecházel přes terasu, uklidnila se.

„Má drahá,“ upozornila paní Allertonová, „nejste tu jediná populární osobnost. Ten legrační mužíček je Hercule Poirot.“

Pronesla to lehce, jen tak, z instinktivního společenského taktu, aby překlenula podivnou pauzu, ale zdálo se, že Linnet ta informace zaujala.

„Hercule Poirot? Ovšem – už jsem o něm slyšela.“

Vypadala najednou jaksi roztržitě. Oba muže po jejím boku to na chvíli přivedlo do rozpaků.

Poirot kráčel až ke kraji terasy, kde byl hned osloven.

„Posaďte se, pane Poirote. Jaký krásný večer!“

Poslechl.

„*Mais oui, madame*, je opravdu krásně.“

Usmál se zdvořile na paní Otterbournovou. Jak má na sobě našaseno to černé hedvábí – a ten směšný turban! Paní Otterbournová pokračovala vysokým naříkavým hlasem:

„Je tu teď dost významných lidí, vidíte? Předpokládám, že brzy si o nich přečteme článek v novinách. Krásky ze společnosti, slavné spisovatelky –“

Odmlčela se s lehkým, pohrdavě skromným úsměvem.

Poirot spíše vycíťoval, než viděl, jak se mrzutě zamračené děvče naproti němu uleklo, kolem jeho úst se prohloubila ještě mrzutější rýha.

„Pracujete zde na novém románu, madam?“ zeptal se.

Paní Otterbournová se opět zasmála svým drobným, sebevědomým úsměvem.

„Jsem hrozně líná. Musím opravdu zabrat. Moji čtenáři už jsou strašně netrpěliví – a chudák můj vydavatel! Naléhá v každé poště! Dokonce telegrafuje!“

Opět vycítil, jak se dívka odsunula do tmy.

„Neváhám vám svěřit, pane Poirote, že jsem tu částečně pro zachycení místního koloritu. „Sníh na tváři pouště“ – to je titul mé nové knihy. Silný, sugestivní titul. Sníh – na poušti – roztálý prvním ohnivým dechem vášně!“

Rozálie vstala, cosi zamumlala a vzdálila se do temné zahrady.

„Člověk musí být silný,“ pokračovala paní Otterbournová a důrazně zakývala turbanem.

„Všechny mé knihy jsou odvážné a všechny významné. Knihovny je sice zapověděly – ale nevdí. Mluvím pravdu. Sex – ach! Pane Poirote, proč se všichni tolik bojí sexu? Toho ústředního bodu vesmíru? Četl jste mé knihy?“

„Bohužel ne, madam – pochopte! Nečtu mnoho románů. Má práce –“

„Musím vám věnovat výtisk své knihy ‚Pod fíkovým stromem‘,“ prohlásila paní Otterbournová rozhodně. „Určitě poznáte, jak je závažná. Je otevřená – a opravdová.“

„Jste velice laskavá, madam. S potěšením si ji přečtu.“

Paní Otterbournová byla pár minut zticha. Pohrávala si s dlouhou šňůrou korálů, dvakrát ovinutou kolem své šíje. Rozhlížela se kradmo na všechny strany.

„Snad – abych vyklouzla nahoru a donesla vám knihu hned.“

„Oh, madam, prosím, neobtěžujte se. Až později –“

„Ne, ne. Neobtěžuje mě to.“ Vstala. „Ráda bych vám ukázala –“

„Co je, mami?“

Rozálie stanula náhle po jejím boku.

„Nic, drahá. Jdu jen nahoru pro nějakou knihu panu Poirotovi.“

„Fíkový strom? Donesu ji.“

„Nevíš, kde je, drahá. Zajdu tam.“

„Ale ano, vím, kde je.“

Dívka přeběhla svižně terasu a vešla do hotelu.

„Dovolte, madam, abych vám blahopřál k opravdu půvabné dceři,“ řekl Poirot s poklonou.

„Rozálie? Ano, ano, vypadá dobře. Ale je velice tvrdá, pane Poirote. Nemá žádné porozumění pro nemoc. Vždycky si myslí, že ví všechno nejlépe. Namlouvá si, že ví o mém zdraví víc než já sama.“

Poirot kývl na mimojdoucího číšníka.

„Likér, madam? Šartrézskou? Nebo mátovou?“

Paní Otterbournová živě zavrtěla hlavou.

„Nenene. Jsem naprostá abstinentka. Snad jste si všiml, že nikdy nepiji nic jiného než vodu, nejvýš limonádu. Nesnesu chuť alkoholu.“

„Smím vám tedy objednat citrusový džus, madam?“

Dal číšníkovi příkazy – jeden citrusový džus a jednu benediktinku.

Létací dveře mávly. Proklouzla jimi Rozálie a přistoupila k nim s knihou v ruce.

„Tady je,“ řekla. Její hlas byl zcela bezvýrazný – až pozoruhodně bezvýrazný.

„Pan Poirot mi právě objednal citrusový džus,“ pochlubila se matka.

„A co si vezmete vy, slečno?“

„Nic.“ Okamžitě si uvědomila svou úsečnost a dodala: „Nic – děkuji vám.“

Poirot vzal svazek, který mu paní Otterbournová podala. Měl na sobě ještě původní křiklavě barevnou obálku, zobrazující dámu s elegantním chlapeckým účesem a rudými nehty, sedící na tygří kožešině v tradičním kostýmu Evy. Nad ní se klenul strom s dubovými listy a velkými, nepravděpodobně vybarvenými jablky.

Na svazku se skvěl nápis ‚Pod fíkovým stromem‘ – Salome Otterbournová. Uvnitř byla na záložce reklama nakladatele. Hýřila nadšenými slovy o jedinečné odvaze a realismu této studie milostného života moderní ženy. ‚Nebojácná, nekonvenční, realistická‘ – tak zněly použité přívlastky.

Poirot se poklonil a zamumlal: „Jsem poctěn, madam,“

Když zvedl hlavu, jeho oči se setkaly s pohledem autorčiny dcery. Téměř bezděky se naklonil, užaslý a dojatý výmluvnou bolestí, kterou projevoval dívčin zrak.

V té chvíli přinesli nápoje, což vytvořilo vítané vyrušení.

Poirot dvorně pozvedl svou číšku.

„A votre santé, madame – mademoiselle.“

Paní Otterbournová srkala džus a pochvalovala si: „Jak osvěžující, jak lahodné.“

Na všechny tři padlo mlčení. Shlíželi dolů na blýskavé černé skály v Nilu. V měsíčním světle vypadaly fantasticky. Podobaly se velkým předhistorickým stvůrám, trčícím napůl z vody. Náhle se zvedl lehounký vánek a stejně nenadále ustal. Ve vzduchu tkvěl jakýsi záchvěv tajemná – očekávání.

Hercule Poirot se vrátil pohledem na terasu a její hosty. Mýlil se – anebo i zde bylo stejné tajemné očekávání? Podobalo se to okamžiku, kdy se na jevišti očekává výstup primadony. A právě v té chvíli se začaly znovu otevírat létací dveře. Zdálo se, že tentokrát s obzvláštní důležitostí. Všichni přestali hovořit a zadívali se k nim.

Prošla jimi tmavovlasá štíhlá dívka ve večerních šatech vínové barvy. Minutku postála, pak volně přešla přes terasu a posadila se u prázdného stolku. V jejím chování nebylo nic vyumělkovaného, ani nemístného, a přece působilo dojmem nastudovaného, účinného vstupu na jeviště.

„Vida,“ poznamenala paní Otterbournová. Potřásla hlavou v turbanu. „To děvče si asi myslí, že je Někdo?“

Poirot neodpověděl. Pozoroval. Dívka se posadila na místě, odkud se mohla úmyslně dívat na Linnet Doylovou. Tu si Poirot všiml, že se Linnet Doylová naklonila dopředu, o chvíličku později se zvedla a vyměnila si místo. Seděla nyní tak, že se dívala opačným směrem.

Poirot zamyšleně sám pro sebe pokývl hlavou.

Asi o pět minut později si druhá dívka přesedla na opačnou stranu terasy. Seděla, pokuřovala a tiše se usmívala, obraz spokojeného uvolnění. Ale stále, jakoby nevědomě, spočíval její zadumaný pohled na ženě Simona Doylea.

Po čtvrt hodině Linnet Doylová prudce vstala a odešla do hotelu. Její manžel ji téměř vzápětí následoval.

Jacquelina de Bellefortová se usmála a otočila svou židli zády. Zapálila si cigaretu, dívala se na Nil a stále se sama pro sebe usmívala.

4. KAPITOLA

„Pane Poirote!“

Poirot spěšně vstal. Zůstal sedět sám na terase, když už všichni odešli. Ponořený v rozjímání hleděl na hladké svítivé černé skály, když ho probral zvuk jeho jména.

Vyslovil je dobře ovládaný, sebejistý hlas, půvabný, i když trochu nadutý.

Hercule Poirot hbitě vstal, pohlížeje do panovačných očí Linnet Doylové. Přes bílé večerní saténové šaty měla přehoz z nachového sametu a vypadala roztomileji a královštěji, než by Poirot považoval v představách za možné.

„Jste pan Hercule Poirot?“ pravila Linnet. Stěží to byla otázka.

„K vašim službám, madam.“

„Snad víte, kdo jsem?“

„Ano, madam. Slyšel jsem vaše jméno. Víím dobře, kdo jste.“

Linnet přikývla. Byla to jediná odpověď, kterou očekávala. Pokračovala svým příjemným, velitelským způsobem. „Šel byste se mnou do herny, pane Poirote? Ráda bych si s vámi pohovořila.“

„Jistě, madam.“

Vykročila k hotelu. Následoval ji. Zavedla ho do opuštěné herny a pokynula mu, aby zavřel dveře. Sklesla pak do křesla u jednoho ze stolků. Posadil se proti ní.

Začala rovnou tím, co chtěla říci, vůbec nezaváhala. Hovořila plynule.

„Hodně jsem o vás slyšela, pane Poirote, a víím, že jste velmi chytrý muž. Jsem náhodou v situaci, kdy naléhavě potřebuji něčí pomoc, – a mám za to, že právě vy jste člověk, který by mi ji dokázal poskytnout.“

Poirot naklonil hlavu.

„Jste velmi milá, madam, ale jak vidíte, jsem na dovolené, a jsem-li na dovolené, nepřijímám žádné případy.“

„To lze zařídit.“

Nebylo to řečeno urážlivě – pouze s klidnou důvěrou mladé ženy, která je vždy schopna zařídit věci ke své spokojenosti.

„Pane Poirote, jsem předmětem nesnesitelného pronásledování,“ pokračovala Linnet Doylová.

„Tohle pronásledování musí přestat. Podle mého se s tím mělo jít na policii, ale můj manžel si asi myslí, že policie by nebyla s to zasáhnout.“

„Snad – abyste mi to blíže vysvětlila?“ požádal zdvořile Poirot.

„Ó ano, hned to udělám. Příčina je nesmírně prostá.“

Stále ještě se neobjevilo zaváhání, žádné klopýtnutí. Linnet Doylová měla jasnou obchodnickou mysl. Jen se chvílku odmlčela, snad aby uvedla skutečnosti co možná nejstručněji.

„Dřív než jsem poznala svého manžela, byl zasnouben s nějakou slečnou de Bellefortovou. Byla též mou přítelkyní. Můj manžel zrušil své zasnoubení s ní – v žádném ohledu se k sobě nehodili. Musím říct, že ona to bohužel nesla dosti těžce... Já – je mi to velice líto – ale takovým věcem se nedá zabránit. Ona nám do jisté míry – tedy – vyhrožuje, věnovala jsem tomu malou pozornost a ona se – to mohu prohlásit – také nepokusila své hrozby uskutečnit. Místo toho uplatňuje zvláštní způsob – sleduje nás, kamkoliv jdeme.“

Poirot zdvihl obočí.

„Ach – dosti neobvyklá – ehm – pomsta.“

„Velmi neobvyklá – a velmi směšná. Ale také – mrzutá!“

Stiskla zoubky ret.

Poirot přikývl.

„Ano. Dovedu si to představit. Jste – jak jsem pochopil – na svatební cestě?“

„Ano. Poprvé se objevila v Benátkách. Byla tam – u Danieliho. Považovala jsem to za náhodu. Vzniklo dosti rozpaků – ale to bylo také vše. Pak jsme ji našli na palubě lodi do Brindisi. My – domnívali jsme se, že je na cestě do Palestiny. Opustili jsme ji, jak jsme se domnívali, na lodi. Ale – ale když jsme dorazili do Mena House, byla tam – čekala na nás.“

Poirot přikývl.

„A teď?“

„Jeli jsme lodí proti proudu Nilu. Já – napůl jsem čekala, že ji najdu na palubě. Když tam nebyla, pomyslili jsme si, že přestala být tak – tak dětinská. Ale když jsme přijeli sem – byla tady – čekala.“

Poirot na ni chvíli upřeně hleděl. Stále se ještě dokonale ovládala, ale kotníky ruky, kterou se držela stolu, byly bílé, tak silně jej svírala.

„A vy se bojíte, že by tento stav věcí mohl pokračovat?“ zeptal se Poirot.

„Ano.“ Odmlčela se. „Celá věc je samozřejmě pitomá. Jacqueline se úplně zesměšňuje. Překvapuje mě, že nemá víc pýchy – víc důstojnosti.“

Poirot s drobným gestem namítl:

„Jsou chvíle, madam, kdy pýcha a důstojnost jdou přes palubu. Existují jiné – silnější emoce.“

„Ano, možná,“ přisvědčila Linnet netrpělivě. „Ale pro všechno na světě, co tím vším hodlá získat?“

„Není to vždycky otázka zisku, madam.“

Něco v jeho tónu se Linnet Doylové nepříjemně dotklo. Začervenala se a vyhrkla: „Máte pravdu. Diskuse motivuje mimo ústřední bod. Podstatou věci je, že se to musí zarazit.“

„A jak by se tomu mělo podle vašeho mínění zabránit, madam?“ zeptal se Poirot.

„No – přirozeně – můj manžel a já se nemůžeme nechat trvale takhle obtěžovat. Musí existovat nějaký zákonný způsob, jak podobnou věc zarazit?“

Mluvila překotně. Poirot se na ni zamyšleně díval a pak se zeptal: „Vyhrožovala vám konkrétně nějak na veřejnosti? Užila urážlivých slov? Pokusila se o nějaké tělesné napadení?“

„Ne.“

„Pak, madam, zcela upřímně, nevidím, co byste mohla udělat. Má-li ta mladá dáma zálibu v cestování na jistá místa, a to na stejná místa, která navštěvujete i vy se svým manželem – pak, *eh bien*, co na tom? Vzduch je pro všechny! Stává se, že by se vám vtírala do soukromí? Dějí se taková setkání vždycky na veřejnosti?“

„Vy tedy máte za to, že s tím nemohu nic udělat?“

Linnet to vyslovila nedůvěřivě.

„Jak já to vidím, zhora nic,“ přisvědčil Poirot mírně. „Slečna de Bellefortová jedná zcela v mezích svých práv.“

„Ale – ale to je k zešlení! To je nesnesitelné, že bych se s tím měla smířit!“

„Chápu vás, madam,“ přisvědčil Poirot suše, „zvlášť když si představím, že se nemusíte s něčím smířovat často.“

Linnet se mračila.

„Musí existovat nějaká cesta, jak to zastavit,“ opakovala potichu tvrdošíjně.

Poirot pokrčil rameny.

„Můžete vždycky odjet někam jinam,“ doporučil.

„Pojede za námi!“

„Velmi pravděpodobně – ano!“

„Je to absurdní!“

„Přesně tak.“

„A vůbec – proč mám já – proč máme my – utíkat? Jakoby – jakoby –“

Odmlčela se.

„Právě, madam. Jakoby – ! V tom to všechno vězí, pravda?“

Linnet zvedla hlavu a upřela na něj oči.

„Co tím míníte?“

Poirot změnil tón. Naklonil se k ní, jeho hlas zdůvěrněl, naléhal. „Proč vám to tolik vadí, madam?“ otázal se velmi laskavě.

„Proč? Je to k zbláznění! Popuzuje mě to až na nejzazší míru. Řekla jsem vám, proč.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne úplně.“

„Co tím míníte?“ opakoval Linnet.

Poirot se opřel dozadu, založil paže a objektivně, neosobně se rozhovořil.

„*Ecoutez, madame.* Budu vám vyprávět malý příběh. Jednoho dne, asi před měsícem nebo dvěma, jsem večeřel v jakési restauraci v Londýně. U vedlejšího stolu seděli dva lidé – muž a žena. Byli velmi šťastní, jak se zdálo, a velmi zamilovaní. Vyprávěli si s důvěrou o budoucnosti. Ne, že bych byl poslouchal, co mi nebylo určeno! Zřejmě vůbec nedbali o to, jestli je někdo slyší nebo ne. Muž seděl ke mně zády, mohl jsem však pozorovat dívčinu tvář. Vyhlížela velmi napjatě. Byla zamilovaná – srdcem, duší, tělem – a nepatřila k těm, kdo milují povrchně a často. U ní to bylo jasně na život a na smrt. Ti dva byli zasnoubeni a měli se brát, tak jsem to chápal, a mluvili o tom, kam pojedou na svatební cestu. Plánovali, že si vyjedou do Egypta.“

Odmlčel se. Linnet se zotra otázala: „A dál?“

„Je tomu měsíc nebo dva – ale na ten dívčí obličej jsem nezapomněl,“ pokračoval Poirot. „Věděl jsem, že si na něj vzpomenu, jestli jej opět uvidím. A pamatuji si také mužův hlas. Myslím, madam, že uhodnete, kde jsem uviděl jednoho a uslyšel druhého. Tady. V Egyptě. Muž je na svatební cestě, ano, ale je na svatební cestě s jinou ženou.“

„A co na tom? Už jsem fakta uvedla,“ vyjela ostře Linnet.

„Fakta – ano.“

„Nuže tedy?“

„Dívka v oné restauraci se zmínila o přítelkyni,“ váhavě pokračoval Poirot, „o přítelkyni, která, jak si byla jista, ji nenechá na holičkách. Myslím, že ta přítelkyně jste vy, madam.“

„Ano. Pověděla jsem vám, že jsme byly přítelkyně.“

Linnet se zarděla.

„A ona vám důvěřovala?“

„Ano.“

Chvilí váhala a kousla se netrpělivě do rtů, pak, protože Poirot se neměl k hovoru, vybuchla:

„Ovšem, bylo to celé velice nešťastné. Ale takové věci se stávají, pane Poirote.“

„Ach! Ano, stávají se, madam.“ Odmlčel se. „Vy patříte k anglikánské církvi, vidíte?“

„Ano.“ Linnet vypadala mírně překvapeně.

„Pak jste tedy slýchala v kostele nahlas čtené úryvky z bible. Slyšela jste také úryvek o králi Davidovi, o boháči, který měl mnoho stád dobytka a ovcí a o chudákovi, který měl jednu jedinou ovečku, a o tom, jak ten boháč tu jedinou ovečku chudákovi vzal. To se opravdu stalo, madam.“

Linnet seděla zpříma a její oči hněvivě blýskaly.

„Vidím dokonale, kam míříte, pane Poirote. Abych to vyjádřila vulgárně, myslíte si, že jsem své přítelkyni ukradla mládence. Pohlížíte-li na věc sentimentálně, což je podle mé domněnky způsob, jakému se lidé vaší generace při posuzování věcí nedovedou ubránit, – je to zdánlivě pravda. Skutečná, tvrdá pravda je však jiná. Nepopírám, že Jackie byla do Simona vášnivě zamilovaná, ale asi neberete v úvahu, že Simon nemusel být stejně oddán jí. Měl ji velmi rád, ale myslím, že už dokonce před setkáním se mnou začínal nahlížet, že udělal chybu. Podívejte se na všechno otevřeně, pane Poirote. Simon objeví, že miluje mne, ne Jackie. Co má udělat? Být hrdinsky ušlechtilý a oženit se s ženou, o kterou nestojí, – a tak pravděpodobně zničit tři životy? Neboť je pochybné, zda by mohl za těchto okolností učinit Jackie šťastnou? Kdyby už s ní byl skutečně ženat, když potkal mne, souhlasím, mohlo by být jeho povinností při ní

vytrvat – ačkoliv doopravdy si tím nejsem jistá. Je-li jedna osoba nešťastná, trpí i druhá. Ale zasnoubení není přece závazné. Stala-li se chyba, pak je jistě lépe čelit této skutečnosti dříve, než je příliš pozdě. Připouštím, že to pro Jackie bylo velice tvrdé, a je mi jí velice líto – ale stalo se. Bylo to nevyhnutelné.“

„Nevím.“

Upřeně na něj hleděla.

„Co nevíte?“

„Všechno, co jste tu vykládala, je velice rozumné, velice logické. Ale nevysvětluje to jednu věc.“

„A co?“

„Váš vlastní přístup, madam. Hledíte, tohle pronásledování byste mohla brát dvěma způsoby. Mohlo by vás mrzet, ano, dokonce by to mohlo vzbudit lítost nad tím, jak hluboce byla vaše přítelkyně zraněna, tak hluboce, až odhodila všechny ohledy na konvence. Ale vy takhle nereagujete. Ne – toto pronásledování je pro vás nesnesitelné – a proč? Příčina může být jen jedna – cítíte se vinna.“

Linnet vyskočila.

„Jak se opovažujete? Skutečně, pane Poirote, zacházíte příliš daleko.“

„Opovažuji se, madam! Budu s vámi mluvit naprosto otevřeně. Tvrdím vám, že jste vědomě odloudila své přítelkyni svého nynějšího manžela, i když se sama sobě snažíte tuto skutečnost přikrášlit. Tvrdím vám, že vás okamžitě silně přitahoval. A tvrdím, že v určitém okamžiku jste zaváhala – uvědomovala jste si, že můžete volit – upustit od něho, nebo pokračovat. Tvrdím, že jste byla iniciativní vy – ne pan Doyle. Vy jste krásná, madam, jste bohatá, chytrá, inteligentní – jste půvabná. Mohla jste své kouzlo rozvinout – nebo potlačit. Máte všechno, co může život nabídnout, madam. Život vaší přítelkyně se upínal k jedinému člověku. Věděla jste to, ale ačkoliv jste váhala, nezadržela jste ruku. Vztáhla jste ji a jako ten boháč z bible jste vzala chudásovi jeho jedinou ovečku.“

Nastalo ticho. Linnet se s úsilím opanovala a řekla chladně: „Tohle všechno je vedlejší.“

„Ne, není to vedlejší. Vysvětluji vám jen, proč vás tolik rozčiluje, že se slečna de Bellefortová vždycky neočekávaně objeví. Je tomu tak proto, že ačkoliv její chování se může jevit jako neženské a nedůstojné, jste vnitřně přesvědčena, že právo je na její straně.“

„To není pravda.“

Poirot pokrčil rameny.

„Odmítáte být poctivá sama k sobě.“

„Vůbec ne.“

„Řekl bych, madam, že až dosud jste žila šťastně,“ pokračoval Poirot vlídně, „že jste velkorysá, laskavá ve vztahu k lidem.“

„Snažím se,“ odpověděla Linnet. Netrpělivá zlost z její tváře se vytratila. Promluvila prostě – téměř zkroušeně.

„A proto vás tak silně rozrušuje vědomí, že jste někomu úmyslně ublížila, proto si tuto skutečnost tak nerada přiznáváte. Odpusťte mi, jestli jsem si dovolil příliš mnoho, – ale v každém případě je psychologie nejdůležitějším faktorem.“

„I kdyby byla pravda, co jste řekl,“ namítla zdráhavě Linnet, „a pamatujte, že já to nepřipouštím, – co se teď dá udělat? Člověk nemůže změnit situaci – musí zvládnout věci takové, jaké jsou.“

Poirot přikývl.

„Uvažujete velmi jasně. Ano, člověk se nemůže vrátit, musí přijmout věci tak, jak jsou. A někdy všechno, co můžeme, madam, je přijmout důsledky vlastních minulých činů.“

„Vy tedy máte za to,“ řekla Linnet s nedůvěrou, „že nemohu udělat nic – nic?“

„Musíte být statečná, madam, tak se mi to jeví.“

„Nemohl byste,“ zaváhala Linnet, „promluvit s Jackie – se slečnou de Bellefortovou? Aby se vzpamatovala.“

„Ano. Mohl bych. Chcete-li, udělám to. Ale neočekávejte mnoho. Mám za to, že slečna de Bellefortová je natolik posedlá svou utkvělou myšlenkou, že ji od ní nic neodvrátí.“

„Ale přece snad můžeme udělat něco, jak se z toho vymanit?“

„Mohli byste se ovšem vrátit do Anglie a uchýlit se do svého domu.“

„I potom je podle mého soudu Jacqueline schopna ubytovat se ve vesnici, abych ji uviděla pokaždé, když si vyjdu ven.“

„To je pravda.“

„Kromě toho,“ rozvažovala Linnet, „myslím si, že by Simon nesouhlasil s útekem.“

„Jak se k tomu staví?“

„Zuří – prostě zuří.“

Poirot zamyšleně pokyvoval.

Linnet úpěnlivě zaprosila: „Promluvíte s ní?“

„Ano, promluví. Ale podle mého mínění nic nedokážu.“

„Jackie je zvláštní!“ zvolala Linnet. „Člověk nikdy neví, co udělá!“

„Hovořila jste předtím o jejích jistých výhrůžkách. Řekla byste mi, o jaké hrozby šlo?“

Linnet pokrčila rameny.

„Vyhrožovala – že – že nás oba zabije. Jackie dovede být někdy – dost latinská.“

„Chápu.“ Poirotův hlas zvažněl.

Linnet se k němu naléhavě obrátila.

„Ujmete se toho za mne?“

„Za vás ne, madam,“ odmítl pevně. „Nepřijmu od vás žádné pověření. V zájmu lidskosti udělám, co mohu. To ano. Situace je velmi obtížná a nebezpečná. Vykonám, co mohu, k jejímu objasnění – ale nejsem příliš optimistický, pokud jde o mé naděje na úspěch.“

„Vy to tedy neuděláte – pro mne?“ protáhla Linnet Doylová.

„Ne, madam,“ potvrdil Hercule Poirot.

5. KAPITOLA

Hercule Poirot našel Jacquelinu de Bellefortovou, jak sedí na skalách s přímou vyhlídkou na Nil. Tušil téměř s jistotou, že neodešla spát a že ji najde někde na pozemku hotelu.

Seděla s bradou v dlaních, při zvuku jeho kroků ani neotočila hlavu, ani se neohlédla.

„Slečna de Bellefortová?“ oslovil ji Poirot. „Dovolíte, abych si s vámi chvilku pohovořil?“

Jacquelina pootočila hlavu. Na rtech jí kmitl lehounký úsměv.

„Jistě,“ přisvědčila. „Vy jste, tuším, pan Hercule Poirot? Mohu hádat? Jednáte z pověření paní Doylové a ta vám slíbila velký honorář, když vaše posláním přinese úspěch.“

Poirot se posadil na lavičku vedle ní.

„Vaše domněnka je správná jen zčásti,“ řekl usměvavě. „Přicházím sice od paní Doylové, ale nepřijal jsem od ní žádný honorář a – přesně řečeno – nejednám z jejího pověření.“

„Ó!“

Jacquelina si ho pozorně prohlížela.

„Proč jste tedy přišel?“ zeptala se zprudka.

Odpověď Hercula Poirota byla zároveň otázkou.

„Už jste mě někdy viděla, slečno?“

Zavrtěla hlavou.

„Ne. Nemyslím.“

„Ale já vás ano. Jednou jsem seděl vedle vás v Chez Ma Tante. Byla jste tam s panem Simonem Doylem.“

Přes dívčin obličej přelétl zvláštní výraz, podobný masce.

„Pamatuji si na ten večer,“ přitakala.

„Od té doby se událo mnoho věcí,“ prohodil Poirot.

„Jak říkáte, stalo se mnoho věcí.“

Její hlas ztvrdl podtónem zoufalé trpkosti.

„Slečno, mluvím jako přítel. Pohrběte své mrtvé.“

Vypadala ohromeně.

„Co tím míníte?“

„Nechte minulosti! Obrátte se do budoucna! Co se stalo, stalo se. Hořkost to nesmaže.“

„Jsem si jista, že by se to drahé Linnet obdivuhodně hodilo.“

„Na ni v tomto okamžiku vůbec nemyslím,“ poznamenal Poirot s drobným gestem. „Myslím na vás. Trpíte – ano – ale to, co podnikáte, vaše utrpení jen prodlouží.“

Potřásla hlavou.

„Mýlíte se. Jsou chvíle, kdy se téměř bavím.“

„A to, slečno, je ze všeho nejhorší.“

Rychle zvedla oči.

„Nejste hloupý,“ vyhrkla. „Věřím, že chcete být laskavý,“ dodala zvolna.

„Vraťte se domů, slečno. Jste mladá, jste vtipná, svět leží před vámi.“

Jacquelina pomalu vrtěla hlavou.

„Nechápete, nebo nechcete pochopit. Můj svět je Simon.“

„Láska není všechno, slečno,“ namítl jemně Poirot. „Myslíme si to, jen když jsme mladí.“

Ale dívka stále vrtěla hlavou.

„Nechápete.“ Bleskla po něm pohledem. „Samozřejmě o tom víte všechno? Mluvil jste s Linnet? A byl jste v oné restauraci tenkrát večer... Simon a já jsme se milovali.“

„Vím, že jste ho milovala.“

Pochopila ihned význam toho výroku a důrazně opakovala:

„Milovali jsme se. A měla jsem ráda Linnet. Důvěřovala jsem jí. Byla má nejlepší přítelkyně. Linnet si mohla celý život kupovat všechno, co chtěla. Nikdy si nic neodepřela. Zachtělo se jí i Simona, jakmile ho uviděla, – a tak si ho prostě vzala.“

„A on – se dal koupit?“

Jacquelina pomaličku vrtěla hlavou.

„Ne, docela tak to není. Kdyby bylo, nebyla bych teď tady... Chcete mi naznačit, že Simon není hoden, abych o něj stála... Kdyby si vzal Linnet pro peníze, byla by to pravda. Ale on si ji nevzal pro peníze. Je to daleko komplikovanější. Existuje něco jako osudové kouzlo, pane Poirote. A peníze mu napomáhají. Víte, Linnet má ‚rámec‘. Je královnou království, princezničkou, přepychovou až po špičky prstů. Přepych zapůsobil jako scénická výprava. Linnet měla u nohou celý svět, chtěl se s ní oženit jeden z nejbohatších a nežádoucnejších peerů Anglie. A ona náhle sestoupí ze svého trůnu k jakémusi bezvýznamnému Simonu Doylovi... Divíte se, že mu to stouplo do hlavy?“ Prudce ukázala k obloze. „Pohleďte tamhle na měsíc. Vidíte ho úplně jasně, že? Je velice skutečný. Kdyby ovšem zazářilo slunce, vůbec byste jej nespatriil. Tak nějak se všechno stalo. Já jsem byla měsíc... Když vyšlo slunce, Simon mě už neviděl... Slunce ho oslnilo. Nedokázal vidět nic, jen slunce – jen Linnet.“

Odmlčela se a potom pokračovala: „Takže uznáte, že to bylo – osudové kouzlo. Zamotala mu hlavu. A pak je tu její naprostá sebejistota, její zvyk vládnout. Je tak jista sama sebou, že povzbudí i jiné lidi. Simon se snad projevil jako slaboch, ale on je velice prostý člověk. Byl by miloval mne a jen mne, kdyby se nevyskytla Linnet a nestrhla ho do svého zlatého kočáru. A já vím – dokonale to vím –, že by se byl do ní ani nezamíloval, kdyby ho k tomu nepřiměla.“

„Ano – to si myslíte.“

„Já to vím. Miloval mě – vždycky mě bude milovat.“

„I teď?“ prohodil Poirot.

Zdálo se, že jí na rty stoupá prudká odpověď, ale potlačila ji. Pohlédla na Poirota a její tváře zahořely hlubokým ruměncem. Odvrátila pohled, sklonila hlavu.

„Ano, vím,“ přiznala tichým zadržlým hlasem. „Teď mě nenávidí. Ano, nenávidí mě... Měl by být raději opatrný.“

Kvapně zalapala naslepo v hedvábném sáčku, který ležel na sedátku. Pak napřáhla ruku. Na její dlani ležela malá pistole s pažbou vykládanou perletí – vypadala jako drahá hračka.

„Hezká věcička, že?“ drmolila. „Vypadá příliš pošetile, jako by nebyla reálná, – ale je reálná! Jedna z jejích kuliček zabije muže nebo ženu. A já střelím dobře!“ usmála se zasněně ve vzpomínkách.

„Když jsem se jako dítě vrátila s maminkou domů do Jižní Karolíny, dědeček mě naučil střilet. Byl z toho staromódního pokolení, které věří na střelení – zvláště pokud jde o čest. Můj otec jako mladý muž také bojoval v mnoha soubojích, dobře šermoval. Jednou dokonce zabil jakéhosi muže. Kvůli nějaké ženě. Takže vidíte, pane Poirote, že mám horkou krev,“ pohlédla mu zpřímá do očí. „Tohle jsem si koupila, když se to sběhlo. Doopravdy jsem chtěla zabít jednoho či druhého z nich, potíž byla v tom, že jsem se nedokázala rozhodnout – koho. Zabít oba dva – by mě neuspokojilo. Kdybych mohla předpokládat, že Linnet vylekám – ale ona je fyzicky ohromně kurážná. Ve fyzické akci by obstála. A pak jsem si pomyslila – počkám. Nápad se mi líbil čím dál víc. Konečně, zastřelit je mohu kdykoliv, vtipnější bude vyčkat a přemýšlet co a jak. A pak mě napadlo tohle – pronásledovat je! Kdykoliv přijedou na jakékoliv vzdálené místo, budou spolu a budou šťastni – ať uvidí mne! Zapůsobilo to. Linnet to pořádně vzalo. Svým způsobem by se jí nic tolik nedotklo. Jde jí to pěkně pod kůži... A tu jsem se začala bavit... Není nic, co by mohla s tímhle podniknout! Vždycky jsem dokonale příjemná a zdvořilá. Nepadne jediné slovo, kterého by se mohla chopit. Ale otravuju jim všechno – všecinko –“ Zazvonil její jasný, stříbrný smích.

Poirot ji uchopil za paži.

„Bud'te zticha! Ticho, povídám!“

Jacquelina na něj pohlédla.

„Proč?“ zeptala se. Její úsměv byl zcela vyzývavý.

„Slečno, snažně vás prosím, nedělejte to, co děláte.“

„Myslíte, abych nechala drahou Linnet na pokoji?“

„Jde o něco hlubšího. Neotvírejte své srdce zlu.“

Její rty se otevřely, do očí se jí vkradl úžas.

„Protože – jestli nepřestanete – přikvapí zlo,“ pokračoval vážně Poirot. „Ano, určitě přijde zlo... Přijde a usadí se ve vás a po nějaké době je už nedokážete vypudit.“

Jacquelina na něj zírala. Zdálo se, že její pohled kolísá, že v něm bliká nejistota.

„Já – nevím,“ hlesla. Pak ale rozhodně zvolala: „Nemůžete mi v ničem zabránit!“

„Ne,“ připustil Poirot. „Nemohu vám v ničem bránit,“ jeho hlas zněl smutně.

„Ani kdybych ji chtěla zabít, nemohl byste mi zabránit.“

„Ne, nemohl – i kdybyste byla ochotna za to zaplatit.“

Jacquelina de Bellefortová se rozesmála.

„Ó, já se smrti nebojím! Kvůli čemu bych ostatně chtěla žít? Vidím, že se vám zdá prašpatné zabít osobu, která vám ublížila, – i když vám vzala všechno na světě?“

„Ano, slečno. Věřím, že zabít člověka je neodpustitelný hřích,“ řekl neústupně Poirot.

„Pak byste měl souhlasit s mým současným plánem pomsty!“ rozesmála se opět Jacquelina.

„Protože, víte – pokud účinkuje – nepoužiji té pistole... Ale obávám se – ano, někdy se bojím – a v takových chvílích vidím rudě –, že se mi chce ji zranit, probodnout ji nožem – přiložit svou drahocennou pistolku těsně k její hlavě a pak -jen stisknout prstem kohoutek – Oh!“

Její výkřik Poirota vyburcoval.

„Co se stalo, slečno?“

Otočila hlavu a zahleděla se do stínu.

„Kdosi – stál tamhle. Utekl.“

Poirot se pátravě rozhlížel.

Místo se zdálo zcela opuštěné.

„Vypadá to, že tu není nikdo, jen my, slečno,“ vstal. „Každopádně jsem vám řekl všechno, co jsem vám přišel říct. Přeji vám dobrou noc.“

Jacquelina rovněž vstala. Téměř úpěnlivě řekla: „Chápete, že nemohu splnit, – oč mě žádáte?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Nechápu, protože byste to splnit mohla. Vždycky jde o tu pravou chvíli. Vaše přítelkyně Linnet se také octla v okamžiku, kdy mohla zadržet ruku... Nechala tu chvíli minout. Jestliže člověk dopustí tohle -je pak odsouzen spáchat zlo, žádná další šance už nepříjde.“

„Žádná další šance –“ opakovala Jacquelina de Bellefortová.

Stála chvíli ponořena v myšlenkách, pak zvedla vzdorně hlavu.

„Dobrou noc, pane Poirote.“

Zavrtěl smutně hlavou a vykročil za ní po stezce k hotelu.

6. KAPITOLA

Následujícího jitra se k Herculu Poirotovi, který vycházel z hotelu a mířil do města, připojil Simon Doyle.

„Dobrý den, pane Poirote.“

„Dobrý den, pane Doyle.“

„Jdete do města? Nebude vám vadit, když se projdu s vámi?“

„Ale vůbec ne. Bude mě těšit.“

Oba muži šli bok po boku, prošli bránou a zamířili do chladného stínu parku. Pak Simon vyňal z úst dýmku a začal: „Mám za to, pane Poirote, že včera večer s vámi mluvila má žena?“

„Mluvila.“

Simon Doyle se trochu zamračil. Patřil k onomu typu mužů činu, kteří obtížně vyjadřují myšlenky slovy a těžko je jasně formulují.

„Jednomu jsem rád,“ navázal. „Přiměl jste ji, aby si uvědomila, že jsme v té věci víceméně bezmocní.“

„Žádná zákonná náprava samozřejmě neexistuje,“ souhlasil Poirot.

„Právě. Zdálo se, že Linnet to nechápe.“ Pousmál se. „Linnet byla vychována v přesvědčení, že všechny obtíže se mají automaticky předat policii.“

„Bylo by příjemné, kdyby to tak šlo,“ přisvědčil Poirot.

Nastala přestávka. Pak náhle Simon spustil – a jeho obličej při řeči čím dál víc červenal.

„Je to – je to hanebné, že je obětí něčeho podobného. Ničeho se nedopustila! Jestli je někomu milé prohlašovat, že jsem se zachoval jako darebák, prosím, ať to tvrdí. Asi jsem se jako darebák zachoval. Ale nechci, aby se celá ta věc svezla na Linnet. Nemá s tím nic společného.“

Poirot sklonil vážně hlavu, ale neříkal nic.

„Mluvil jste – tedy – domluvil jste Jackie – slečně de Bellefortové?“

„Ano. Mluvil jsem s ní.“

„Přiměl jste ji, aby se na to dívala rozumně?“

„Obávám se, že ne.“

„Copak nevidí, jak hloupě se chová?“ vybuchl Simon podrážděně. „Neuvědomuje si, že žádná slušná ženská by se nechovala jako ona? Copak nemá žádnou hrdost, žádnou sebeúctu?“

Poirot pokrčil rameny.

„Má jen pocit – řekněme – křivdy,“ odpověděl.

„Ano, ale k sakru, člověče, slušná děvčata se takhle nechovají! Připouštím, je to jediné má vina. Zachoval jsem se k ní ztraceně špatně a vůbec. Docela bych pochopil, že mě má plné zuby a že mě už jaktěživa nechce vidět. Ale tohle pronásledování – to je – to je – neslušné! Takhle se předvádět! Nač si, u čerta, při tom dělá naděje?“

„Možná – na odplatu?“

„Blbost! Spíš bych pochopil, kdyby se pokoušela o něco melodramatického, – jako třeba, kdyby na mne hezky zblízka vystřelila.“

„Myslíte, že by se jí to více podobalo, ano?“

„Upřímně řečeno, myslím. Je horkokrevná, má neovladatelné nálady. Jakmile ji vztek rozžhaví do bělá, nebyl bych překvapen, kdyby udělal cokoli. Ale tohle sledování –“ zavrtěl hlavou.

„Je to – ano – vynalézavější! Je to inteligentní!“

Doyle na něj upřeně hleděl.

„Vy tomu nerozumíte. Strašně to Linnet znervózňuje.“

„A vás?“

Simon na něho pohlédl docela překvapen.

„Mě? Já bych té čertici nejraději zakroutil krkem.“

„Takže ze starého citu nezbylo nic?“

„Můj milý pane Poirote – jak bych to vyjádřil? Podobá se to měsíci, když vyjde slunce. Už nevíte, že vůbec byl. Jakmile jsem jednou potkal Linnet – Jackie neexistovala.“

„*Tiens – c'est drôle, qa!* – Vida, to je podivné!“ zabručel Poirot.

„Prosím?“

„Vaše přirovnání mě zaujalo, tot' vše.“

„Domnívám se, že Jackie vám tvrdila, že jsem si vzal Linnet jen pro její peníze?“ bouřil Simon a znovu se zarděl. „Tak to je tedy zatracená lež! Žádnou ženu bych si nevzal pro peníze! Jackie nedovede prostě pochopit, že pro mužského je obtížné – když – když nějaká žena o něj stojí tak, jak ona stála o mne!“

„Ach?“

Poirot prudce zvedl oči.

Simon škobrtavě pokračoval. „Zní to – zní to hrubiánsky, ale Jackie na mně lpěla až moc!“

„*Une qui aime et un que se laisse aimer*, – ona miluje a on se dává milovat,“ povzdechla tiše Poirot.

„Cože? Co jste to povídal? Víte, mužský nemá vědět, že žena o něho stojí víc než on o ni.“ Jeho hlas se čím dál víc rozechříval. „Nechce být tělem a duší jejím majetkem. Znamenalo by to zatraceně majetnický postoj. Tenhle muž je můj – patří mně! Je to něco, co nesnesu, – žádný chlap to nesnese. Chce se z jáma vyvléct, osvobodit. On si chce získat ženu – ne, aby žena chtěla vlastnit jeho.“

Odmlčel se a zapálil si cigaretu prsty, které se lehce trásly.

„A takhle jste cítil vůči slečně Jacquelině?“ zeptal se Poirot.

„Cože?“ Simon na něho upřel oči a pak připustil: „No – tedy ano – když na to přijde – ano, tak jsem to cítil. Ona si to ovšem neuvědomuje. A také bych jí něco takového nikdy nedokázal říct. Byl jsem ale neklidný – a pak jsem potkal Linnet a ta se mnou zamávala! Jakživ jsem neviděl někoho tak roztomilého. Oslnila mě – všechno mě oslnilo. Každý se jí klaněl – a ona si vybere takového nuzného troubu, jako jsem já!“

Jeho hlas zazněl chlapeckou úctou a údivem.

„Chápu,“ přisvědčil Poirot. Zamyšleně pokyvoval. „Ano – chápu.“

„Proč to Jackie nebere jako muž?“ nadhodil rozmrzele Simon.

Poirotův horní ret zvlínil slabounký úsměv.

„Nuže, pochopte, pane Doyle, ona především není muž.“

„Ne, to ne – ale myslil jsem, jako dobrý sportovec! Koneckonců, když vám něco je, musíte brát lék. Připouštím, že chyba je na mně. Ale tak už to je! Když už o děvče nestojíte, bylo by bláznovství se s ním oženit. A teď, když vidím, jaká je Jackie doopravdy a do jakých krajností zachází, mám pocit, že jsem celkem šťastně unikl.“

„Do krajností, ke kterým pravděpodobně ještě dojde,“ opakoval Poirot zadumaně. „Pane Doyle, máte nějakou představu, jaké jsou ty krajnosti?“

Simon na něj vyjeveně pohlížel.

„Ne – ani v nejmenším – co máte na mysli?“

„Víte, že s sebou nosí pistoli?“

Simon se zakabonil a pak zavrtěl hlavou.

„Nevěřím, že ji použije – teď. Dříve to bylo pravděpodobnější. Ale věřím, že z toho se už dostala. Teď truceje – snaží se zasahovat nás oba.“

Poirot pokrčil rameny.

„Může to tak být,“ připustil pochybovačně.

„Dělám si starosti o Linnet,“ prohlásil Simon poněkud zbytečně.

„To zcela uznávám,“ přisvědčil Poirot.

„Ve skutečnosti se nebojím, že by Jackie spustila nějaké melodramatické střelení, ale tohle slídění a všechno další Linnet úplně odrovnalo. Povím vám, jaký plán jsem si vymyslel, snad mi jej ještě vylepšíte svými připomínkami. Tak od začátku: Vyhlásil jsem docela veřejně, že zde zůstaneme deset dní. Zítra ale vyjíždí ze Shellálu parník Karnak do Wádi Haifa. Navrhuji, abychom se na něj nalodili pod falešným jménem. Zítra půjdeme na výlet do Philae. Linnetina komorná může vzít zavazadla. Na Karnak půjdeme v Shellálu. Až Jackie zjistí, že jsme se nevrátili, bude příliš pozdě – my už budeme na cestě. Bude se domnívat, že jsme jí uklouzli a vrátili se do Káhiry. Mohl bych nadto podplatit vrátného, aby to tak tvrdil. Dotaz v turistické kanceláři jí nepomůže, protože naše jména se tam neobjeví. Jak se vám to zamlouvá?“

„Je to jistě dobře vymyšleno. Předpokládejme ale, že zde počká do vašeho návratu?“

„Nemusíme se vrátit. Můžeme jet do Chartúmu a pak možná letadlem do Keni. Nemůže přece za námi jezdit po celé zeměkouli.“

„Ne. Musí nastat doba, kdy jí vyschnou finanční zdroje. Mám za to, že nemá moc peněz.“

Simon se na něho obdivně podíval.

„To je od vás chytré. Víte, že tohle mi nenapadlo? Jackie je chudá jako kostelní myš.“

„A přesto vás dokázala následovat až sem?“

Simon s pochybnostmi uvažoval.

„Má ovšem jakýsi malý příjem. Hádám, tak něco méně než dvě stě za rok. Domnívám se – ano, domnívám se, že musela prodat kapitál, aby mohla uskutečnit to, co provádí.“

„Takže přijde čas, kdy vyčerpá své jmění a zůstane úplně bez haléře?“

„Ano...“

Simon nepokojně přešlápl. Zdálo se, že toto pomyšlení je mu nepohodlné. Poirot ho upřeně pozoroval.

„Ne –“ poznamenal, „ne, není to hezké pomyšlení...“

„A co -já tomu nemohu zabránit!“ odsekl Simon dost zlostně a dodal. „Co si myslíte o mém plánu?“

„Myslím, že může zabrat. Házíte ovšem flintu do žita...“

Simon se začervenal.

„Myslíte, že utíkáme? Ano, opravdu... Ale Linnet –“

Poirot vyčkával, pak krátce pokývl.

„Jak říkáte. Může to být nejlepší způsob. Ale uvědomte si – slečna de Bellefortová je chytrá.“

Simon řekl zachmuřeně: „Cítím, že jednoho dne se budeme muset vzepřít a vybojovat si pokoj. Její postoj není rozumný.“

„Rozumný – *mon Dieu!*“ zvolal Poirot.

„Není důvodu, proč by se žena neměla chovat jako rozumná bytost,“ ujišťoval Simon zarytě.

„Ženy se tak velmi často chovají,“ odbroukl Poirot suše. „A to je ještě horší.“ Pak dodal: „Já budu také na

Karnaku. Je to součást mého cestovního plánu.“

„Ó,“ zaváhal Simon v jakýchsi rozpacích a pečlivě vybíral slova. „Není to – není to – ehm – snad kvůli nám? Nerad bych si myslil –“

Poirot ho rychle přerušil:

„Vůbec ne. Všechno jsem měl zařízeno dřív, než jsem odjel z Londýna. Vždycky své plány připravuji předem.“

„Takže nejezdíte z místa na místo podle záliby? Není to druhé vlastně příjemnější?“

„Snad. Ale má-li být život úspěšný, měla by být každá podrobnost předem naplánována.“

Simon se zasmál a nadhodil: „Takhle se asi chovají obratnější vrahové, ne?“

„Ano. Ačkoliv musím připustit, že si vzpomínám na jeden z nejdokonalejších a nejobtížnějších zločinů, jaké jsem kdy řešil, – a byl spáchán z okamžitého popudu.“

„Na palubě Karnaku nám musíte vyprávět něco o svých případech,“ navrhl Simon chlapecky.

„Ne, ne, to by znamenalo -jak vy říkáte – mluvit o své práci.“

„Ano – jenže vaše práce je ohromně napínavá. Paní Allertonová si to myslí. Velice touží po příležitosti, kdy by vás mohla vyzpovídat.“

„Paní Allertonová? To je ta roztomilá šedovlasá paní, která má tak oddaného syna?“

„Ano. I ona bude na Karnaku.“

„Víš, že vy -?“

„Kdepak,“ ujistil Simon důrazně. „Nikdo o nás neví. Vycházel jsem ze zásady, že je lépe nikomu nedůvěřovat.“

„Obdivuhodný názor – také se jím vždycky řídím. Mimo chodem – třetí člen vaší společnosti – ten vysoký šedovlasý pán –“

„Pennington?“

„Ano. Cestuje s vámi?“

„Neobvyklé na svatební cestě – pomyslel jste si, že?“ řekl nasupeně Simon. „Pennington je Linnetin americký poručník. Setkali jsme se náhodou v Káhiře.“

„Ah – *vraiment!* Vida! Dovolíte otázku? Vaše paní manželka není plnoletá?“

Simon vypadal pobaveně.

„Ještě jí vlastně není jednadvacet – ale o souhlas k svatbě se mnou nemusela nikoho žádat. Pro Penningtona to bylo největší překvapení. Odjel z New Yorku na Carmaniku dva dny před tím, než došel Linnetin dopis se zprávou o našem sňatku, takže o něm vůbec nevěděl.“

„Na Carmaniku?“ opakoval Poirot.

„Úplně ho překvapilo, když jsme do něho téměř vrazili u Shepharda v Káhiře.“

„To byla skutečně vzácná náhoda!“

„Ano, a ukázalo se, že rovněž jede na cestu po Nilu, – takže jsme ho přirozeně vzali s sebou, nic jiného se ze slušnosti nedalo udělat. Kromě toho – byla to vlastně pro nás do jisté míry úleva.“ Opět zrozpačitěl. „Víte, Linnet byla celá napjatá – stále očekávala, kdy se Jackie zase někde – a všude – vynoří, když jsme byli sami, mluvila jen o tom. Andrew Pennington byl pomocí v tom smyslu, že jsme pak museli mluvit o obyčejných věcech.“

„Vaše žena se panu Penningtonovi nesvěřila?“

„Ne,“ Simonova čelist se útočně vysunula. „Nikdo jiný v tom nic nesvede. Kromě toho, když jsme začali cestovat po Nilu, mysleli jsme, že konec téhle věci je na dohled.“

Poirot potřásl hlavou.

„Ani teď není konec na dohled. Ne – konec ještě není na dosah. Jsem si tím zcela jist.“

„Pane Poirote, povídám, vy mě příliš nepovzbuzujete!“

Poirot na něho pohlédl s lehkým podrážděním. „Anglosas,“ pomyslel si, „ještě není dospělý, nic nebere vážně, jenom si hraje.“

Linnet Doylová – Jacquelina de Bellefortová – obě braly záležitost dost vážně. V Simonově postoji však nenacházel nic než mužskou netrpělivost a mrzutost. „Dovolíte mi vtíravou otázku?“ oslovil ho. „To byl váš nápad, jet na svatební cestu do Egypta?“

Simon zrudl.

„Ne, samozřejmě ne. Ve skutečnosti bych byl raději jel někam jinam, ale Linnet si umínila právě tohle. A tak – a tak –“

Dost uboze se odmlčel.

„Přirozeně,“ přitakal Poirot vážně.

Plně si uvědomoval, že pokud si Linnet Doylová něco umíní, musí se to stát.

„Už jsem vyslechl tři různé zprávy o téhle záležitosti, pomyslel si, „názor Linnet Doylové, Jacqueliny de Bellefortové a Simona Doyla. Která z nich se nejvíc blíží pravdě?“

7. KAPITOLA

Simon a Linnet Doylovi vyrazili na svou výpravu do Philae asi v jedenáct hodin příštího dopoledne. Jacqueline de Bellefortová, sedící na hotelovém balkonu, je pozorovala, jak vyplouvají na barvité plachetnici. Neviděla však odjíždět od předního vchodu hotelu auto, naložené zavazadly, do něhož upejpavě vsedla i komorná. Auto zahnilo doprava ve směru na Shellál.

Hercule Poirot se rozhodl strávit zbývajících dvě hodiny před obědem na ostrově Elefantině, hned naproti hotelu.

Sešel dolů k molu. Do jednoho z hotelových člunů nastupovali právě dva muži a Poirot se k nim připojil. Muži si byli zřejmě cizí. Mladší přijel vlakem předchozí den. Byl to vysoký, tmavovlasý mladík s hubeným obličejem a výbojnou bradou. Měl na sobě strašně uválené šedé flanelové kalhoty a svetr s velkým límcem, který se pro zdejší podnebí vůbec nehodil. Druhý byl mírně obtlouklý muž středního věku, který neztrácel čas a hned se pustil do rozhovoru s Poirotem správnou, ale poněkud lámanou angličtinou. Mladý muž byl dalek snahy zapojit se do rozhovoru, jen se na oba zlobně kabonil, pak se k nim schválně otočil zády a nadále obdivoval čilost, s jakou nubijský lodník řídil člun prsty u nohou, zatímco plachtu ovládal rukama.

Na vodě bylo celkem pokojně; míjeli velké hladké kluzké černé skály a tichý vánek osvěžoval jejich tváře. Na ostrov Elefantině připluli velmi rychle a vystoupili na břeh. Poirot a jeho výřečný známý se vydali přímo do muzea. V té chvíli vyňal muž vizitku a s úklonou ji podal Poirotovi. Bylo na ní vytištěno: Signor Quido Richetti, archeolog.

Aby nezůstal pozadu, Poirot poklonu vrátil a vytáhl vlastní vizitku. Když byly formality splněny, oba muži vstoupili společně do muzea. Ital chrtil proud zasvěcených informací. Hovořili teď francouzsky.

Mladý muž ve flanelových kalhotách brouzдал nepokojně po muzeu, tu a tam zívá a pak unikl na čerstvý vzduch.

Poirot a signor Richetti ho konečně následovali. Ital energicky zkoumal ruiny, ale Poirot, když na skalách dole u řeky zahlédl zeleně pruhovaný slunečník, zmizel v tom směru.

Na velké skále tam seděla paní Allertonová, vedle ní ležel náčrtník a na jejím klíně kniha.

Poirot zdvořile nadzvedl klobouk a paní Allertonová hned zahájila rozhovor.

„Dobrý den,“ prohodila. „Je zřejmě naprosto nemožné zbavit se těch dotěrných dětí.“

Obklopovala ji skupina černých postaviček, všechny se uculovaly, poskakovaly, natahovaly žádostivě ruce a každou chvíli s nadějí zašišlaly: „Bakšíš!“

„Myslila jsem, že je to přestane bavit,“ pokračovala paní Allertonová zarmouceně, „Pozorují mě už víc než dvě hodiny a blíží se ke mně čím dál víc, chvílemi zakřičím ‚imši‘, zahrozím na ně slunečníkem a na pár minut se rozprchnou. Ale zase se vrátí a koukají a koukají a jejich oči jsou prostě nechutné, stejně jako jejich nohy. Mám za to, že vlastně nemám ráda děti, nemám, pokud nejsou víceméně umyté a nechovají se slušně.“

Lítostivě se usmála.

Poirot se rytířsky pokusil rozehnat ten houfek, ale bezvýsledně. Děti se rozutekly, ale znovu se vrátily a opět se shlukly do těsného kruhu.

„Kdyby tady v Egyptě bylo jen trochu klidu, víc by se mi tu líbilo,“ svěřovala se paní Allertonová. „Ale tady nemůžete být nikdy nikde sám. Jedni stále škemrají o peníze, druzí vnucují oslíky, korály a výlety do domorodých vesnic a nebo nabízejí hon na kachny.“

„Máte pravdu, je to velká nevýhoda,“ souhlasil Poirot.

Rozprostřel obezřele na balvan kapesník a opatrně se na něj posadil.

„Váš syn s vámi dnes dopoledne není?“ pokračoval.

„Ne. Tim musel jít odeslat nějaké dopisy, než odjedeme. Podnikáme cestu ke druhému kataraktu, víte?“

„Já také.“

„To jsem ráda!“ Chtěla jsem vám říci, jak mě úplně vzrušilo, že jsem se s vámi setkala. Když jsme byli na Mallorce, byla tam nějaká paní Leechová, vypravovala nám o vás ty nejpodivuhodnější příhody. Ztratila při koupání rubínový prsten a jen bědovala, že tam nejste, abyste jí ho našel.“

„Ach, *parbleu* – přísámbůh, ale já nejsem tuleň, abych jí jej vylovil.“

Oba se rozesmáli.

„Viděla jsem vás dnes ráno z okna, jak jdete po cestě se Simonem Doylem,“ pokračovala.

„Povězte mi, co si o něm myslíte; nás všechny tak zajímá!“

„Ale? Opravdu?“

„Ano. Víte, jeho sňatek s Linnet Ridgewayovou byl největším překvapením. Předpokládalo se, že se provdá za lorda Windleshama, – a pak se najednou zasnoubí s tímto mužem, o kterém nikdo nikdy neslyšel!“

„Znáte ji dobře, madam?“

„Já ne, ale má neter, Joanna Southwoodová, je jednou z jejích nejlepších přítelkyň.“

„Ach ano, četl jsem už její jméno v novinách.“ Poirot byl chvíli zticha a pak dodal: „Slečna Southwoodová je mladá dáma, o které se často píše v novinách.“

„Oh, ona si dovede udělat dobrou reklamu,“ řekla upjatě paní Allertonová.

„Vy ji nemáte ráda, madam?“

„Byla to ode mne ošklivá poznámka,“ kála se paní Allertonová. „Víte, já jsem staromódní. Nemám ji moc ráda. Ačkoliv Tim a ona jsou největší přátelé.“

„Rozumím,“ řekl Poirot.

Jeho společnice po něm bleskla pohledem. Změnila předmět hovoru.

„Je tady tak málo mladých lidí! Ta hezká dívka s kaštanovými vlasy a s tou hroznou matkou v turbanu je tady téměř jediným mladým stvořením. Všimla jsem si, že s ní hodně hovoříváte. To dítě mě zajímá.“

„Pročpak, madam?“

„Je mi jí líto. Když je člověk mladý a citlivý, může velice trpět. Myslím, že ona trpí.“

„Ano. Není moc šťastná, chudinka malá.“

„Tim a já jí mezi sebou přezdíváme ‚bručounka‘. Párkrát jsem se snažila s ní promluvit, ale pokaždé mě zpražila. Ovšem, mám zato, že i ona jede na cestu po Nilu, a předpokládám, že se tam všichni více skamarádíme, vidíte?“

„Je to docela možné, madam.“

„Já jsem vlastně velice družná, lidé mě ohromně zajímají. Všechny různé typy.“ Odmlčela se a pak dodala: „Tim mi řekl, že ta tmavovlasá dívka, jmenuje se de Bellefortová, je bývalá snoubenka Simona Doylea. Je to pro ně – dost hloupé -, že se tak setkali.“

„Ano, je to nevhodné,“ přisvědčil Poirot.

Paní Allertonová na něj rychle pohlédla.

„Víte, snad to zní pošetile, ale ona mě téměř děsí. Vypadá tak – napjatě.“

Poirot pomalu pokyvoval hlavou.

„Zdaleka se nemýlíte, madam. Velká síla cituje vždycky děsivá.“

„Také vás zajímají lidé, pane Poirote? Nebo svůj zájem uchováváte jen pro potenciální zločince?“

„Madam, mimo tuto kategorii nezůstává mnoho lidí.“

Paní Allertonová užasla.

„To myslíte doopravdy?“

„Řekněme – jsou-li dány určité pohnutky,“ dodal Poirot.

„Které se různí?“

„Přirozeně.“

Paní Allertonová zaváhala a lehounce se usmála.

„Dokonce ani já nejsem mimo ni?“

„Matky jsou obzvlášť nemilosrdné, pokud jsou v nebezpečí jejich děti, madam.“

„Myslím, že máte pravdu – ano, máte úplnou pravdu.“

Pár minut byla zticha, pak usměvavě prohodila: „Pokouším se představit si motivy zločinu, který by ladil s jednotlivými hosty z hotelu. Je to úplně zábavné. Například – Simon Doyle?“

Poirot stejně usměvavě odpověděl:

„Velice prostý zločin – zaměřený přímo na předmět činu, žádné jemnosti.“

„A proto snadno objasnitelný?“

„Ano. Nebyl by příliš důvtipný.“

„A Linnet?“

„Byla by jako Královna ve vaší ‚Alence v zemi divů‘: ‚Setněte jí hlavu!‘,

„Ovšem. Božské právo vládců. Tak trochu obdoba Nábanovy vinice. A ta nebezpečná dívka – Jacqueline de Bellefortová? Byla by schopna zavraždit?“

Poirot minutu či dvě váhal, pak řekl s pochybností: „Ano, myslím, že by byla schopna.“

„Nejste si ale jist?“

„Ne. Ta maličká mě přivádí do rozpaků.“

„Myslím si, že pan Pennington by nedokázal vraždit, vidíte? Vypadá tak vysušeně, jako by měl špatné trávení, – úplně bezkrevný.“

„Zato má možná silný smysl pro sebezáchovu.“

„Také si to myslím. A chudák paní Otterbournová ve svém turbanu?“

„Marnivost žije neustále.“

„Jako motiv vraždy?“ zapochybovala paní Allertonová. „Motivy vraždy bývají někdy velice všední, madam.“

„Jaké jsou nejobvyklejší motivy, pane Poirote?“

„Nejběžnější jsou peníze. Tedy – zisk v celé své košatosti. Potom pomsta – a láska – a strach – a holá nenávist – a dobročinnost –“

„Pane Poirote!“

„Ale ano, madam, znal jsem – řekněme A, kterého odstranil nějaký B – a to jedině ve prospěch C. Pod tuhle hlavičku se často řadí politické vraždy. Někdo je považován za škůdce civilizace, a proto je odstraněn. Takoví lidé zapomínají, že život a smrt jsou záležitostmi dobrého Boha,“ uzavřel Poirot vážně.

Paní Allertonová tiše dodala: „Jsem ráda, že to od vás slyším. Ale stejně, Bůh si volívá své nástroje.“

„Smýšlet takhle je nebezpečné, madam!“

„Po našem rozhovoru, pane Poirote, se podivuji, že je vůbec ještě někdo naživu?“ prohodila paní Allertonová lehčím tónem. Vstala.

„Musíme se vrátit. Vyrážíme hned po obědě.“ Když došli k přístavišti, našli tam mladíka ve svetr, jak si zrovna sedá na své místo v člunu; Ital už čekal. Když nubijský lodník uvolnil plachtu a vypluli, Poirot zdvořile cizince oslovil: „V Egyptě je možné uvidět podivuhodné věci, že?“

Mladík kouřil dost páchnoucí dýmku. Vyňal ji z úst a stručně a velice důrazně s překvapivě dokonalou výslovností poznamenal: „Je mi z nich nanic.“

Paní Allertonová si nasadila skřípec a prohlédla si ho s pobaveným zájmem:

„Opravdu? A pročpak?“ zeptal se Poirot.

„Vezměte si pyramidy. Obrovské bloky zbytečné zedničiny, postavené jen proto, aby sloužily sobectví despotických, nafoukaných králů. Pomyslete na pot těch mas, které se lopotily, když je stavěly a zemřely při té dřině. Je mi zle při pomýšlení na utrpení a muka, která pyramidy představují.“

Paní Allertonová mu vesele vpadla do řeči: „Vy byste tedy raději oželel pyramidy, Parthenon, krásné náhrobky a chrámy, za to byste byl zcela spokojen při vědomí, že ti lidé dostali třikrát denně najíst a zemřeli v posteli?“

Mladý muž k ní natočil zamračenou tvář.

„Myslím, že na lidských bytostech záleží víc než na kamení!“

„Jenže se tak dlouho nezachovají,“ poznamenal Hercule Poirot.

„Raději bych viděl dobře živeného dělníka než takzvaná umělecká díla. Záleží na budoucnosti – ne na minulosti.“

To už bylo na signora Richettiho příliš, vychrtil na ně záplavu vášnivých protestů, kterým nebylo snadné porozumět.

Mladík břitce odpověděl tak, že každému přesně vytmavil, co si myslí o kapitalistickém systému. Hovořil velice ostře.

Dokončil svůj proslov, právě když dorazili k hotelovému přístavišti.

Paní Allertonová si pro sebe vesele říkala: „Vida, vida“ – a vystoupila na břeh. Mladík se za ní podíval zničujícím pohledem.

V hale hotelu potkal Poirot Jacquelinu de Bellefortovou, oblečenou na projížďku. Ironicky se mu uklonila.

„Vyjedu si na oslu. Doporučujete zdejší vesnice, pane Poirote?“

„To je cíl vašeho dnešního výletu, slečno? *Eh bien*, jsou malebné – ale neutraťte příliš mnoho za domorodé vzácnosti.“

„Dovezené z Evropy? Ne, já se nedám tak snadno obalamutit.“

S úklonou vyšla do slunečního jasasu.

Poirot dobalil, což bylo velice snadné, protože jeho věci byly vždycky puntičkářsky urovnány. Pak se vypravil do jídelny a lehce poobědval.

Po časném obědě zavezl hotelový autobus hosty, kteří cestovali ke druhému kataraktu, do stanice, kde měli chytit každodenní expres z Káhiry do Shellálu, – byla to desetiminutová jízda.

Jeli Allertonovi, Poirot, mladý muž ve špinavých flanelových kalhotách a Ital. Paní Otterbournová a její dcera podnikly výlet k přehradě a do Philae a měly se k nim připojit na parníku až v Shellálu.

Vlak z Káhiry a Luxoru se o nějakých dvacet minut opozdil. Konečně však dorazil a nastaly scény obvyklé přehnané činnosti. Domorodí nosiči vytahovali z vlaku kufříky a sráželi se při tom s těmi, kteří vlekli zavazadla zase dovnitř.

Konečně se Poirot ocitl skoro bez dechu ve společnosti vlastních, Allertonových a jakýchsi zcela neznámých zavazadel v jednom oddělení, zatímco Tim a jeho matka byli kdesi jinde se zbytky naložených kufrů.

V oddělení, v němž se nalézal Poirot, seděla starší dáma se silně vrásčitým obličejem, s důkladnou bílou holí, spoustou diamantů a výrazem hadího pohrdání pro většinu lidstva.

Probodla Poirota aristokratickým pohledem a uchýlila se za stránky amerického časopisu. Proti ní seděla velká, dost nemotorně vypadající mladá žena, ani ne třicetiletá. Měla dychtivé hnědé oči, téměř podobné očím psím, neuspořádaný účes a ohromnou snahu zavděčit se. Stará dáma tu a tam vykukla přes časopis a vyštěkla na ni rozkaz:

„Kornélie, seber příkrývky!“

„Až dojedeme, postarej se o můj toaletní kufřík. Za žádnou cenu nedopusť, aby ho popadl někdo jiný!“

„Nezapomeň na můj nůž na papír!“

Jízda vlakem byla krátká. Za deset minut zastavili u přístaviště, kde na ně čekal parník Karnak. Otterbournovy dámy už byly na palubě.

Karnak byl menší parník než Papyrus nebo Lotus, parníky jezdící k prvnímu kataraktu, které jsou příliš velké, než aby se protáhly zdymadly u Assuánské přehrady. Cestující se nalodili a

byli ubytováni. Protože loď nebyla plně obsazena, většina cestujících byla umístěna na promenádní palubě. Celou přední část paluby zaujímal vyhlídkový salon se všemi stěnami prosklenými, kde mohli cestující sedět a pozorovat řeku, rozkládající se před nimi. Na nižší palubě byla kužárna a malý salon a na spodní palubě jídelna.

Když Poirot dohlédl na rozmístění svých věcí v kajutě, vydal se na palubu, aby mohl pozorovat, jak loď vyplouvá. Připojil se k Rozálii Otterbournové, která se opírala o zábradlí.

„Takže cestujeme do Núbie. Těšíte se, slečno?“

Děvče nabralo zhluboka dech.

„Ano. Cítím, že se konečně opravdu od všeho odpoutávám.“

Mávla rukou. Před nimi se rozkládal divoký obraz vodní hladiny mezi skalními masívy bez kousku zeleně, spadajícími strmě pod okraj vody, tu a tam zůstaly stopy domů, opuštěných a zničených v důsledku vzniku přehradního jezera. Celá scéna působila melancholickým, téměř zlověstným půvabem.

„Pryč od lidí,“ dodala Rozálie Otterbournová.

„Až na ty, kteří patří k vašemu vlastnímu druhu, slečno?“

Pokrčila rameny. „V této zemi je cosi, co mě vede k tomu, abych se cítila – zlá. Vyplaví to na povrch leccos, co vře uvnitř člověka. Všechno je tak nesprávné, tak nespravedlivé.“

„Ale jděte. Nemůžete soudit bez materiálních důkazů.“

„Jen se podívejte – na matky některých lidí,“ zareptala Rozálie, „a koukněte se na mou. Není Boha – jen Sex – a Salome Otterbournová je jeho prorokem.“ Zarazila se. „Asi jsem to neměla říkat.“

Poirot zamával rukama.

„Proč byste to neřekla – mně? Patřím k těm, kdo mnoho vyslechnou. Jestli, jak říkáte, – uvnitř vřete – jako džem – *eh bien* -, nechte ho vypěnit, pak můžete pěnu z povrchu sebrat lžičkou – takhle!“

Drobným gestem naznačil, jako by něco vyklopil do Nilu.

„Tak – a je to pryč!“

„Vy jste ale zvláštní člověk!“ zvolala Rozálie. Její mrzutá ústa roztála do úsměvu. Pak najednou ztuhla a vykřikla: „No ne – támhle je paní Doylová a její manžel! Neměla jsem tušení, že se zúčastní této cesty!“

Linnet se právě vynořila z kajuty asi uprostřed paluby. Simon vycházel za ní. Poirot téměř užasl, když Linnet uviděl – zářící, sebejistou. Překypovala štěstím tak, že to vypadalo až vyzývavě. Simon se také proměnil. Usmíval se od ucha k uchu, vyhlížel jako šťastný školák.

„Tohle je prostě velkolepé,“ řekl, když se rovněž opřel o zábradlí. „Opravdu se na tuhle cestu těším, Linnet, ty taky? Jaksi mám pocit – že je méně turistická, jako bychom mířili skutečně do srdce Egypta.“

Jeho žena kvapně odpověděla. „Vím, – je tak nějak – mnohem divočejší.“

Její ruka proklouzla pod jeho paži. Přitiskl ji pevně ke svému boku.

„Vyplouváme, Linnet,“ zašeptal.

Parník se odpoutal od přístaviště. Začala jejich sedmidenní cesta ke druhému kataraktu a zpět. Za nimi zazvonil stříbrný smích. Linnet se otočila jako šlehnuta bičem.

Stála tam Jacqueline de Bellefortová. Tvářila se pobaveně.

„Ahoj Linnet! Nečekala jsem, že tě zde najdu! Myslila jsem, že ještě deset dnů zůstáváte v Assuánu! To je ale překvapení!“

„Ty – ty jsi –“ Linnetin hlas se zadrhl. Přinutila se ke stínu konvenčního úsměvu. „Ani – ani já jsem tě tady nečekala.“

„Ne?“

Jacqueline přešla na druhou stranu lodi. Linnet sevřela pevněji paži svého muže.

„Simone – Simone –“

Všechna Doylova dobromyslná pohoda vyprchala. Zjevně zuřil. Jeho ruce se začaly samým úsilím ovládnout se. Oba dva poodešli stranou. I když neotočil hlavu, zaslechl Poirot útržky nesouvislých slov: „...vrátit se ... nemožné ... mohli bychom...“ a potom poněkud hlasitěji Doylův hlas, současně zoufalý a vzteklý. „Nemůžeme na věky utíkat, Lin. Musíme to teď vydržet...“

Uplynulo několik hodin. Denní světlo už bledlo. Poirot stál v zaskleném salonu a díval se přímo dopředu. Karnak proplouval úzkým hrdlem. Skály sestoupily divokými srázy až dolů k řece, proudící hluboko mezi nimi. Byli už v Núbii.

Uslyšel pohyb, po jeho boku stála Linnet Doylová. Její prsty se svíraly a rozvíraly. Tak ji ještě neviděl. Ztělesňovala dětské zděšení.

„Pane Poirote,“ oslovila ho, „já se bojím. Bojím se všeho. Nikdy jsem se tak nebála. Všechny ty divoké skály – ta ošklivá pochmurnost a síla. Kam to jedeme? Co se stane? Bojím se, řeknu vám, že se bojím. Všichni mě nenávidí. Nikdy jsem nic takového nepocítila. Vždycky jsem byla na lidi hodná – dělala jsem pro ně dobro – a oni mě nenávidí – spousta lidí mě nenávidí. Až na Simona mě obklopují samí nepřátelé... Je to hrozný pocit..., že existují lidé, kteří vás nenávidí...“

„Copak se to s vámi děje, madam?“

Zakroutila hlavou.

„Asi nervy... Prostě cítím – že všude kolem mne číhá nebezpečí.“

Kradmo, nervózně se ohlédla. Pak rozčileně dodala: „Jak všechno skončí? Jsme zde chyceni. V pasti! Nemí žádné východisko. Musíme pokračovat. Já – já nevím kudy kam.“

Sklesla na sedátko. Poirot na ni vážně shlížel, v jeho pohledu zableskl soucit.

„Jak se dozvěděla, že pojedeme touto lodí?“ přemítala. „Jak jen se to mohla dozvědět?“

„Je chytrá, jak víte,“ odpověděl Poirot a potřásl hlavou.

„Mám pocit, že jí nikdy neuniknu.“

„Byl jeden plán, kterého jste mohli použít,“ vytkl Poirot. „Jsem opravdu překvapen, že vás to nenapadlo. Pro vás, madam, nejsou přece peníze žádnou překážkou. Proč jste si nenajali vlastní soukromou dahabiji?“

Linnet celkem bezmocně sklopila hlavu.

„Kdybychom tohle všechno tušili – ale jak vidíte – nenapadlo nás to. A bylo by obtížné...“ S náhlou netrpělivostí vyrazila: „Ó! Vy ani z poloviny nejste s to pochopit mé těžkosti. Musím být se Simonem opatrná. Je – je tak absurdně citlivý na – na peníze. Že jich mám tak moc! Chtěl, abych s ním jela do jakéhosi zapadákovy ve Španělsku, – chtěl – chtěl sám zaplatit celou naši svatební cestu. Jako by na tom záleželo! Muži jsou bláhoví! Simon si musí teprve zvykat na – na pohodlný život. Pouhá zmínka o dahabiji ho rozčilila – kvůli těm zbytečným výdajům. Musím ho – postupně vychovávat.“

Pohlédla na něho, rozmrzele se kousla do rtů, jako by si uvědomila, že se nestřeženě dala strhnout do diskuse o svých potížích.

Vstala.

„Musím se převléknout. Lituji, pane Poirote. Bojím se, že jsem vám navykládala spoustu pošetilých nesmyslů.“

8. KAPITOLA

Paní Allertonová, vyhlížející ve svých prostých večerních šatech z černé krajkoviny klidně a distingovaně, sestupovala o dvě patra níž k jídelně. Ve dveřích ji dohonil její syn. „Promiň, drahousku. Myslím, že jsem se opozdil.“

„Jsem zvědavá, kde budeme sedět.“

V salonu byly rozmístěny stolky. Paní Allertonová počkala, až se jim bude moci věnovat steward, který právě rozsazoval skupinu lidí.

„Mimochodem,“ dodala, „pozvala jsem malého Hercula Poirota, aby se posadil k našemu stolu.“

„Máti, snad ne!“ zvolal Tim opravdu zaraženě a mrzutě. Matka na něj překvapeně upřela oči. Tim byl obvykle tak nenucený!

„Můj milý, tobě to vadí?“

„Ano. Vadí. Je to naprostý nevychovanec!“

„Ale ne, Time! V tom s tebou nesouhlasím.“

„Tak či onak – proč vůbec se máme vázat na člověka, který k nám nepatří? Když jsou lidé takhle zavření na malé lodi, je něco takového vždycky k nevyslání. Bude s námi ráno, v poledne, večer!“

„Lituji, můj milý.“ Paní Allertonová vypadala zarmouceně. „Opravdu jsem myslila, že tě pobaví. Koneckonců má tolik rozmanitých zážitků. A ty máš tak rád detektivky.“

Tim zabručel:

„Přál bych si, máti, abys neměla takové báječné nápady. Teď se z toho nevyvlékneme.“

„Nevím opravdu, Time, jak bychom mohli.“

„No dobrá, už se s tím asi budeme muset smířit.“ V té chvíli k nim přistoupil steward a vedl je ke stolku. Na tváři paní Allertonové, která kráčela za ním, utkvěl dosti udivený výraz. S Timem obvykle nebyly potíže, byl vždycky v dobré náladě. Tenhle výbuch se mu vůbec nepodobal. Nebyla to ani obvyklá britská nechut' a nedůvěra – k cizincům. Tim byl kosmopolita. A prosím – tohle, povzdychla si. Muži jsou nevypočitatelní! I ten nejbližší a nejmilejší projeví zcela netušené reakce a city.

Sotva se posadili, vstoupil spěšně, tiše do jídelny Hercule Poirot. Zastavil se s rukou položenou na opěradle třetí židle.

„Opravdu dovolíte, madam, abych využil vaší laskavé nabídky?“

„Ovšem. Posad'te se, pane Poirote.“

„Jste velice milá.“

Byla si patrně vědoma, že jak usedal, vrhl bystrý pohled na Tima, a že Timovi se nepodařilo zamaskovat poněkud mrzuté vzezření.

Paní Allertonová se pokusila vyvolat příjemné ovzduší. Když dojedli polévku, vzala do ruky seznam cestujících, který ležel vedle jejího talíře.

„Pokusme se všechny rozeznat,“ navrhla vesele. „Vždycky se při tom pobavím.“

Začala předčítat: „Paní Allertonová, pan Tim Allerton. Tak to je úplně snadné! Slečna de Bellefortová. Vidím, že ji posadili k jednomu stolu s Otterbournovými. Jsem zvědavá, jak spolu budou vycházet – ona a Rozálie. Kdo je další? Doktor Bessner. Doktor Bessner? Kdo pozná doktora Bessnera?“

Otočila se ke stolu, u něhož seděli družně čtyři muži.

„Myslím, že to musí být ten tlust'och s hlavou ostříhanou dohola a s knírem. Němec, řekla bych. Zdá se, že mu polévka jaksepatří chutná.“ Až k nim dolehlo zřetelné srkání.

Paní Allertonová pokračovala. „Slečna Bowersová? Uhodneme, kdo je slečna Bowersová? Jsou tu tři nebo čtyři ženy – no, prozatím ji necháme být. Pan a paní Doylevi. Ano, opravdu,

oni jsou společenskými lvy téhle cesty. Ona je skutečně překrásná – a jaké má dokonalé, hezounké šaty!“

Tim se na své židli obrátil. Linnet s manželem a Andrew Pennington dostali stůl v rohu. Linnet měla na sobě bílé dlouhé šaty a perly.

„Připadají mi strašně jednoduché,“ poznamenal Tim. „Prostě kus látky, převázaný v pase jakousi šňůrou!“

„Ano, drahoušku,“ pokývala matka. „Velice povedený mužský popis modelu za osmdesát guineí!“

„Nechápu, proč ženy vyhazují tolik peněz za šaty,“ utrousil Tim. „Připadá mi to nesmyslné.“

Paní Allertonová pokračovala ve studii svých spolucestujících.

„Pan Fanthorp musí být jeden z těch čtyř u jednoho stolu. Ten ohromně tichý mladík, co ještě nepromluvil. Má hezký obličej, vypadá opatrně, ale inteligentně.“

Poirot souhlasil.

„Ano, je inteligentní. Nemluví, zato poslouchá, a také si všímá. Ano, ten se umí dívat. Není zrovna typ, u kterého byste očekávala, že po tomhle konci světa cestuje pro potěšení. Rád bych věděl, co tu dělá.“

„Pan Ferguson,“ četla paní Allertonová. „Cítím, že Ferguson musí být náš antikapitalistický přítel. Paní Otterbournová – slečna Otterbournová – tak ty známe. Pan Pennington? Aneb strýček Andrew. Vypadá hezky, myslím –“

„Ale máti –“ napomenul Tim.

„Myslím, že vypadá hezky – takovým suchým stylem,“ nezmátl syn paní Allertonovou.

„Dost nemilosrdná brada. Asi typ muže, o jakém se čítává v novinách v souvislosti s Wall Streetem -je to Wall Street, ne? Jsem si jista, že musí být strašně bohatý. Další – pan Hercule Poirot, jehož nadáním se skutečně mrhá. Dokázal bys pro pana Poirota zorganizovat nějaký zločin, Time?“

Avšak zdálo se, že její dobře míněné škádlení jejího syna jen znovu rozmrzelo. Zamračil se a paní Allertonová spěšně pokračovala: „Pan Richetti! Náš italský přítel archeolog. Pak slečna Robsonová, a poslední ze všech, slečna Van Schuylerová. Tu poslední poznám snadno. Je to ta velice škaredá stará Američanka, která se zřejmě považuje za královnu téhle lodi, je jasně zcela výlučná a nepromluví s nikým, kdo nesplňuje přesně stanovená měřítká. Je vlastně úžasná, že? Jakýsi úkaz doby. Její dvě společnice tedy musí být slečna Bowersová a slečna Robsonová – snad sekretářka, asi ta tenká se skřipcem, a ta dost patetická mladá žena je chudá příbuzná, která se zřejmě raduje, i když se s ní zachází jako s černým otrokem. Myslím, že Robsonová je ta sekretářka a Bowersová chudá příbuzná.“

„Omyl, máti,“ zašklebil se Tim. Náhle znovu nabyl dobrou náladu.

„Jak to víš?“

„Protože jsem před večerí bloumal po promenádě a ta staruška povídala své společnici: ‚Kde je slečna Bowersová? Hned ji sežeň, Kornélie.‘ A Kornélie odběhla jako poslušný psík.“

„Budu si muset se slečnou Van Schuylerovou povykládat,“ hloubavě uvažovala paní Allertonová.

Tim se opět ušklíbl.

„Ta tě usadí, máti.“

„Ale neusadí. Vydláždím si cestu – posadím se poblíž a budu potichu, ale vemlouvavě povídat o všech otitulovaných příbuzných a přátelích, na které si jen vzpomenu. Řekla bych, že úspěšným trikem, který zapůsobí, bude docela věcná zmínka o tvém přímém bratranci, vévodovi z Glasgowa.“

„Máti, ty nemáš žádné zábrany!“

Pro toho, kdo studuje lidskou povahu, nebyly události po večerí bez zábavné stránky.

Mladík socialista (jak se ukázalo, podle dohady pan Ferguson) se uchýlil do kuřárny, povznesen nad houf cestujících ve vyhlídkovém salonu na horní palubě.

Slečna Van Schuylerová si samozřejmě zajistila nejlepší místo, kde netáhlo; přistoupila rozhodně ke stolku, kde seděla paní Otterbournová, a prohlásila: „Odpusťte, ale jsem si jista, že jsem si tu nechala pletení!“

Spoután hypnotickým pohledem turban vstal a vyklidil pole. Slečna Van Schuylerová usadila sebe i svůj doprovod. Paní Otterbournová se posadila poblíž a odvážila se různých poznámek, které se setkaly s tak zdvořilým chladem, že se brzy vzdala. Slečna Van Schuylerová pak seděla v báječné izolaci. Doylovi přisedli k Allertonovým. Doktor Bessner si jako společníka zadržel mlčenlivého pana Fanthorpa. Jacqueline de Bellefortová seděla sama s knihou. Rozálie Otterbournová byla nepokojná. Paní Allertonová ji jednou či dvakrát oslovila a pokusila seji vtáhnout do jejich skupiny, ale dívka ji nemilosrdně odbyla.

Pan Hercule Poirot strávil večer vyslechnutím výkladu paní Otterbournové o jejím poslání spisovatelky.

Cestou do své kajuty narazil na Jacquelinu de Bellefortovou. Opírala se o zábradlí, a jak k němu obrátila hlavu, dojal ho pohled na pronikavou bolest v její tváři. Nebyla v ní nyní žádná výbojnost, žádná zlomyslná vyzývavost, žádný temný planoucí triumf.

„Dobrý večer, slečno.“

„Dobrý večer, pane Poirote.“ Zaváhala a pak dodala. „Byl jste překvapen, když jste mě zde našel?“

„Nebyl jsem ani tak překvapen, spíš mi to bylo líto – velice líto...“

Hovořil vážně.

„Chcete říci, – že jste mě – litoval?“

„To právě jsem mínil. Vybrala jste si, slečno, nebezpečný směr... Tak jako jsme my všichni vypluli na této lodi na cestu, tak i vy jste vyplula na svou soukromou cestu – na cestu po rychle plynoucí řece mezi nebezpečnými skalisky, vstříc bůhvíjakým proudům pohrom...“

„Proč mi to povídáte?“

„Protože je to pravda... Přervala jste svazky, které vás poutaly k bezpečí. Pochybuji, že byste se teď mohla vrátit, – i kdybyste chtěla.“

„To je pravda...,“ přisvědčila zdráhavě.

Pak pohodila hlavou.

„Ale co – člověk musí jít za svou hvězdou – ať vede kamkoliv!“

„Dejte pozor, slečno, aby to nebyla falešná hvězda!“

Zasmála se a napodobila papoušci pokřikování chlapců oslíkářů:

„To moc špatná hvězda, pane! Ta hvězda spadne...“

Právě usínal, když ho probudil tlumený hluk hlasů. Zaslechl Simona Doyla, jak pronáší tatáž slova, která užil, když parník opouštěl Shellál:

„Musíme to nyní vydržet...“

„Ano,“ pomyslel si Hercule Poirot sám pro sebe, „musíme to nyní vydržet...“

Byl z toho nešťasten.

9. KAPITOLA

Druhého dne časně ráno dorazil parník do Ez-Sebua.

Kornélie Robsonová se zářící tváří pod velkým klopeným kloboukem byla mezi prvními, kdo spěchali na pobřeží. Kornélie neuměla usazovat lidi. Byla v družné náladě, ochotna mít ráda všechny své bližní.

Pohled na Hercula Poirota, v bílém obleku, v růžové košili, s velkým černým motýlkem a v bílé tropické přilbě ji nepohoršoval, jako by byl docela jistě pohoršil aristokratickou slečnu Van Schuylerovou. Když kráčeli spolu alejí sfing, odpovídala ochotně na jeho konvenční zahájení: „Vaše společnice nepůjdou na pobřeží prohlédnout si chrám?“

„To máte tak: sestřenka Marie, tedy slečna Van Schuylerová, nikdy nevstává tak brzo ráno. Ona musí být velice, velice opatrná na své zdraví. A chtěla ovšem, aby se slečna Bowersová, její ošetřovatelka, o ni postarala. A kromě toho tvrdí, že tenhle chrám není z nejlepších! Ale byla tak strašně hodná a řekla, že jí nebude vadit, když se půjdu podívat.“

„Opravdu, velice dobrotivé,“ podotkl suše Poirot.

Naivní Kornélie bezelstně souhlasila.

„Ó, ona je moc hodná. Je to od ní prostě báječné, že mě vzala s sebou na tuhle cestu. Víím, že jsem šťastná holka. Sotva jsem tomu uvěřila, když matce navrhla, abych jela s ní.“

„A vy se z toho radujete, vidíte?“

„Ó, je to úžasné! Viděla jsem Itálii, Benátky, Padovu, Pisu – a pak Káhiru, až na to, že sestřence Marii nebylo v Káhiře zrovna dobře, takže jsem nemohla obejít moc pamětihodností, a teď tahle skvělá cesta do Wádi Haifa a zpět!“

„Slečno, vy máte šťastnou povahu,“ řekl Poirot usměvavě.

Zahleděl se pak zamyšleně na zaniklou, zamračenou Rozálii, která šla sama před nimi.

„Je moc hezká, vidíte?“ obdivovala ji Kornélie, sledující jeho pohled. „Jenže trochu povznesená. Ovšem, je hodně anglická. Ale není tak líbezná jako paní Doylová. Paní Doylová je nejpůsobivější, nejelegantnější žena, jakou jsem kdy viděla! A její manžel zbožňuje i zem, po které paní Doylová šlape, že? A ta šedovlasá dáma vypadá velice distingovaně, nemyslíte? Mám za to, že je sestřenicí jakéhosi vévody. Zrovna včera večer o něm vykládala poblíž nás. Ale ona sama žádný titul nemá, že ne?“

Brebentila tak dlouho, dokud průvodce nevyhlásil zastávku a nezačal zpěvavě přednášet: „Tento chrám je zasvěcen egyptskému bohu Amónovi a slunečnímu bohu Ra-Harachtejovi, jehož symbolem je jestřábí hlava...“

Výklad bzučel dál. Dr. Bessner si s baedekrem v ruce huhlal cosi německy. Dával přednost psanému slovu.

Tim Allerton se ke společnosti nepřipojil. Jeho matka lámala ledy kolem pana Fanthorpa. Andrew Pennington, zavěšený do Linnet Doylové, pozorně naslouchal, zdánlivě naprosto zaujat rozměry, jež citoval průvodce.

„Šedesát pět stop vysoký – je to tak? Připadá mi to trochu méně. Tenhle Ramesse byl velkorysý chlapík, nabitý energií.“

„Velký obchodník, strýčku Andrewe.“

Andrew Pennington ji ocenil pohledem.

„A ty dnes ráno vypadáš hezky, Linnet. V poslední době jsem se o tebe drobet strachoval. Připadalas mi pohublá.“

Ve vzájemných rozhovorech se společnost vrátila na loď. Karnak znovu klouzal po řece. Okolní krajina už nebyla tak skalnatá. Objevovaly se palmy, kultivace.

Jako by změna scenérie uvolnila jakousi skrytou stísněnost, která doléhala na cestující. Tim Allerton překonal svou rozladěnost. Rozálie vypadala méně zamračeně. Linnet se projevovala téměř lehkovážně.

Pennington ji oslovil: „Je netaktní mluvit s novomanželkou na svatební cestě o obchodu, ale mám pár věcí –“

„Pročpak, strýčku Andrewe, beze všeho,“ zareagovala Linnet okamžitě věcně. „Můj sňatek samozřejmě vyvolal změny.“

„Právě. Někdy od tebe budu chtít podpisy na několik dokladů.“

„A proč ne teď?“

Andrew Pennington se rozhlédl. Jejich kout ve vyhlídkovém salonu byl téměř neobsazen. Většina lidí byla venku na palubě mezi vyhlídkovým salónem a kajutami. Jedinými návštěvníky salónu byli pan Ferguson, popíjející pivo u stolku uprostřed, s nohama ve špinavých flanelových kalhotách nataženými před sebe a v přestávkách mezi doušky si pohvizdující; pan Hercule Poirot, sedící těsně u předního skla, napjatě pozorující panoráma, rozvíjející se před ním; a slečna Van Schuylerová, která seděla v rohu a četla knihu o Egyptě.

„Tak prima,“ souhlasil Andrew Pennington a vyšel ze salónu.

Linnet a Simon se na sebe usmáli – nesmělým úsměvem, kterému trvalo několik minut, než se úplně rozvinul.

„Všechno v pořádku, miláčku?“ zeptal se.

„Ano, stále všechno v pořádku... Komické, já se už vůbec nebojím.“

„Jsi báječná,“ prohlásil Simon s hlubokým přesvědčením.

Pennington se vrátil a přinesl s sebou svazek hustě popsanych dokumentů.

„Smilování!“ zvolal Linnet. „Tohle všechno mám podepsat?“

„Já vím, je neurvalé, takhle tě využívat,“ omlouval se Pennington, „ale rád bych měl tvé záležitosti v pořádku. Především je tady nájem toho pozemku na Páté Avenui... pak jde o koncese na Západě...,“ hovořil a šustivě urovnával papíry. Simon zívnu.

Dveře na palubu se rozlétly a vešel pan Fanthorp. Rozhlédl se bez cíle kolem dokola a pak se vydal dopředu, postavil se vedle pana Poirota, vyhlízejícího na azurovou vodu a žlutý písek, který ji obklopoval...

„...podepíšeš jen tuhle,“ končil Pennington, rozestřel před Linnet papír a ukázal místo.

Linnet dokument zdvihla a pročítala jej. Vrátila se k první stránce, pak teprve vzala plnicí pero, které Pennington položil vedle, a podepsala se jménem – Linnet Doylová.

Pennington si doklad vzal a předložil jiný.

Fanthorp vykročil směrem k nim. Vykoukl postranním okénkem na něco, co ho zaujalo na břehu, který míjeli.

„To je jen převod,“ poznamenal Pennington, „nemusíš to ani číst.“

Ale Linnet doklad přelétla rychlým pohledem. Pennington předložil třetí papír. Linnet jej opět pečlivě přečetla.

„Všechny jsou docela jednoduché,“ podotkl Andrew. „Nic zajímavého. Samé právnícké obraty.“

Simon opět zív.

„Děvče zlaté, snad nebudeš tohle všechno číst? Nebo ano? To ti potrvá do oběda, ba déle.“

„Já vždycky všechno čtu,“ prohlásila Linnet. „Tatínek mě to tak naučil. Říkával, že se tak vyvaruji omylů.“

Pennington se dost kysele usmál.

„Ty jsi velká, obchodnice, Linnet.“

„Je mnohem svědomitější, než bych byl já,“ prohodil usměvavě Simon. „Nikdy v životě jsem nečetl právnícký dokument. Když mi řeknou, abych se podepsal na téhle vytečkované lince, – podepíšu – a hotovo.“

„To je ovšem hrozná ledabylost,“ nesouhlasila Linnet.

„Já nemám obchodnickou hlavu,“ prohlásil Simon vesele. „Nikdy jsem neměl. Chlapík mi řekne – podepiš – tak podepíšu. Je to daleko nejjednodušší způsob.“

Andrew Pennington si ho zamyšleně prohlížel. „Někdy poněkud riskantní, ne, Doyle?“ uzavřel suše a přetřel si horní ret.

„Nesmysl,“ namítl Simon. „Nejsem z těch lidí, kteří věří, že celý svět číhá, aby je podrazil. Jsem důvěřivý člověk – a vyplácí se mi to, víte. A ještě mě nikdo nenapálil.“

Mlčenlivý pan Fanthorp se náhle k překvapení všech otočil a oslovil Linnet:

„Nerad se do něčeho pletu, ale musíte mi dovolit, abych vám řekl, jak velice obdivuji vaše obchodní schopnosti. V mém povolání – jsem – ehm – jsem právník – se setkávám s dámami truchlivě nevěcnými. Nikdy nepodepisovat žádný dokument bez přečtení je obdivuhodná zásada – naprosto obdivuhodná.“

Maličko se uklonil. Pak, s ruměncem na tvářích, se otočil a znovu se soustředil na břehy Nilu. Linnet trochu nejistě řekla: „Ach – děkuji vám...“ Skousla ret aby potlačila uchichtnutí.

Mladík vypadal tak nadmíru slavnostně!

Andrew Pennington jevil silnou nevrlost.

Simon Doyle se rozpakoval, má-li se mrzet, nebo bavit.

Uši pana Fanthorpa hořely jasným karmínem.

„Další, prosím,“ vyzvala Linnet s úsměvem Penningtona.

Ale Pennington se tvářil navýsost našťavaně.

„Snad bude lepší, když budeme pokračovat až někdy jindy,“ odmítl upjatě. „Jak říká – ehm – Doyle, kdybys měla tohle všechno číst, byli bychom tu do oběda. Nesmíme se připravit o potěšení z té krásné krajiny. Odložíme obchody na později.“

„Je tu opravdu hrozně horko,“ prohlásila Linnet, „pojdme ven.“

Všichni tři odešli létacími dveřmi. Hercule Poirot pootočil hlavu. Jeho pohled spočinul zadumaně na zádech pana Fanthorpa. Pak jej přesunul na rozvalenou postavu pana Fergusona, který si s hlavou pohozenou dozadu stále tiše pohvizdoval.

Nakonec se Poirot zadíval na vzpřímenou postavu slečny Van Schuylerové v jejím koutku. Slečna Van Schuylerová zabodávala pohled do pana Fergusona.

Na levém boku se otevřely létací dveře a přispěchala Kornélie Robsonová.

„Trvalo ti to!“ vyjela si na ni stará dáma. „Kde jsi byla?“

„Je mi to tak líto, sestřenko Marie. Vlna nebyla tam, kde jsi povídala. Byla v úplně jiném kufříku –“

„Mé milé dítě, ty jsi dokonale nemožná, když máš něco najít! Jsi ochotná, já vím, má drahá, ale musíš se snažit být chytřejší a rychlejší. Je třeba jen se soustředit!“

„Moc lituji, sestřenko Marie. Obávám se, že jsem příliš hloupá.“

„Nikdo nemusí být hloupý, když se snaží, má drahá. Vzala jsem tě na tuto cestu a na oplátku očekávám trochu pozornosti.“

Kornélie se zarděla.

„Promiň, sestřenko Marie.“

„A kde je slečna Bowersová? Už před deseti minutami jsem měla brát kapky. Prosím tě, běž ji hned najít. Lékař řekl, že je nejvýš důležité –“

Ale v té chvíli slečna Bowersová vešla, nesla malou lékovku.

„Vaše kapky, slečno Van Schuylerová.“

„Měla jsem je brát v jedenáct,“ vytkla jí stará dáma. „Jedna z věcí, které se mi protiví, je nepřesnost.“

„Zajisté,“ přisvědčila slečna Bowersová a pohlédla na své náramkové hodinky. „Je přesně za půl minuty jedenáct.“

„Na mých hodinkách je deset minut po jedenácté.“

„Mám za to, že mé hodinky jdou správně. Dodržují přesně čas, nikdy se nepředcházejí ani neopoždují.“ Slečna Bowersová byla neochvějně klidná.

Slečna Van Schuylerová vypila obsah lékovky.

„Je mi určitě hůř,“ zaskuhrala.

„Je mi líto, že slyším něco takového, slečno Van Schuylerová.“

Výrok slečny Bowersové však nevyzníval lítostivě. Zněl zcela lhostejně. Zřejmě odpovídala mechanicky správně.

„Je tu strašné vedro,“ brblala slečna Van Schuylerová. „Najděte mi lehátko na palubě, slečno Bowersová. Kornélie, přines mi pletení. Nebuď nešikovná a neupust' je. A chci, abys mi pak smotala nějakou vlnu.“

Malý průvod vypochoďoval.

Pan Ferguson vzdychl, zašoupal nohama a poznamenal otevřeně: „Sakra, té bábě bych s chutí zakroutil kejhákem.“

„Je typ, který nemáte zrovna rád, vidíte?“ zeptal se Poirot se zájmem.

„Nemám rád? To bych řekl, že nemám! Co dobrého tahle ženská někomu či něčemu kdy udělala? Jakživ nepracovala, nehnula ani prstem. Jen tyje z jiných lidí. Je příživník – a k tomu zatraceně nepříjemný příživník. Na téhle lodi je vůbec spousta lidí, bez kterých by se svět obešel.“

„Opravdu?“

„Ano. Třeba to děvče, co tady zrovna podepisovalo ty nejruznější převody. Oplývá důležitostí. Stovky a tisíce chudáků dělníků otročí za nutnou mzdu, jen aby jí zajistily hedvábné punčochy a zbytečný přepych. Jedna z nejbohatších žen v Anglii – tak mi kdosi řekl – a nikdy v životě nepohnula rukou!“

„Kdopak vám řekl, že je jednou z nejbohatších žen v Anglii?“

Pan Ferguson po něm hodil bojovným okem.

„Mužský, se kterým byste se vy nikdy nedal do řeči! Chlap, který pracuje rukama a nestydí se za to! Žádný z těch fintilů, z těch vyparáděných budižkničemů!“

Jeho zrak nemilostivě utkvěl na motýlku a růžové košili.

„Já pracuji rozumem – a také se za to nestydím,“ namítl Poirot a pohled mu oplatil.

Pan Ferguson jen zafuněl.

„Měli by je postřílet – valnou většinu z nich,“ tvrdil.

„Můj milý mladý muži,“ zvolal Poirot, „jakou vy máte vášeň pro násilí!“

„Můžete mi povědět o nějakém dobru, které je možno prosadit bez násilí? Než začneme stavět, musíme bořit, musíme ničit!“

„Je to jistě snadnější, hlučnější a poskytuje to větší podívanou.“

„Čím se živíte vy? Vsadím se, že neděláte vůbec nic. Pravděpodobně se nazýváte příslušníkem střední třídy.“

„Nejsem příslušník střední třídy. Jsem špička,“ prohlásil Hercule Poirot s jemnou drzostí.

„Čím jste?“

„Jsem detektiv,“ řekl Hercule Poirot se skromností člověka, který uvede: „Jsem král.“

„Dobrý Bože!“ Mladík se zdál úplně ohromen. „Chcete říct, že to děvče má s sebou svého fízla? To je tak opatrná na svou drahocennou kůži?“

„Nejsem v žádném spojení ani s panem Doylem, ani s paní Doylovou,“ odpověděl Poirot nepřístupně. „Jsem na dovolené.“

„Takže se radujete z prázdnin – co?“

„A vy? Jste také na dovolené?“

„Dovolená!“ zafrkal pan Ferguson a záhadně dodal: „Studuji podmínky.“

„Velmi zajímavé,“ zabručel Poirot a tiše vyšel na palubu.

Slečna Van Schuylerová se usadila v nejlepšíh zákoutí. Před ní klečela Kornélie a na natažených rukou držela přadeno šedivé vlny. Slečna Bowersová seděla velmi vzpřímeně a četla Saturday Evening Post.

Poirot se tiše procházel po palubě na pravém boku lodi. Když míjel zád', téměř vrazil do ženy, která k němu obrátila udivenou tvář – temný, pikantní, latinský obličejík. Byla oblečena ve slušivých černých šatech a rozprávěla s hromotlukem v uniformě – podle vzhledu s jedním ze

strojníků. Na obou obličejích lpěl zvláštní výraz – provinilosti a úleku. Poirot se podívil, o čem asi rozmlouvali.

Obešel zád' a pokračoval v procházce po levém boku. Tu se otevřely dveře jedné z kajut; vynořila se z ní paní Otterbournová a téměř mu padla do náruče. Měla na sobě nachový saténový župan.

„Odpusťte,“ omlouvala se. „Drahý pane Poirote – velice se omlouvám. Ten pohyb – ten neustálý pohyb, víte! Nikdy nepřivyknou životu na lodi. Jen kdyby se ta loď zastavila...“ Přimkla se k jeho paži. „Nesnáším to houpání... Nikdy nejsem na moři šťastná... A hodinu za hodinou jsem opuštěná... To moje děvče... nemá žádný cit... žádné pochopení pro starou matku, která pro ni udělala všechno...“ Paní Otterbournová se rozplakala. „Co jsem se na ni nadřela, úplně se vyčerpala. Mohla jsem být velkou herečkou – první milovnicí jsem mohla být a všechno jsem obětovala – všechno! A nikoho to nezajímá... Ale všem to povím... řeknu jim to hned teď – jak mě zanedbává – jak je tvrdá – přiměla mě, abychom jely na tuhle cestu – mě to tu otravuje... Však jim to povím –“

Namířila dopředu. Poirot jí v tom jemně zabránil.

„Pošlu ji za vámi, madam. Vraťte se do své kajuty. To bude nejlepší –“

„Ne, chci jim to všem říct – všem na lodi.“

„Je to příliš nebezpečné, madam. Moře je strašně rozbouřené. Mohla byste přepadnout přes palubu.“

Paní Otterbournová na něj pochybovačně hleděla.

„Myslíte? Opravdu si to myslíte?“

„Myslím.“

Měl úspěch. Paní Otterbournová se zakymácela, klopýtla a vrátila se do své kajuty.

Poirotovo chřípí se párkrát zachvělo. Pak si přikývl a šel tam, kde seděla Rozálie mezi paní Allertonovou a Timem.

„Slečno, vaše matka vás potřebuje.“

Docela šťastně se smála. Nyní se však její obličej zachmuřil. Vrhla na něj podezřívavý pohled a odkvapila po palubě.

„Nedokážu se v tom dítěti vyznat,“ postěžovala si paní Allertonová. „Je tak proměnlivá. Jeden den je přátelská, následující den vyloženě hrubá.“

„Je nevychovaná a zlostná,“ přisadil si Tim.

Paní Allertonová odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ne. Takové to není. Myslím, že je nešťastná.“

Tim pokrčil rameny.

„Není sama. Domnívám se, že všichni máme nějaké soukromé potíže,“ namítl Tim tvrdě a úsečně.

Zazněl gong.

„Oběd,“ zvolala paní Allertonová potěšené. „Mám hlad.“

Toho večera si Poirot všiml, že paní Allertonová sedí zabraná v rozhovoru se slečnou Van Schuylerovou. Když je míjel, přimhouřila paní Allertonová jedno oko a zase je otevřela. Říkala právě: „Ovšem, ten drahý vévoda v zámku Calfries...“ Kornélie, uvolněná ze služby, byla venku na palubě. Naslouchala doktoru Bessnerovi, který ji poněkud těžkopádně poučoval o Egyptě znalostmi získanými ze stránek baedekru. Kornélie pozorně naslouchala.

Tim Allerton nakloněný přes zábradlí prohodil: „Stejně je ten svět prohnitý...“

Rozálie Otterbournová přisvědčila. „Není spravedlivé, že někteří lidé mají všechno.“

Poirot povzdychl. Byl rád, že už není mladý.

10. KAPITOLA

V pondělí ráno se ozývaly na palubě Karnaku nejružnější výrazy úžasu a obdivu. Parník byl připoután ke břehu a několik set yardů vzdálen se tyčil veliký chrám, vytesaný ve skále; opíralo se do něho jitřní slunce. Na Nil a na tvář vycházejícího slunce pohlížely čtyři obrovské postavy vysekané v útesu.

Kornélie Robsonová ze sebe trhaně vypravila: „Ó, pane Poirote – není to nádherné? Myslím – že jsou tak obrovští – a velební -, když se člověk na ně dívá, má pocit malosti, připadá si skoro jako hmyz – že vlastně na ničem příliš nezáleží, vidíte?“

Pan Fanthorp, který stál poblíž, zabručel: „Opravdu – ehm – působivé!“

„Velkolepé, že?“ prohodil Simon Doyle, který se k nim přiloudal. Připojil se důvěrně k Poirotovi. „Víte, já nejsem z těch, kdo prožívají chrámy a prohlídky a všechno, co k tomu patří, ale místo jako tohle vás chytí, jestli rozumíte, co myslím. Ti starí faraóni museli být báječní chlapi.“

Ostatní se vzdálili. Simon ztišil hlas:

„Jsem nekonečně rád, že jsme se vydali na tuhle cestu. Zkrátka – problémy se jaksi vyjasnily. Nevím proč a překvapuje mě to, ale vyjasnily se. Plavba prospěla Linnetiným nervům. Tvrdí, že je klidnější, protože se konečně rozhodla té věci postavit.“

„Považuji to za velmi pravděpodobné,“ přisvědčil Poirot.

„Říkala, že jí bylo hrozně, když uviděla Jackie zase na lodi,

- ale pak zničehonic jí to přestalo vadit. Oba jsme se shodli, že se už nebudeme pokoušet o úskoky. Budeme se s ní prostě setkávat jak tomu sama chce, a dáme jí najevo, že tyhle směšné naschvály nám vůbec nevadí. Zvolila zatraceně špatnou formu – to je všechno. Myslila si, že nás pořádně vyvede z rovnováhy, ale teď, no, už prostě nejsme vystrašení. Dáme jí za vyučenou.“

„Ano,“ prohodil Poirot zamyšleně.

„Není to báječné?“

„Ó ano, ano.“

Na palubě se objevila Linnet. Měla na sobě plátěné šaty jemně meruňkového odstínu. Usmívala se. Pozdravila Poirota bez zvláštního nadšení, jen chladným sklonem hlavy, a odvedla manžela pryč.

Poirot si uvědomil s okamžitým pobaveným zábleskem, že se svým kritickým přístupem neučinil populárním. Linnet uvykla naprostému obdivu všeho, čím byla nebo co dělala. Hercule Poirot se proti tomuto zvyku ztatečně prohřešil.

Připojila se k němu paní Allertonová a tiše prohodila:

„Ta dívka se ale změnila! V Assuánu vypadala utrápeně a nijak šťastně. Dnes září blahem, až by se skoro mohl člověk začít obávat, že je zasvěcena smrti.“

Než mohl Poirot odpovědět, byla skupina svolána. Ujal se jí přidělený průvodce a vedl společnost na pobřeží k návštěvě chrámu Abu Simbel.

Poirot se přidružil k Andrewu Penningtonovi.

„Jste poprvé na návštěvě v Egyptě, pravda?“ zeptal se.

„Ale ne – nejsem, byl jsem zde už v roce devatenáct set dvacet tři. To jest – navštívil jsem Káhiru. Tuhle cestu po Nilu jsem dosud nepodnikl.“

„Mám za to, že jste připlul Carmanikem – alespoň tak mi to řekla paní Doylová.“

Pennington vrhl jeho směrem pronikavý pohled.

„No ano, připlul,“ připustil.

„Rád bych věděl, jestli jste se na něm náhodou setkal s jedněmi mými přáteli – Rushington-Smithovými?“

„Nevzpomínám si na nikoho, kdo by se tak jmenoval. Loď byla plně obsazena a měli jsme špatné počasí. Spousta cestujících se ani neukázala. V každém případě je cesta tak krátká, že se člověk ani nedozví, kdo je a kdo není na palubě.“

„Ano, je to tak. A jak příjemné bylo vaše náhodné setkání s paní Doylovou a jejím manželem, že? Neměl jste tušení, že se vzali?“

„Ne. Paní Doylová mi napsala, ale dopis mě minul a dostal jsem jej až několik dnů po našem nečekaném setkání v Káhiře.“

„Znáte ji už mnoho let, pokud jsem pochopil?“

„No to bych řekl, že znám, pane Poirote. Znáám Linnet Ridgewayovou, když byla takhle maličký capart –“ ukázal dokreslujícím pohybem. „Její otec a já jsme byli přátelé na život a na smrt. Melhuish Ridgeway byl pozoruhodný muž – velice úspěšný.“

„Jeho dcera zdědí značné jmění, jak jsem vyrozuměl... Ach, pardon, snad není docela slušné, co tady vykládáme.“

Andrew Pennington se zdál mírně pobaven.

„Oh, je to celkem obecně známo. Ano, Linnet je bohatá žena.“

„Domnívám se však, že nedávný pokles na burze jistě ovlivní všechny – i ty nejspolehlivější akcie?“

Penningtonovi nějakou chvíli trvalo, než odpověděl. Konečně řekl: „To je ovšem do jisté míry pravda. V této době je situace dosti obtížná.“

„Řekl bych ovšem, že paní Doylová má bystrou hlavu.“

„To má. Ano, má. Linnet je chytré, praktické děvče.“

Zastavili se. Průvodce vysvětloval, co přimělo velkého Ramesse, aby postavil tento chrám. Jeho čtyři kolosy, po dvou z každé strany, vytesané v prahorní skále, shlížely na drobounkou skupinku roztroušených turistů.

Signor Richetti, přezírající průvodcovy poznámky, se zabýval reliéfy černošských a syrských zajatců na podstavcích kolosů na obou stranách vchodu.

Když společnost vstoupila do chrámu, obklopilo ji šero a klid. Byli výslovně upozorněni na dosud živé barvy reliéfů na některých vnitřních stěnách, ale to už se společnost začala rozpadat na skupinky.

Doktor Bessner předčítal zvučně německy z baedekru, tu a tam se přerušil a překládal text Kornélii, která učenlivě cupkala vedle něho. To ovšem dlouho trvat nemohlo. Sotva vstoupila slečna Van Schuylerová, zavěšená do flegmatické slečny Bowersové, vyrazila poručnický: „Kornélie, pojď sem!“ a výklad musel nezbytně přestat. Doktor Bessner za ní neurčitě zářil svými tlustými brýlemi.

„Velice milá dívka,“ sdělil Poirotovi. „Nevypadá tak vychrtle jako většina dnešních mladých žen. Ne, opravdu, má pěkné tvary. A také velice inteligentně naslouchá; je úplný požitek poučit ji...“

Poirotovou myslí blesklo, že se zdá být Kornéliiným osudem, aby byla buď tyranizována, nebo poučována. V každém případě byla vždycky posluchačem, nikdy mluvčím.

Slečna Bowersová, momentálně vysvobozená pánovitým povoláním Kornélie, stála uprostřed chrámu a rozhlížela se chladnými, lhostejnými očima. Její reakce na zázraky minulosti byla střízlivá.

„Průvodce říká, že jméno jednoho z těch bohů či bohyň bylo Mút. Chápete to?“

Octli se ve vnitřní svatyni, kde seděly čtyři postavy, věčně předsedající, podivně důstojné ve své zešeřelé vznešenosti.

Před nimi stála Linnet se svým manželem. Její paže byla zavěšena do jeho, její obličej pozdvížen – typická tvář nové civilizace, inteligentní, zvědavá, nedotčená minulostí.

Simon náhle požádal: „Pojďme odtud. Mně se ti čtyři obři nelíbí – zvláště ne ten v tom vysokém klobouku.“

„Domnívám se, že to je Amón. Ten druhý je Ramesse. Proč se ti nelíbí? Myslím, že jsou velmi působiví.“

„Pohled na ně je až zatraceně působivý. Je v nich cosi zlověstného. Pojd'me ven na slunce.“

Linnet se zasmála, ale ustoupila.

Vyšli z chrámu do sluneční záře; žlutý písek je hřál do chodidel. Linnet se rozesmála. U jejích nohou byly srovnány v řadě hlavy půltuctů núbijských hochů, které v té chvíli vypadaly hrůzostrašně, jako by byly useknuté od těl. Kluci kouleli očima, pohybovali hlavami rytmicky ze strany na stranu a jejich rty pronášely zpěvavě stále dokola:

„Hip, hip, hurá! Hip, hip, hurá! Moc dobré, moc krásné! Děkujeme mockrát!“

„To je ale absurdní! Jak to dělají? Copak jsou doopravdy zahrabaní celí tak hluboko do písku?“

Simon rozhodil nějaké drobné.

„Moc dobré, moc pěkné, moc drahé,“ napodobil.

Dva malí kluci, kteří vybírali za představení, hbitě mince posbírali.

Linnet a Simon je minuli. Nepřáli si vrátit se hned na loď a prohlídka je unavila. Uvelebili se opření zády o skálu a opalovali se na hřejícím slunci.

„Jak je to slunce miloučké,“ libovala si Linnet. „Jak je hřejivé a bezpečné... Jak je krásné být šťastný... Jak je příjemné být... být já... já... Linnet...“

Oči se jí klížily. Napůl spala, napůl bděla, plula uprostřed myšlenek, které se přeháněly a přesýpaly jako písek kolem.

Simonovy oči byly otevřené. I ony přetékały spokojeností. Jaký byl blázen, že se ten první večer dal tak vyděsit... Není proč se bát... Všechno je v pořádku... Koneckonců, Jackie je možno důvěřovat...

Náhle zazněl výkřik, běželi k nim lidé, mávali rukama, volali...

Simon chvíli hloupě zíral. Pak vyskočil a strhl Linnet k sobě.

Ani o minutu předčasně. Po útesu se valil veliký balvan a těsně za nimi se rozrazil. Kdyby byla Linnet zůstala na svém místě, byla by rozdrcena na padrt'.

Zbledlí se přimkli jeden k druhému. Doběhl k nim Hercule Poirot a Tim Allerton.

„*Ma foi*, na mou věru, madam, to bylo o vlasek!“

Všichni čtyři pohlédli nahoru na skálu. Nic nebylo vidět. Po vrcholu však vedla stezka, Poirot si vzpomněl, že po ní viděl jít nějaké domorodce, když předtím přišli na břeh.

Pohlédl na manžele. Linnet stále vypadala ohromená – vyděšená. Simon ale byl bez sebe vztekem.

„Bůh ji zatrat'!“ vyrazil.

Ovládl se a rychle pohlédl na Tima Allertona.

Tim vyhrkl: „Fuj, to bylo jen taktak! Shodil ten balvan nějaký blázen, anebo se urval sám?“

Linnet byla velmi bledá. „Myslím – že to musel udělat nějaký blázen,“ hlesla sevřeným hláskem.

„Mohlo vás to rozmačkat jako vaječnou skořápku. Opravdu nemáte žádného nepřítele, Linnet?“

Linnet dvakrát polkla a nedokázala lehce odpovědět na všechny ty otázky.

„Pojd'te zpátky na loď, madam,“ zasáhl rychle Poirot. „Musíte se zotavit!“

Kvapně odcházeli. Simon dosud plný skrývané zlosti, Tim pokoušející se o veselý rozhovor, který by Linnetiny myšlenky odvrátil od nebezpečí, jež ji ohrožilo, Poirot s vážným obličejem.

A pak, právě když došli k můstku, Simon se zarazil. Po jeho tváři se rozestřelo překvapení.

Jacquelina de Bellefortová zrovna přecházela na břeh. Byla oblečena v modrotiskových bavlněných šatech a vypadala toho rána docela dětsky.

„Dobrý Bože,“ sykl Simon přidušeně. „Takže to byla nakonec nehoda.“

Zlost z jeho obličeje vyprchala. Zaplavila jej zřetelně taková úleva, až si Jacqueline všimla, že něco nehraje.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Obávám se, že jsem se dnes trochu opozdila.“

Pokývla jim všem, vykročila na břeh a zamířila ke chrámu.

Simon sevřel Poirotovu paži. Druzí dva pokračovali v cestě.

„Můj Bože, to je úleva. Myslil jsem... myslil jsem...“

Poirot přikývl. „Ano, ano, vím, co jste si myslil.“ Ale on sám vyhlížel stále vážně. Otočil se a bedlivě sledoval, co se stalo se zbytkem společnosti z lodi.

Slečna Van Schuylerová se pomalu vracela, opřena o paži slečny Bowersové.

O kousek dál stála paní Allertonová a smála se řádce hlav malých Núbijců. Byla s ní paní Otterbournová. Ostatní nebylo vidět. Poirot potřásl hlavou a pomalu následoval Simona na loď.

11. KAPITOLA

„Vysvětlíte mi, madam, význam obratu ‚zasvěcen smrti‘?“

Paní Allertonová se zatvářila mírně překvapeně. Plahočili se s Poirotem zvolna na skálu, z níž byl výhled na druhý katarakt. Většina ostatních jela na velbloudech, ale Poirotovi kolébání velbloudů připomínalo houpání lodi. Paní Allertonová svedla své odmítnutí na osobní důstojnost.

Předešlého večera dorazili do Wádi Haifa. Dnes ráno dopravily dvě bárky společnost ke druhému kataraktu, s výjimkou signora Richettiho, který trval na tom, že podnikne samostatný výlet na vzdálené místo zvané Semna, které – jak vysvětloval – je svrchovaně zajímavé, neboť za časů Amenemheta III. bylo branou Núbie a dosud se tam nalézá stéla, na níž je zaznamenána skutečnost, že černoši museli při vstupu do Egypta platit povinné celní poplatky. Zkusili všechno, aby ho odrazili od tohoto příkladu individualismu, ale bezvýsledně. Signor Richetti byl rozhodnut a mával rukou nad všemi námitkami, jako

- (1) že výprava nestojí za podniknutí,
- (2) že výpravu nelze uskutečnit, protože je nemožné dostat se tam autem,
- (3) že k té cestě ani žádné auto nesežene,
- (4) že sežene-li auto, bude jeho cena neúměrná.

Vysmál se (1), vyjádřil svou nedůvěru ve (2), zaručil se, že sežene vůz sám (3), a plynou arabštinou usmlouval cenu (4). Signor Richetti nakonec odjel – jeho odjezd byl tajný a kradmý pro případ, že by si ještě někdo z ostatních turistů vzal do hlavy toulky mimo vytčené cesty prohlídek.

„Zasvěcen smrti?“ Paní Allertonová naklonila hlavu k rameni a uvažovala, jak odpovědět. „No – je to vlastně skotské úsloví, myslí se tím něco jako oběť. Znamená to brzkou smrt po velikém štěstí. Víte, po něčem příliš dobrém, než aby to mohlo opravdu trvat.“ Obšírně mu to vysvětlovala. Poirot pozorně naslouchal.

„Děkuji vám, madam. Teď chápu. Je to zvláštní, že jste ten výraz použila včera – a paní Doylová jen krátce na to unikla smrti.“

Paní Allertonová se lehce otřásla.

„Minulo ji to docela těsně. Myslíte, že ten balvan svalil z legrace některý z těch malých darebů? Je to něco, co by mohli provést rošťáci na celém světě, – a ani by snad nezamýšleli nic zlého.“

Poirot pokrčil rameny.

„Může být, madam.“

Změnil předmět hovoru, rozpovídal se o Mallorce a kladl jí nejrůznější praktické otázky z hlediska možné návštěvy.

Paní Allertonová si postupně toho mužička velice oblíbila, zčásti snad i ze vzdoru. Cítila, že Tim se vždycky snaží popudit ji proti Herculu Poirotovi, neúprosně ho označoval za ‚nejhorší druh nevychovance‘. Paní Allertonová ho však nenazývala nevychovancem, domnívala se, že předsudky jejího syna vyvolalo Poirotovo exoticky cizí oblékání. Ona sama v něm nalézala inteligentního, podnětného společníka. Byl jí nejvýš sympatický. Zjistila, že mu docela spontánně svěčila svou nechuť k Joanně Southwoodové. Ulehčilo se jí, když se z ní mohla vymluvit. A nakonec – proč ne? Neznal Joannu – nikdy ji asi nepotká. Proč by si neulehčila od toho neustále skrývaného břemene žárlivých myšlenek?

V té chvíli o ní mluvili Tim a Rozálie Otterbournová. Tim právě napůl žertem láteřil na nedostatek štěstí, na své chabé zdraví, které nikdy nebylo tak špatné, aby to bylo zajímavé, a nikdy tak dobré, aby mohl vést život, jaký by chtěl; na málo peněz; na to, že nemá odpovídající zaměstnání.

„Úplně vlažná, krotká existence,“ zakončil nespokojeně.

Rozálie mu vpadla do řeči: „A přece máte něco, co by vám spousta lidí záviděla.“

„A co je to?“

„Vaše matka.“

Tim byl překvapen a potěšen.

„Máti? Ano, samozřejmě, je jedinečná. To je od vás hezké, že jste si jí všimla.“

„Myslím, že je báječná. Vypadá tak mile – tak vyrovnaně a klidně – jako by se jí nikdy nic nedotklo, a přece – a přece je vždycky schopna brát věci jaksi s humorem...“

Rozálie se ve svém zaujetí až zajíkla.

Tim pocítoval k dívce čím dál větší vřelost. Přál si, aby jí mohl poklonu oplatit, ale bohužel paní Otterbournová byla podle jeho názoru největší hrozbou světa. Neschopnost odpovědět laskavě ho přivedla do rozpaků.

Slečna Van Schuylerová zůstala na zakotvené lodi. Nemohla riskovat výstup ani na velbloudu, ani pěšky.

„Lituji, ale musím vás požádat, abyste zůstala se mnou, slečno Bowersová,“ rozhodla řízně, „myslila jsem si, že půjdete vy a Kornélie zůstane, ale děvčata jsou tak sobecká! Vyrasila, ani se mě nezeptala. A viděla jsem ji, jak mluví s tím strašně nepříjemným a nevychovaným mladíkem – Fergusonem. Kornélie mě žalostně zklamala. Nemá absolutně společenský cit.“

Slečna Bowersová odpověděla jako obvykle věcně.

„Ale to je v pořádku, slečno Van Schuylerová. Při cestě nahoru by bylo vedro a vyhlídka na sedlo na velbloudu mě nijak neláká. Beztak mají blechy.“

Narovnala si brýle, zakroutila očima, aby uviděla společnost sestupující po svahu a poznamenala: „Slečna Robsonová už nejde s tím mladíkem. Jde s doktorem Bessnerem.“

Slečna Van Schuylerová zabručela.

Od té doby, co objevila, že doktor Bessner má velkou kliniku v Československu a evropskou pověst módního lékaře, byla ochotna být k němu milostivá. Kromě toho, než cesta skončí, by mohla potřebovat jeho profesionální služby.

Když se společnost vrátila na Karnak, Linnet překvapeně zvolala:

„Telegram pro mne!“

Sundala jej z desky a otevřela jej.

„Cože – tomu nerozumím – brambory – červená řepa – co to má znamenat, Simone?“

Simon právě přistoupil, aby jí nahlédl přes rameno, když se ozval rozzuřený hlas: „Odpusťte, ten telegram je můj!“ Signor Richetti jej hrubě vytrhl z Linnetiny ruky a upřel při tom na ni zlostný pohled.

Linnet na něj chvíli překvapeně hleděla, pak obrátila obálku.

„Oh, Simone, já jsem ale popleta! Je tu Richetti – ne Ridgewayová – a já se už samozřejmě ani nejmenuji Ridgewayová. Musím se omluvit.“

Běžela za malým archeologem na zád' lodi.

„Je mi to tak líto, signore Richetti! Víte, než jsem se vdala, jmenovala jsem se Ridgewayová, a protože ještě nejsem vdaná dlouho – tak –“

Odmlčela se a úsměv jí vyhloubil v tvářích dolíčky, které ho vyzývaly k pousmání nad přehmatem mladé novomanželky.

Ale Richetti se zřejmě ‚nebavil‘. Královna Viktorie ve své nejhorší náladě nemohla vypadat nerudněji. „Jména se mají číst pečlivě. Je neodpustitelné, když je někdo v této věci nedbalý!“

Linnet zařala zoubky do rtu a zrudla. Nebyla zvyklá, že by se její omluva přijala takhle. Otočila se, a když se opět připojila k Simonovi, řekla dopáleně. „Tihle Italové jsou opravdu nesnesitelní.“

„Nic si z toho nedělej, drahoušku, pojďme se podívat na toho velkého krokodýla ze slonoviny, který se ti tak líbil.“

Odešli společně na pobřeží.

Poirot, který je pozoroval, jak odchází po můstku, uslyšel prudké nadechnutí. Obrátil se a uviděl vedle sebe Jacquelinu de Bellefortovou. Její ruce svíraly zábradlí. Výraz na jejím obličeji, jak jej k němu obrátila, jej vyděsil. Už nebyl ani veselý, ani zlomyslný. Vypadala, jako by ji šířil jakýsi vnitřní žár.

„Už jim to nevádí.“ Slova byla tlumená a chvatná. „Už mě překročili. Nedosáhnu na ně... Nezáleží jim na tom, jestli tu jsem nebo nejsem. Nemohu... nemohu je nijak zasáhnout.“

Její ruce na zábradlí se roztráslly.

„Slečno –“

„Oh, už je příliš pozdě,“ přerušila ho, „příliš pozdě na varování... Měl jste pravdu. Neměla jsem sem jezdit. Neměla jsem se vydat na tuhle cestu. Jak jste to říkal? Cesta duše? Už se nemohu vrátit, musím jít dál. A já jdu dál. Nebudou spolu šťastni – nesmí být. To ho spíš zabiju...“

Prudce se obrátila a odešla. Poirot hleděl za ní, vtom ucítil na rameni čísi ruku.

„Vaše přítelkyně vypadá pořádně rozrušeně, pane Poirote.“ Poirot se překvapeně obrátil.

„Plukovník Race!“

Vysoký, do bronzova opálený muž se usmál..

„Překvapení, co?“

Hercule Poirot se setkal s plukovníkem Racem před rokem v Londýně. Byli oba hosty na velmi zvláštní večeři – večeři, která skončila smrtí onoho zvláštního muže – jejich hostitele.

Poirot věděl, že Race je muž, jehož příchod či odchod se nikdy neoznamuje předem. Obvykle se vyskytoval na některé výspě impéria, kde se objevily nějaké potíže.

„Takže vy jste zde, ve Wádi Haifa,“ poznamenal zamyšleně.

„Jsem na téhle lodi.“

„A to znamená?“

„Že se s vámi vracím do Shellálu.“

Hercule Poirot zvedl obočí.

„To je velice zajímavé. Že bychom se třeba něčeho napili?“

Šli spolu do vyhlídkového salonu, teď docela prázdného. Poirot objednal whisky pro plukovníka a dvojitou dobře slazenou oranžádu pro sebe.

„Takže vy se vracíte s námi,“ prohodil Poirot, když si usrkl nápoje. „Ale cestoval byste rychleji na vládním parníku, který se plaví ve dne v noci, vidíte?“

Obličej plukovníka Race se poskládal do oceňujících vrásek.

„Jako vždycky, rovnou do černého, pane Poirote,“ přisvědčil přívětivě.

„Jde tedy o cestující?“

„O jednoho cestujícího.“

„O kteréhopak, to bych rád věděl?“ vyslal Poirot otázku k ozdobnému stropu.

„Naneštěstí to sám nevím,“ odpověděl Race lítostivě.

Poirot vypadal, že ho to zajímá.

„Není třeba, abych vám něco tajil,“ řekl Race. „Měli jsme tady dost potíží – tak či onak. Nejdeme po lidech, kteří jsou okázalými povstalci. Jdu po chlapech, kteří ohromně rychle podpálí střelný prach. Byli tři. Jeden je mrtev. Druhý sedí ve vězení. Chci toho třetího, člověka, který má na kontě pět nebo šest chladnokrevných vražd. Je to jeden z nejprohnanějších placených štváčů, jací kdy existovali... Je na téhle lodi. Vím to z části jednoho dopisu, který se nám dostal do rukou. Po dešifrování se tam píše: ‚X bude od sedmnáctého do třináctého na Karnaku‘. Ale ani slovo o tom, pod jakým jménem bude X vystupovat.“

„Máte jeho popis?“

„Ne. Je americko-irského-francouzského původu. Tedy smíšené národnosti. Ale to nám moc nepomůže. Máte nějaký nápad?“

„Nápad – snad,“ přemítal Poirot.

Rozuměli si tak dobře, že Race na něho nenaléhal. Věděl, že pokud si Hercule Poirot není jist, nepromluví.

Poirot si podrbal nos a nešťastně prohlásil: „Na téhle lodi se děje cosi, co mě silně znepokojuje.“

Race se na něj zpytavě podíval.

„Představte si,“ začal Poirot, „že osoba A hanebně ublížila osobě B. Osoba B touží po pomstě. Osoba B vyhrožuje.“

„A i B jsou na lodi?“

„Správně,“ přikývl Poirot.

„Hádám, že B je žena?“

„Právě.“

Race si zapálil cigaretu.

„Nedělal bych si starosti. Lidé, kteří roztrubují, co udělají, to obvykle neudělají.“

„A je tomu tak obzvlášť v případech, že jde o ženy, řekl byste. Ano, je to pravda.“

Avšak stále vypadal nešťastně.

„Ještě něco?“ zkoumal Race.

„Ano. Je to něco. Včera osoba A jen taktak unikla smrti, která by mohla být velmi případně označena jako nehoda.“

„Nastrojená B?“

„Ne. To je právě ono. B s tím nemá nic společného.“

„Pak by to byla nehoda.“

„Domnívám se – ale takové nehody nemám rád.“

„Jste si docela jist, že v tom B nemohla mít prsty?“

„Absolutně.“

„Nuže, nehody se stávají. Mimochodem, kdopak je A? Nějaká obzvlášť nepříjemná osoba?“

„Naopak. Půvabná, bohatá, krásná mladá dáma.“

Race se ušklíbl.

„To zní jako románec.“

„*Peut-être*. Snad. Ale řeknu vám, nejsem šťasten, příteli. Mám-li pravdu – a koneckonců mívám pravdu stále –,“ Race se při tom typickém projevu usmál do vousů – „pak je tu důvod pro vážné znepokojení. A teď se objevíte vy s další komplikací. Povíte mi, že na Karnaku je chlap, který vraždí.“

„Obvykle nevraždí půvabné mladé dámy.“

Poirot zavrtěl nespokojeně hlavou.

„Bojím se, milý příteli,“ opakoval, „já se bojím. Dnes jsem radil té dámě, madam Doylové, aby jela s manželem do Chartůmu, aby se nevraceli na téhle lodi. Jenže oni nesouhlasí. Modlím se k nebi, abychom dojeli do Shellálu bez katastrofy.“

„Nedíváte se na to příliš chmurně?“

Poirot potřásl hlavou.

„Bojím se,“ přiznal prostě, „ano, já Hercule Poirot, se bojím...“

12. KAPITOLA

Kornélie Robsonová stála uvnitř chrámu Abú Simbel. Byl večer následujícího dne – horký, tichý večer. Karnak zakotvil ještě jednou u Abú Simbel, aby umožnil druhou návštěvu chrámu, tentokrát při umělém osvětlení. Rozdíl byl podstatný a Kornélie to obdivně zdůraznila panu Fergusonovi, který stál po jejím boku.

„No ne – teď je všechno vidět o mnoho lip,“ zvolala. „Všichni ti nepřátelé, kterým dal faraón srazit hlavu, vystupují úplně zřetelně. Předtím jsem si vůbec nevšimla, jaký je tohle kouzelný hrad. Přála bych si, aby tu byl doktor Bessner, řekl by mi, čím to je.“

„Úplně mě zaráží, jak můžete snést toho starého blázna,“ prohlásil zasmušile pan Ferguson.

„Cože – vždyť on je jeden z nejlaskavějších lidí, jaké jsem kdy potkala!“

„Nudný starý nafoukanec.“

„Myslím, že byste takhle neměl mluvit.“

Mladý muž ji náhle popadl za paži. Vynořili se právě z chrámu do měsíčního světla.

„Jak můžete strpět, aby vás otravoval tlustý staroch a tyranizovala a peskovala zlomyslná babizna?“

„Ale, pane Fergusone!“

„Copak nemáte kousek hrlosti? Nevíte, že jste stejně dobrá jako ona?“

„Ale já nejsem!“ namítla Kornélie s poctivým přesvědčením.

„Nejste tak bohatá – to je všechno!“

„Ne, není to tak. Sestřenka Marie je velice vzdělaná –“

„Vzdělaná!“ Mladík pustil její paži stejně prudce, jako ji předtím uchopil. „Z toho slova je mi nanic!“

Kornélie na něj vyděšeně pohlížela.

„Jí se nelíbí, že se mnou mluvíváte, že?“ zaútočil mladý muž.

Kornélie se zarděla a zrozpačitěla.

„Proč?“ Protože si myslí, že jí nejsem společensky rovný! Pchá! Copak vás to nedopálí?“

Kornélie se zajíkla: „Přála bych si, aby vás všechno tolik nepopuzovalo.“

„Neuvědomujete si – a to jste Američanka -, že všichni se rodí svobodní a sobě rovní?“

„Nerodí,“ odpověděla s klidnou jistotou Kornélie.

„Milá zlatá, to je přece součást vaší ústavy!“

„Sestřenka Marie tvrdí, že politikové nejsou gentlemani,“ namítla Kornélie. „A lidé si samozřejmě nejsou rovní. Nemá to smysl. Víím, že jsem taková bezvýznamná, a kdysi mě to zahanbovalo, ale už jsem se z toho dostala. Líbilo by se mi, kdybych se narodila elegantní a krásná jako paní Doylová, ale nenarodila jsem se, takže je asi zbytečné se tím trápit.“

„Paní Doylová!“ zvolal s hlubokým opovržením Ferguson. „Ta patří k ženám, které by měli jako odstrašující příklad zastřelit!“

Kornélie na něj úzkostně vykulila oči.

„Myslím, že špatně trávíte,“ řekla chlácholivě. „Mám speciální druh pepsinu, který jednou užívala sestřenka Marie. Chtěl byste jej vyzkoušet?“

„Vy jste nemožná,“ vyhrkl Ferguson.

Odvrátil se a odešel. Kornélie zamyšlena k lodi. Dohonil ji, právě když přecházela můstek.

„Jste nejmilejší osoba na lodi,“ řekl. „A pamatujte si to!“

Zardělá potěšením vstoupila Kornélie do vyhlídkového salonu. Slečna Van Schuylerová rozprávěla s doktorem Bessnerem – příjemný rozhovor se týkal jeho jistých královských pacientů.

„Doufám, že jsem se nezdržela příliš dlouho, sestřenko Marie,“ omlouvala se provinile Kornélie.

Stará dáma mrkla na hodinky. „Nespěchalas zrovna, má milá. A copak jsi provedla s mým sametovým přehozem?“ pokárala ji.

Kornélie se rozhlédla.

„Mám se jít podívat, jestli je v kajutě, sestřenko Marie?“

„Ovšemže tam není! Měla jsem jej přece po večeri tady a nehnula jsem se odtud. Byl na židli.“

Kornélie letmo prohlédla salon.

„Nemohu jej nikde najít, sestřenko Marie.“

„Nesmysl!“ zvolala slečna Van Schuylerová. „Hledej!“ Právě takový rozkaz je možno udělit psovi a Kornélie také jako pes poslechla. Klidný pan Fanthorp, který seděl u blízkého stolu, vstal a pomáhal jí. Ale přehoz nenašli.

Den byl tak neobyčejně horký a dusný, že většina lidí po vycházce na břeh a prohlídce chrámu šla brzy spát. Doylovi hráli s Penningtonem a Racem bridž u rohového stolu. Jediným dalším člověkem v salonu byl Hercule Poirot, zívající na celé kolo u malého stolu poblíž dveří.

Slečna Van Schuylerová, na královském pochodu do postele podpíraná Kornélií a slečnou Bowersovou, se zastavila u Poirotovy židle. Zdvořile vyskočil a potlačil mohutné zívnutí.

„Až teď jsem si uvědomila, kdo jste, pane Poirote,“ řekla slečna Van Schuylerová. „Musím vám říct, že jsem o vás slyšela od svého starého přítele Rufuse Van Aldina. Musíte mi někdy vyprávět o svých případech.“

Poirotovi blesklo v ospalých očích, přehnaně se jí uklonil. Slečna Van Schuylerová ho s laskavým, blahosklonným pokynem minula.

Poirot opět zívnul. Ztěžkl a sklesl ospalostí a stěží držel oči otevřené. Pohlédl na hráče bridže, zabrané do hry, pak na mladého Fanthorpa, začteného do knihy. Kromě nich byl salon prázdný.

Vyšel létacími dveřmi na palubu. Po palubě spěchala Jacquelina de Bellefortová a málem se s ním srazila.

„Promiňte, slečno.“

„Vypadáte ospale, pane Poirote,“ prohodila.

„*Mais oui* – no ano,“ připustil otevřeně. „Jsem strašně ospalý. Oči se mi zavírají. Byl to velmi vypjatý a vyčerpávající den.“

„Ano.“ Zdálo se, že o tom uvažuje. „Byl to takový den, kdy věci – pukají! Lámou se. Kdy člověk nemůže dál...“

Její hlas byl tichý, vášnivý. Nedívala se na něho, ale na písčité břeh. Ruce měla křečovitě zatátené...

Náhle napětí povolilo. „Dobrou noc, pane Poirote,“ popřála.

„Dobrou noc, slečno.“

Její oči se setkaly s jeho, v jediném zákmitu. Když o tom příští den přemýšlel, došel k závěru, že v jejím pohledu naléhala prosba. Později si to připomněl.

Pak vykročili – on ke své kajutě, ona k salónu.

Když splnila všechny požadavky a výmysly slečny Van Schuylerové, vrátila se Kornélie do salonu s nějakým vyšíváním. Nebyla ani v nejmenším ospalá. Naopak, mírné vzrušení ji udržovalo docela bdělou.

Čtyři hráči ještě seděli u bridže. Na další židli četl tichý Fanthorp knihu. Kornélie se usadila se svým vyšíváním.

Vtom se rozlétly dveře a vstoupila Jacquelina de Bellefortová. Stála na prahu s hlavou zakloněnou dozadu; stiskla zvonek, došla pomalu ke Kornélii a posadila se.

„Byla jste na břehu?“ zeptala se.

„Ano. Připadalo mi to v tom měsíčním světle úchvatné.“

Jacquelina přikývla.

„Ano. Je krásná noc... Skutečně líbáňková...“

Její oči zalétly k bridžovému stolu a utkvěly chvíli na Linnet Doylové.

Její zvonění přivolalo pikolíka. Jacquelina si objednala dvojité džin. Když dávala svůj příkaz, Simon Doyle po ní střílel rychlým pohledem. Mezi jeho obočím se ukázala slabá úzkostná vráska.

„Simone, čekáme na tvou hlášku,“ upozornila jej manželka.

Jacquelina si bzučela sama pro sebe jakýsi popěvek. Když jí přinesli nápoj, pozvedla číšku, zvolala: „At' žije zločin!“, vypila do dna a objednala si další.

Simon na ni od bridžového stolku opět pohlédl. Jeho hlášky začínaly být poněkud roztržité, až mu to jeho partner Pennington vytkl.

Jacquelina si začala znovu prozpěvovat, napřed přidušeně, pak hlasitěji:

„*Ač její muž to byl, přec zle jí ublížil...*“

„Lituji,“ omlouval se Simon Penningtonovi. „Byla ode mne hloupost, že jsem nereagoval na vaši příhrávku. Takhle ten rubber vyhráli.“

Linnet vstala.

„Jsem ospalá. Myslím, že si půjdu lehnout.“

„Je skoro načase, abychom se ubírali,“ přidal se plukovník Race.

„Souhlasím s vámi,“ přisvědčil Pennington.

„Půjdeš také, Simone?“

„Ne. Ještě ne. Myslím, že se ještě napřed trochu napiji,“ odmítl váhavě Doyle.

Linnet přikývla a odešla. Race ji následoval. Pennington dopil svou sklenku a vydal se za nimi.

Kornélie začala skládat své vyšívání.

„Nechod'te ještě spát,“ zadržela ji Jacquelina. „Prosím, nechod'te. Mám chuť si pořádně zaflámovat. Neopouštějte mne.“

Kornélie si opět sedla.

„My děvčata musíme držet za jeden provaz,“ odpověděla Jacquelina.

Pohodila hlavou dozadu a zasmála se – pronikavým smíchem bez veselosti.

Přinesli jí druhý nápoj.

„Vezměte si taky,“ nabídla Jacquelina.

„Mockrát děkuji, nebudu,“ odmítla Kornélie.

Jacquelina naklonila svou židli dozadu. Notovala si teď docela hlasitě: „*Ač jejím mužem byl, přec zle jí ublížil...*“

Pan Fanthorp otočil stránku díla „Evropa zevnitř“.

Simon Doyle si vzal časopis.

„Opravdu už půjdu spát,“ řekla Kornélie. „Připozdívá se.“

„Nemůžete ještě jít do postele,“ zarazila ji Jacquelina. „Zakazuji vám to. Vypravujte mi o sobě.“

„Já – já nevím. Není co povídat,“ koktala Kornélie. „Žila jsem jen doma, nikde jsem nebyla. Tohle je má první cesta do Evropy. Prostě jsem každou minutu nadšená.“

Jacquelina se zasmála.

„Vy jste velice šťastná osůbka, vid'te? Bože, jak ráda bych byla vámi.“

„Ó, opravdu? Ale myslím – jsem si jista –“

Kornélie byla rozčilená. Slečna de Bellefortová nepochybně vypila víc, než měla. Pro Kornélii to vlastně nebylo nic nového. V letech prohibice zažila, spoustu opilosti. Jenže tohle bylo něco jiného... Jacquelina de Bellefortová na ni mluvila – dívala se na ni -, a přece Kornélie vycitřovala, že vlastně oslovuje někoho jiného...

V místnosti však byli jen dva další lidé, pan Fanthorp a pan Doyle. Zdálo se, že pan Fanthorp je zcela zablouhán do své knihy. Pan Doyle koukal dost divně – takovým zvláštním, číhavým pohledem...

„Povězte mi o sobě všechno,“ naléhala Jacquelina.

Vždycky poslušná Kornélie se snažila vyhovět. Hovořila těžkopádně, zacházela do zbytečných podrobností o svém každodenním životě. Role vypravěče pro ni byla nezvyklá, jejím trvalým úkolem bylo naslouchat. Ale když slečna de Bellefortová chtěla všechno vědět! Kdykoliv Kornélie utichla, druhá dívka ji překotně pobízela:

„Tak dál – povídejte ještě!“

Kornélie tedy pokračovala. „Ovšem, matka je velice choulostivá, některé dny nejí nic jiného než vločky –“ a nešťastně si uvědomovala, že všechno, co tu blábolí, je strašně nezajímavé, i když jí zájem druhé dívky lichotil. Ale měla vůbec zájem? Neposlouchala cosi jiného – nebo snad někoho jiného? Upírala oči na Kornélii, ano, ale což neseděli v místnosti ještě další?

„A měli jsme ovšem velmi dobrou výtvarnou výuku a minulou zimu jsem chodila do kurzu –“ (Kolik už je hodin? Určitě je moc.) Drmolila a drmolila. (Kdyby se jenom už něco stalo -)

A hned nato, jako v odpověď na její přání, se opravdu něco stalo. Zdálo se to v té chvíli docela přirozené.

Jacquelina otočila hlavu a oslovila Simona Doylea.

„Zazvoň, Simone. Chci další pití.“

Simon Doyle zvedl oči od svého časopisu a klidně řekl:

„Stewardi šli spát. Je po půlnoci.“

„Povídám ti, že chci ještě pít.“

„Už jsi vypila dost, Jackie,“ namítl Simon.

Prudce se k němu obrátila.

„Co ti je k čertu po tom?“

„Nic,“ pokrčil rameny.

Pár minut ho pozorovala. Pak prohodila.

„Copak – copak Simone? Máš strach?“

Simon neodpověděl. Dost okatě opět pozvedl svůj časopis.

„Ó, proboha, to je ale pozdě, – já – musím jít –“ zamumlala Kornélie.

Začala se neobratně sbírat, upustila náprstek...

„Nechod'te spát,“ zadržela ji Jacquelina. „Chci, aby tu byla ještě nějaká žena – jako má opora.“ Znovu se rozesmála. „Víte, čeho se tamhle Simon bojí? Bojí se, že i já vám začnu vypravovat příběh svého života.“

„Ó, opravdu?“

Kornélie byla obětí rozporných pocitů. Tonula v hlubokých rozpacích a současně byla příjemně vzrušená. Jak – jak zle se díval Simon Doyle!

„Ano, je to přesmutná historie,“ pokračovala Jacquelina. Její hlas byl tichý, hluboký a výsměšný. „To on se ke mně zachoval ošklivě, vid' Simone?“

Simon Doyle drsně houkl: „Jdi spát, Jackie. Jsi opilá.“

„Jestli tě přivádím do rozpaků, Simoně drahý, měl bys raději odtud odejít.“

Simon Doyle se na ni podíval. Ruka, v níž svíral časopis, se trochu chvěla, ale odpověděl pevně.

„Zůstanu zde,“ odporoval.

Kornélie zamumlala po třetí: „Já opravdu musím – je tak pozdě –“

„Vy nesmíte odejít,“ vyjekla Jacquelina. Prudce natáhla ruku a přidržela druhou dívku na židli. „Vy tu zůstanete a vyslechnete, co musím říct!“

„Jackie,“ napomenul ji Simon ostře, „děláš ze sebe blázna. Proboha, jdi spát!“

Jacquelina se na své židli napřímila. Z úst se jí řinula prchlivým, tichým syčivým proudem slova:

„Ty se bojíš scény, vid' To proto, že jsi tak anglický, tak zdrženlivý! Chceš, abych se chovala „způsobně“, vid'? Ale mně je jedno, jestli se chovám slušně nebo neslušně! Radši odtud rychle vypadni – protože já budu mluvit – a moc!“

Jim Fanthorp pečlivě zavřel knihu, zív, podíval se na hodinky, vstal a odkráčel. Bylo to velmi britské a naprosto nepřesvědčivé.

Jacquelina se na své židli otočila a upřela na Simona žhavé, planoucí oči.

„Ty zatracený blázne,“ procedila „ty si myslíš, že ti projde, cos mi udělal?“

Simon Doyle otevřel ústa a zase je sklapl. Seděl potichu, jako by doufal, že když neřekne nic, co by ji vyprovokovalo, Jacquelina se vybouří a přestane.

Jacquelinin hlas zesílil a slova byla nezřetelná. Kornélii, zcela nezvyklou jakýmkoliv obnaženým emocím, to ohromovalo.

„Řekla jsem ti,“ pokračovala Jacquelina, „že tě spíš zabiju, než bych tě viděla odejít za jinou ženou... Ty si myslíš, že to nemíním doopravdy? Mýlíš se... Jen čekám. Ty jsi můj muž! Slyšíš! Patříš mně!“

Simon dosud nepromluvil. Jacquelina zalapala rukou po klíně. Nahnula se dopředu.

„Řekla jsem ti, že tě zabiju a taky to udělám...“ Její ruka se náhle vynořila s čímsi blýskavým a třpytným. „Zastřelím tě jako psa -jako špinavého psa, protože ti to patří!“

Nyní konečně Simon jednal. Vyskočil – ale ve stejné chvíli stiskla Jacquelina spoušť – Simon se zhroutil, upadl přes židli. Kornélie vykřikla a vyrazila ke dveřím. Jim Fanthorp se opíral na palubě o zábradlí. Zavolala na něho.

„Pane Fanthorpe – pane Fanthorpe –“

Přiběhl k ní, bezradně se ho chytila.

„Vystřelila na něho! Ó! Ona ho zastřelila...“

Simon Doyle ještě ležel tam, kde spadl, napůl v křesle, napůl přes ně... Jacquelina stála jako ochrnutá. Celá se trásla a rozšířenýma očima hleděla na karmínovou skvrnu, prosakující nohavicí Simonových kalhot právě pod kolenem, kde si na ránu přitiskl kapesník...

„Já jsem nechtěla –“ bědovala přerývaně. „Ó můj Bože, tohle jsem nechtěla...“

Pistole jí vypadla z nervózních prstů a třeskla o podlahu. Odkopla ji nohou a pistole sklouzla pod pohovku.

Simon slabým hlasem zašeptal: „Fanthorpe – probůh – někdo jde... Řekněte, že je všechno v pořádku... nehoda... cokoliv... Nemusí z toho být skandál.“

Fanthorp rychle porozuměl a přikývl. Otočil se na patě ke dveřím, v nichž se objevil vyplašený černý obličej. „Nic – nic – všechno v pořádku! Jde jen o legraci!“

Černý obličej se zatvářil pochybovačně, rozpačitě, nakonec uklidněné. V širokém úsměvu blýskly zuby. Chlapec pokynul a odešel.

Fanthorp se vrátil.

„V pořádku. Myslím, že to nikdo jiný neslyšel. Znělo to jen jako vytažená zátka. Ale teď –“

Byl zděšen. Jacquelina se náhle hystericky rozplakala.

„Oh Bože, radši bych zemřela... Zabiju se. Radši umřu! Co jsem to udělala – co jsem to spáchala!“

Kornélie k ní pospíšila.

„Tiše, drahá, tiše!“

Simon s vlhkým čelem a obličejem zkrouceným bolestí požádal:

„Odveďte ji! Proboha, odveďte ji odtud! Fanthorpe, zaveďte ji do její kajuty! A vy, slečno Robsonová, přiveďte tu vaši ošetřovatelku!“ díval se úpěnlivě z jednoho na druhého.

„Neopouštějte ji. Přesvědčte se, že je v bezpečí a že se o ni stará ta sestra. Pak sežeňte starého Bessnera a doveďte ho sem. A proboha, nedopusťte, aby se to dozvěděla má žena!“

Jim Fanthorp s pochopením přikývl. Klidný mladý muž byl v případě nouze chladnokrevný a schopný.

Vzali s Kornélií plačící a vzpouzející se dívku mezi sebe, vyvedli ji ze salonu na palubu a dopravili ji do její kajuty. Tam s ní měli větší potíže. Snažila se jim vyrvat a její vzlyky se zdvojnásobily.

„Utopím se!... Utopím se!... Nepřežiju to... Ó Simone, Simone...“

„Přiveďte raději slečnu Bowersovou,“ navrhl Fanthorp Kornélii. „Zůstanu zatím s ní.“ Kornélie přikývla a odkvapila.

Sotva odešla, Jacquelinea sevřela Fanthorpa.

„Noha mu tolik krvácí – je přeražená... Může vykrvácet. Musím k němu... Ó Simone, Simone – jak jen jsem mohla?“

Její hlas sílil.

„Tiše – tiše –“ naléhal Fanthorp. „Bude v pořádku.“

Začala se znovu vzpírat.

„Pusťte mne! Skočím přes zábradlí – nechte mě! Zabiju se – nechte mě -!“

Fanthorp ji držel kolem ramen a přiměl ji, aby si lehla.

„Musíte zůstat tady. Nedělejte kravál! Seberte se! Povídám vám, že bude v pořádku!“

K jeho úlevě se rozrušená dívka dokázala trochu ovládnout, ale byl vděčen, když se odhrnul závěs a v doprovodu Kornélie vstoupila zdatná slečna Bowersová, pečlivě oblečená do ošklivého kimona.

„No tak, no tak,“ konejšila slečna Bowersová důrazně, „copak se tu děje?“

Ujala se péče bez jakékoliv známky překvapení či poplachu.

Fanthorp s povděkem předal zhroucenou dívku do jejich obratných rukou a spěchal do kajuty, kterou obýval doktor Bessner. Zaklepal a hned vstoupil.

„Pane doktore?“

Hrozné chrápání utichlo a rozespalý hlas se zeptal:

„Copak? Co je?“

V tu chvíli Fanthorp rozsvítil. Doktor na něj zamžoural, vypadal skoro jako velká sova.

„Jde o Doylea. Je postřelen. Slečna de Bellefortová na něho vystřelila. Je v salonu. Můžete tam zajít?“

Zavalitý lékař reagoval okamžitě. Položil několik stručných otázek, natáhl si pantofle a župan, popadl kufřík s lékařskými potřebami a doprovodil Fanthorpa do salonu.

Simon dokázal otevřít vedle sebe okno. Opíral se o ně hlavou a vdechoval svěží vzduch. Jeho obličej měl šedavou barvu.

Doktor Bessner k němu přistoupil.

„Ha! Vida! Tak copak to tu máme?“

Na koberci ležel krví prosáklý kapesník a pod ním se prostírala tmavá skvrna.

Lékařovo vyšetřování přerušovaly teutonské výkřiky a bručení:

„Ano, tak tohle je zlé... Kost je přeražená. A velká ztráta krve. Pane Fanthorpe, vy a já ho musíme dostat do mé kajuty. Tak. Takhle. Nemůže jít. Musíme ho tedy odnést.“

Když ho zdvihli, objevila se ve dveřích Kornélie. Sotva ji doktor uviděl, vyrazil spokojené zamručení.

„Ach, to jste vy. Výborně. Pojděte s námi. Potřebuji vaši pomoc. Budete lepší než tadyhle můj přítel. Vypadá už teď pobledle.“

Fanthorp vyslal dost ubohý úsměv.

„Mám přivést slečnu Bowersovou?“ zeptal se.

Doktor Bessner odhadoval pohledem Kornélii.

„Vy úplně vyhovíte, mladá dámo,“ prohlásil, „doufám, že neomdlíte, ani nebudete vyvedená z míry, co?“

„Udělám, co mi přikážete,“ ujišťovala horlivě Kornélie.

Bessner spokojeně přikývl.

Průvod se sunul po palubě.

Příštích deset minut bylo čistě chirurgických, a pan Jim Fanthorp se v nich nijak nevyznamenal. Tajně se cítil zahanben větší silou, jakou projevila Kornélie.

„Tak, to je to nejlepší, co mohu udělat,“ oznámil konečně doktor Bessner. „Jste hrdina, kamaráde,“ poklepal Simonovi pochvalně na rameno. Pak mu vyhrnul rukáv a připravil si podkožní injekci.

„A teď vám píchnu něco pro spaní. Co s vaší ženou?“

Simon slabě požádal: „Nemusí se to dozvědět teď – až ráno... Já... nesmíte obviňovat Jackie...“, pokračoval. „Všechno je má vina... Zachoval jsem se k ní hanebně... ubohé děvče – nevěděla, co dělá...“

Doktor Bessner chápavě přikyvoval.

„Ano – ano rozumím...“

„Má vina –“ opakoval Simon. Jeho oči utkvěly naléhavě na Kornélii. „Někdo – by s ní měl zůstat. Mohla by si – ublížit...“

Doktor Bessner vbodl injekční jehlu. Kornélie Simona s klidnou samozřejmostí ujistila: „Všechno je v pořádku, pane Doyle. Slečna Bowersová u ní zůstane celou noc...“

Simonovým obličejem kmitl vděčný úsměv. Jeho tělo se uvolnilo, oči se zavřely. Náhle je vytřeštil: „Fanthorpe!“

„Ano, Doyle?“

„Ta pistole... neměla by se tam povalovat. Píkolíci ji ráno najdou...“

Fanthorp přikývl. „Máte pravdu. Půjdu tam a hned ji přinesu.“

Vyšel z kajuty a zmizel na palubě. Ze dveří Jacquelininy kajuty se vynořila slečna Bowersová.

„Už je jí dobře,“ sdělila mu. „Dala jsem jí morfiovou injekci.“

„Ale zůstanete u ní?“

„Oh jistě. Někoho morfium rozrušuje. Zůstanu celou noc.“

Fanthorp pokračoval v cestě do salonu.

O nějaké tři minuty později zaklepal na dveře Bessnerovy kajuty.

„Pane doktore!“

„Ano?“ objevil se obtloustlý muž.

Fanthorp ho pokynem ruky vyvolal na palubu.

„Představte si – já tu pistoli nemůžu najít...“

„Cože?“

„Tu pistoli! Vypadla tomu děvčeti z ruky. Odkopla ji pryč, zapadla někam pod pohovku. Ale teď pod pohovkou není!“

Zírali na sebe.

„Ale kdo ji mohl vzít?“

Fanthorp pokrčil rameny.

„Tohle je zvláštní,“ poznamenal Bessner. „Ale nevím, co bychom s tím mohli udělat.“

Rozpačitě a neurčitě postrašení se oba muži rozloučili.

13. KAPITOLA

Hercule Poirot si právě utíral z čerstvě oholených tváří mýdlovou pěnu, když na jeho dveře někdo prudce zaklepal, a vzápětí vstoupil bez okolků plukovník Race. Zavřel za sebou dveře.

„Váš instinkt byl úplně správný,“ oznámil. „Stalo se to.“

Poirot se narovnal a zostra se zeptal: „Co se stalo?“

„Linnet Doylová je mrtva – někdo jí v noci prostřelil hlavu.“

Hercule Poirot minutu mlčel, měl před očima dvě živé vzpomínky – dívku v zahradě v Asuánu, jak tvrdě říká bezdechým hlasem: ‚S chutí bych přiložila svou drahocennou pistolku k její hlavě a stiskla kohoutek‘, a druhou, čerstvější, kdy týž hlas pronášel: ‚Člověk cítí, že nemůže dál – v takový den věci pukají‘ a ten zvláštní, okamžik trvající, úpěnlivý pohled jejích očí. Co se s ním dělo, že na tu prosbu nezareagoval? Byl slepý, hluchý, zhloupělý svou ospalostí.

„Dostal jsem jakési úřední pověření, poslali pro mne, svěřili vyšetřování do mých rukou. Loď měla za půl hodiny vyplout, ale zdrží se, dokud nedám povel. Je ovšem možné, že vrah se sem dostal z pobřeží.“

Poirot zavrtěl hlavou.

Race byl téhož mínění:

„Souhlasím. Tohle můžeme klidně vyloučit. No člověče, teď je řada na vás. Bude to vaše záležitost.“

Poirot se hbitými prsty oblékal. Pak oznámil: „Jsem vám k dispozici.“

Oba muži vyšli na palubu.

„Teď by tam měl být Bessner. Poslal jsem pro něho stewarda.“

Na lodi byli čtyři přepychové kajuty s koupelnami. Ze dvou na levém boku lodi obýval jednu doktor Bessner, druhou Andrew Pennington. Na pravém boku bydlila v jedné slečna Van Schuylerová, vedle ní Linnet Doylová. Hned v sousedství byla šatna jejího muže.

Před dveřmi kajuty Linnet Doylové stál bledý steward. Otevřel jim dveře, vešli dovnitř. Doktor Bessner se skláněl nad lůžkem. Když ti dva vstoupili, zvedl oči a cosi zamumlal.

„Co nám k té události můžete povědět, pane doktore?“ zeptal se Race.

Bessner si zamyšleně otřel neoholenou čelist.

„Ach! Byla zastřelena – zastřelena zblízka. Podívejte – tady, právě nad uchem – tudy se sem dostala kulka. Velmi malá kulička, řekl bych, ráže dvacet dva. Pistole jí byla přiložena těsně k hlavě, vidíte, tady je kůže spálená, zčernalá.“

V ošklivé vlně vzpomínky pomyslel Poirot znovu na ona slova, pronesená v Asuánu.

„Spala,“ pokračoval Bessner, „K zápasu nedošlo. Vrah se sem v temnotě vplížil a zastřelil ji ve spánku.“

„Ach! Ne!“ vykřikl Poirot. Jeho psychologický cit se vzbouřil. Jacquelina de Bellefortová, plížící se do ztemnělé kajuty s pistolí v ruce – ne, to nezapadalo do obrazu.

Bessner na něho tlustými brýlemi upíral oči.

„Ale tak se to přihodilo, ujišťuji vás.“

„Ano, ano. Nemám nic proti vašemu úsudku. Neodporuji vám.“

Bessner spokojeně zamručel.

Poirot přistoupil a postavil se vedle něho. Linnet Doylová ležela na boku. Vypadala přirozeně a pokojně. Nad jejím uchem však zel drobný otvor pokrytý zaschlou krví.

Poirot smutně pokyvoval hlavou.

Potom padl jeho pohled na bíle natřenou stěnu před ním. Ostře nadechl. Na bílé čisté ploše bylo jakousi hnědavě červenou tekutinou načmáráno velké roztřesené písmeno J.

Poirot na ně hleděl, pak se sklonil nad mrtvou mladou ženou a velmi jemně pozvedl její pravou ruku. Jeden prst byl poskvrněn hnědavou červení.

„*Nom d'un nom d'un nom!* Tisíc láteří – hrom do toho!“ vyrazil Hercule Poirot.

„Eh? Co je to?“

Doktor Bessner zvedl oči.

„Ach! Tohle!“

„No zatraceně!“ přidal Race. „Co si o tom myslíte, Poirote?“

Poirot se trochu zhoupł na špičkách nohou.

„Ptáte se, co si o tom myslím. *Eh bien*, dobrá, je to velice prosté, že ano? Paní Doylová umírá, přeje si označit svého vraha, a tak napíše svým prstem, smočeným ve vlastní krvi, počáteční písmeno vrahova jména. Ach ano, je to udivující – a prostinké.“

„Ach – ale –“

Doktor Bessner téměř vybuchl, ale rázné Raceovo gesto ho umlčelo.

„Takže vám to připadá takhle?“ zeptal se váhavě.

Poirot se k němu otočil a pokyvoval hlavou.

„Ano, ano. Je to – jak říkám – překvapivě jednoduché! Tak zřetelné, že ano? Takhle to bylo tak často provedeno na stránkách detektivek! Nyní je to skutečně trochu *vieux jeu*! Člověk má skoro podezření, že náš vrah je – staromódní!“

Race se zhluboka nadechl.

„Chápu,“ řekl. „Zprvu jsem myslil –“ zarazil se.

„Že jsem uvěřil tomuhle prastarému melodramatickému klišé?“ prohodil Poirot se slabounkým úsměvem. „Ale promiňte, doktore Bessnere, chtěl jste něco říct –“

Bessner vpadl hrčivým: „Co jsem chtěl říct? Pchá, tvrdím, že je to absurdní, že je to nesmysl! Ta ubohá dáma zemřela okamžitě. Namočit prst v krvi – a jak vidíte, je tu sotva jaká krev – a napsat na zeď písmeno J – pchá – to je nesmysl – melodramatický nesmysl!“

„Je to dětinství,“ souhlasil Poirot.

„Ale bylo to uděláno úmyslně,“ poznamenal Race.

„Přirozeně,“ přisvědčil Poirot a jeho obličej zvážněl.

„Co představuje tohle J?“ otázal se Race.

„J znamená Jacqueline de Bellefortová,“ odpověděl okamžitě Poirot, „mladá dáma, která přede mnou prohlásila ani ne před týdnem, že by si nic nepřála tolik jako...“, odmlčel se a pak rozvážně citoval, „přiložit svou drahocennou pistolku těsně k její hlavě a stisknout kohoutek.“

„Bože na nebesích,“ zvolal doktor Bessner.

Chvilí nastalo ticho. Pak Race nabral zhluboka dech a řekl: „Což se právě stalo zde?“

Bessner přikývl.

„Je tomu tak, ano. Jde o pistoli velmi malého kalibru, řekl bych, tak dvacet dva. Dříve než se to potvrdí, musí být ovšem kulka vyňata.“

Race s bystrým pochopením přikývl. Pak se zeptal: „Kdy nastala smrt?“

Bessner si opět přetřel čelist. Znělo to jako zaškrábání.

„Na přílišné přesnosti nezáleží. Teď je osm hodin. Řekl bych, s nutným ohledem na teplotu předešlé noci, že je mrtva určitě šest hodin, ale ne déle než osm hodin.“

„Takže to ukazuje na dobu mezi půlnocí a druhou hodinou ráno.“

„Tak nějak.“

Nastalo ticho. Race se rozhlédl.

„Co její manžel? Domnívám se, že spí ve vedlejší kajutě?“

„V tomto okamžiku,“ vysvětlil doktor Bessner, „spí v mé kajutě.“ Oba muže to zcela překvapilo.

Bessner několikrát zakýval hlavou.

„Ach tak, vidím, že vám o tom ještě nikdo neřekl. Pan Doyle byl včera v noci v saloně postřelen.“

„Postřelen? Kým?“

„Mladou dámou, slečnou Jacquelinou de Bellefortovou.“

„Je vážně zraněn?“ vypálil Race.

„Ano. Má roztržštěnou kost. Udělal jsem vše, co bylo okamžitě možné, ale chápejte, je nutné, aby zraněná kost byla co nejdříve zrentgenována a správně ošetřena, což je tady na lodi nemožné.“

„Jacquelina de Bellefortová,“ zamumlal Poirot.

Jeho oči se vrátily k onomu J na stěně.

„Jestli není nic, co bychom zde teď mohli udělat, pojďme dolů. Vedení nám dalo k dispozici kuřárnu. Musíme podrobně zjistit, co se v uplynulé noci sběhlo,“ navrhl příkře Race.

Vyšli z kajuty. Race zamkl dveře a klíč vzal k sobě.

„Později se sem můžeme vrátit,“ poznamenal. „První ze všeho je vyjasnit všechna fakta.“

Sešli na spodní palubu, kde našli správce Karnaku, čekajícího stísněně ve dveřích kuřárny. Byl ubožák hrozně rozrušený, celou věc rozčilený a dychtil svěřit všechno do rukou plukovníka Race.

„Vím, že nemohu udělat nic lepšího, než přenechat všechno vám, pane, vzhledem k vašemu úřednímu postavení. Mám příkazy být vám zcela k službám v té – ehm – další věci. Převezmete-li velení, dohlédnu, aby všechno šlo podle vašeho přání.“

„Jste správný chlapík! Pro začátek bych byl rád, kdybyste tuto místnost vyhradil pro vyšetřování mně a panu Poirotovi.“

„Zajisté, pane.“

„To je zatím všechno. Pokračujte ve vlastní práci. Vím, kde vás mám hledat.“

Správce vyšel z místnosti; bylo na něm vidět, že se mu trochu ulevilo.

„Posaďte se, pane doktore,“ vyzval Race lékaře, „a povězte nám, co se téhle noci stalo.“

Poslouchali mlčky doktorův dunivý hlas.

„Docela jasné,“ poznamenal Race, když lékař skončil.

„Děvče se rozčertilo, dodalo si kuráže pár sklenkami a nakonec na Doylea vypálilo z pistole ráže dvacet dva. Pak šlo do kajuty Linnet Doylové a zastřelilo ji!“

Ale doktor Bessner zakroutil hlavou.

„Ne, ne, to si nemyslím. Domnívám se, že je to nemožné. Za prvé, nenapsala by na stěnu vlastní iniciálu, bylo by to směšné – není-liž pravda?“

„Mohla by,“ prohlásil Race, „kdyby byla tak zaslepená žárlivostí, jako to vyznívá; třeba chtěla – tak říkajíc – ten zločin podepsat svým jménem.“

„Ne, ne, nemyslím, že by byla tak – tak surová,“ zavrtěl hlavou Poirot.

„Pak je tedy jediné vysvětlení onoho J. Napsal je tam úmyslně někdo jiný, aby na ni uvrhl podezření.“

„Ano, a zločinec měl smůlu,“ přikývl Bessner, „protože víte, je nejen nepravděpodobné, že ta slečinka tu vraždu spáchala; je to myslím i nemožné.“

„Jak to?“

Doktor vyložil, jak Jacquelinina hysterie a okolnosti vedly k tomu, že se jí ujala slečna Bowersová.

„A mám za to – jsem si jist – že slečna Bowersová u ní zůstala celou noc.“

„Je-li tomu tak,“ přemítal Race, „tak to věci velice zjednoduší.“

„Kdo zločin objevil?“ zeptal se Poirot.

„Komorná paní Doylové, Louisa Bourgetová. Šla jako obvykle vzbudit svou paní, našla ji mrtvou a omdlela jak špalek rovnou do náručí stewardovi. Ten šel ke správci, správce přišel za mnou. Poslal jsem pro Bessnera a pak jsem šel pro vás.“

Poirot přikývl.

„Musí se to dozvědět Doyle,“ řekl Race. „Povídal jste, že ještě spí?“

„Ano, doposud spí v mé kajutě,“ přesvědčil Bessner. „Dal jsem mu v noci silný opiát.“

Race se obrátil k Poirotovi.

„Nuže,“ řekl. „Myslím, že doktora už nemusíme zdržovat, co? Děkuji vám, pane doktore.“
Bessner vstal: „Ano, půjdu se nasnídat. A pak se vrátím do své kajuty a kouknu se, jestli se pan Doyle už probouzí.“

„Díky.“

Bessner vyšel. Oba muži na sebe pohlíželi.

„Tak, co s tím, Poirote?“ zeptal se Race. „Vy jste velitel. Přikazujte. Rozhodněte vy, co se má dělat?“

Poirot se uklonil.

„*Eh bien*“ řekl, „musíme zavést vyšetřování. Myslím, že především musíme ověřit sled událostí včerejší noci. To jest, musíme vyslechnout Fanthorpa a slečnu Robsonovou, kteří byli očitými svědky toho, co se stalo. Velmi významné je, že zmizela pistole.“

Race zazvonil a vzkázal pro ně po stewardovi.

Poirot vzdychl a potřásl hlavou. „Tohle je zlé,“ mumlal, „to je zlé.“

„Napadá vás něco?“ zeptal se Race zvědavě.

„Moje myšlenky si odporují. Nejsou tuze dobře uspořádané, nejsou urovnané. Je tu, jak víte, skutečnost, že ta dívka nenáviděla Linnet Doylovou a chtěla ji zabít.“

„Myslíte, že je takového činu schopna?“

„Myslím – že ano,“ v Poirotově hlase zněla pochybnost.

„Ale ne takto? To vás asi trápí, že? Nevplížila by se do její kajuty potmě a nezastřelila by ji ve spánku. To by znamenalo chladnokrevnost a ta vám u ní připadá nepravděpodobná?“

„Ano – v jistém smyslu.“

„Myslíte si, že ta dívka, Jacqueline de Bellefortová, je neschopna plánované chladnokrevné vraždy?“

„Nejsem si jist, víte,“ váhavě připustil Poirot. „Ano, ona je bystrá. Ale pochybuji, že by se přiměla k fyzickému činu...“

„Ano, chápu...“ přikývl Race. „No, podle Bessnerovy výpovědi by to také fyzicky ani nebylo možné.“

„Je-li tohle pravda, pak to situaci značně vyjasňuje. Doufejme, že je to pravda.“ Poirot se odmlčel a pak prostě dodal. „Budu rád, když to bude pravda, protože ta maličká je mi velmi sympatická.“

Dveře se otevřely a vešli Kornélie s Fanthorpem. Bessner je následoval.

Kornélie vyhrkla: „Není to děsné? Chudinka ubohá paní Doylová! A byla tak roztomilá! Musel to být opravdový zloduch, kdo jí dokázal ublížit! A chudák pan Doyle, ten se napůl zblázní, až se to dozví! Vždyť ještě v noci se tolik strchoval, aby se nedozvěděla o té nehodě!“

„A my bychom právě chtěli, slečno Robsonová,“ vyzval ji Race, „abyste nám o všem vypravovala. Chceme se přesně dozvědět, co se včera v noci stalo.“

Kornélie začala trochu zmateně, ale několik Poirotových otázek jí pomohlo.

„Ach, ano, chápu. Paní Doylová šla po bridži do své kajuty. Ráda bych věděla, jestli do své kajuty skutečně došla?“

„Došla,“ potvrdil Race. „Sám jsem ji viděl, u dveří jsem jí přál dobrou noc.“

„A doba?“

„Bohužel, to nemůžu říct,“ odpověděla Kornélie.

„Bylo dvacet minut po jedenácté,“ doplnil Race.

„*Bien* – dobrá. Potom tedy v jedenáct hodin dvacet minut byla paní Doylová živá a zdravá. Kdo byl v té době v salonu – nevíte?“

„Byl tam Doyle,“ odpověděl Fanthorp, „a slečna de Bellefortová, já a slečna Robsonová.“

„Je to tak,“ souhlasila Kornélie. „Pan Pennington si vypil skleničku a pak odešel spát.“

„Kdy to bylo?“

„Ó, asi o tři nebo o čtyři minuty později.“

„Tedy před půl dvanáctou?“

„Ó ano.“

„Takže v salonu jste zbyla vy, slečno Robsonová, slečna de Bellefortová byla... byla...“

Fanthorp jí přiskočil k záchraně: „Ona nemírně pila.“

„Ano,“ přisvědčila Kornélie. „Mluvila většinou ona na mne a vyptávala se mě na můj domov. A stále říkala takové věci – většinou jako mně -, ale myslím, že byly spíš určeny panu Doylevi. On se na ni začal zlobit, ale nic neříkal. Asi si myslel, že když bude zticha, ona se uklidní.“

„Ale neuklidnila se?“

Kornélie zavrtěla hlavou.

„Snažila jsem se párkrát odejít, ale přiměla mě zůstat, bylo mi čím dál trapnější. A potom vstal pan Fanthorp a odešel –“

„Uvádělo to člověka poněkud – do rozpaků,“ vysvětloval Fanthorp, „tak jsem chtěl nenápadně zmizet. Slečna de Bellefortová jasně vyvolávala scénu.“

„A pak vytáhla pistoli,“ pokračovala Kornélie, „a pan Doyle vyskočil, pokusil se jí zbraň vzít, jenže ta spustila a střela ho zasáhla do nohy, ona pak začala plakat a vzlykat – a já jsem byla k smrti vyděšená a vyběhla jsem za panem Fanthorpem, on se se mnou vrátil a pan Doyle povídal, ať neděláme zmatek, a přišel tam jeden z těch nubijských hochů, protože uslyšel výstřel, ale pan Fanthorp mu řekl, že je všechno v pořádku; a pak jsme odvedli Jacquelinu de Bellefortovou do její kajuty a pan Fanthorp u ní zůstal, než jsem přivedla slečnu Bowersovou.“ Kornélie ztratila dech a zmlkla.

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se Race.

„Lituji, já nevím,“ omlouvala se Kornélie, Fanthorp však okamžitě odpověděl:

„Muselo být asi dvacet minut po dvanácté. Víím, že když jsem se konečně dostal do své kajuty, bylo půl jedné.“

„Rád bych se teď ještě ujistil o jednom nebo o dvou bodech,“ podotkl Poirot. „Když paní Doylevá odešla ze salonu, opustil jej někdo z vás čtyř?“

„Ne.“

„Jste si zcela jisti, že slečna de Bellefortová vůbec neodešla ze salonu?“

Fanthorp bezprostředně odpověděl: „Naprostě. Ani Doyle, ani slečna de Bellefortová, ani slečna Robsonová, ani já jsme ze salonu neodešli.“

„Dobrá. To potvrzuje skutečnost, že slečna de Bellefortová nemohla zastřelit paní Doylevou dříve než – řekněme – dvacet minut po půlnoci. Nuže, slečno Robsonová, vy jste šla pro slečnu Bowersovou. Byla v té době slečna de Bellefortová ve své kajutě sama?“

„Ne. Zůstal u ní pan Fanthorp.“

„Dobrá. Slečna de Bellefortová má tedy až potud dokonalé alibi. Další, s kým chceme hovořit, je slečna Bowersová, ale dřív, než pro ni pošlu, rád bych znal váš názor na pár bodů. Říkáte, že pan Doyle velice naléhal, abyste slečnu de Bellefortovou nenechávali o samotě. Myslíte, že se obával, aby se nedopustila nějakého dalšího násilí?“

„Podle mého názoru ano,“ přisvědčil Fanthorp.

„Bál se určitě, aby nenapadla paní Doylevou?“

„Ne,“ zavrtěl Fanthorp hlavou. „Tohle mu podle mého vůbec nenapadlo. Obával se spíš – aspoň si to myslím -, že by mohla ublížit sama sobě.“

„Sebevražda?“

„Ano. Víte, vypadala úplně vystřízlivělá a zdrcená tím, co provedla. Hrozně si to vyčítala. Stále tvrdila, že by nejraději umřela.“

„Myslím, že ho to docela dojalo,“ dodala nesměle Kornélie. „Mluvil – docela hezky. Povídal, že je to všechno jeho vina – že se k ní zachoval hanebně. On – opravdu byl velice jemný.“

Herkule Poirot zamyšleně pokyvoval. „A teď k pistoli,“ pokračoval. „Co se s ní stalo?“

„Upustila ji,“ prohlásila Kornélie.

„A pak?“

Fanthorp vysvětlil, jak se vrátil a hledal ji, ale nenašel.

„Aha!“ ujelo Poirotovi. „Začínáme někam docházet. Prosím vás, buďme velmi přesní. Popište mi přesně, co se stalo.“

„Slečna de Bellefortová pistoli upustila. Pak ji od sebe nohou odkopla.“

„Jako by ji nenáviděla,“ vysvětlovala Kornélie. „Vím dobře, co cítila.“

„A pistole spadla pod pohovku, říkáte. Teď velice pečlivě uvažujte. Slečna de Bellefortová se k té pistoli nemohla dostat, než odešla ze salonu?“

Jak Fanthorp, tak Kornélie si byli v tomto bodě zcela jisti.

„*Précisément*. Rozumějte, snažím se být v tomto bodě velice přesný. Pak tedy dospíváme k dalšímu bodu. Když slečna de Bellefortová není ponechána o samotě, je s ní pan Fanthorp, slečna Robsonová či slečna Bowersová, – nemá příležitost po odchodu ze salonu pistoli získat zpět. Pane Fanthorpe, kolik bylo hodin, když jste se vrátil a hledal ji?“

„Muselo být těsně před půl jednou.“

„A jaká doba uplynula mezi tím, co jste s doktorem Bessnerem vynesli pana Doylea ze salonu, a chvílí, kdy jste se vrátil hledat pistoli?“

„Snad pět minut – možná o něco víc.“

„Pak v těch pěti minutách někdo odstranil pistoli zpod pohovky, kam zapadla. Ten někdo nebyla slečna de Bellefortová. Kdo to byl? Zdá se vysoce pravděpodobné, že osoba, která ji odstranila, byl vrah paní Doyleové. Můžeme se také domnívat, že ta osoba vyslechla nebo viděla něco z událostí, které bezprostředně předcházely.“

„Nevím, jak jste k tomu mohl dospět,“ namítl Fanthorp.

„Protože jste nám právě řekl,“ odpověděl Poirot, „že pistole byla z dohledu pod pohovkou. Je tedy stěží věrohodné, že byla objevena náhodou. Vzal ji někdo, kdo věděl, že tam je. Proto ten někdo musel při oné scéně být.“

Fanthorp pohodil hlavou: „Nikoho jsem neviděl, když jsem těsně před výstřelem vyšel na palubu.“

„Vy jste ovšem vyšel na palubu na pravém boku.“

„Ano, na stejné straně, kde je moje kajuta.“

„Takže kdyby byl někdo na levém boku a přihlížel za sklem, uviděl byste ho?“

„Ne,“ připustil Fanthorp.

„Uslyšel někdo výstřel – kromě toho núbijského hochy?“

„Pokud vím, ne.“

Fanthorp pokračoval: „Víte, všechna okna v saloně byla za vřena. Večer před tím žehrala slečna Van Schuylerová na průvan. Létací dveře byly zavřeny. Pochybuji, že výstřel bylo vůbec jasně slyšet. Zazněl spíš jen jako bouchnutí zátky.“

„Pokud je mi známo,“ vmísil se Race, „zdá se, že nikdo nezaslechl ten druhý výstřel – výstřel, který zabil paní Doyleovou.“

„Za chvíli to začneme vyšetřovat,“ řekl Poirot. „Zatím se ještě soustředíme na slečnu de Bellefortovou. Musíme promluvit se slečnou Bowersovou. Ale napřed, než odejdete, —“ zadržel pohybem Fanthorpa a Kornélii, „mi dáte malou informaci o sobě. Nebude pak nutné znovu vás volat. Nejdříve vy, pane – vaše plné jméno.“

„James Lechdale Fanthorp.“

„Bydliště?“

„Glasmore House, Market Donnington, Northamptonshire.“

„Vaše povolání?“

„Právník.“

„Vaše důvody k návštěvě této země?“

Nastalo ticho. Poprvé se zdál netečný pan Fanthorp zaražený. Konečně řekl – téměř zamumlal: „Eh – pro zábavu.“

„Aha,“ přitakal Poirot. „Jste na dovolené, je to tak že?“

„Eh, ano.“

„Velmi dobře, pane Fanthorpe. Uvedl byste mi přehledně, co jste udělal včera v noci po událostech, o nichž jste mi vypravoval?“

„Šel jsem hned spát.“

„A to bylo kdy?“

„Těsně po půl jedné.“

„Vaše kajuta číslo dvacet dva je na pravém boku – hned vedle salonu?“

„Ano.“

„Položím vám ještě jednu otázku. Zaslechl jste něco – cokoliv, když jste odešel do své kajuty?“

Fanthorp uvažoval.

„Velice rychle jsem se svlékl. Myslím, že právě když jsem usínal, jsem slyšel šplouchnutí. Nic víc.“

„Zaslechl jste jakési šplouchnutí? Blízko?“

Fanthorp potřásl hlavou.

„Opravdu, tohle neodhadnu. Napůl jsem spal.“

„Kolik hodin mohlo být?“

„Mohla být jedna hodina. Ale stěží to mohu tvrdit.“

„Děkuji vám, pane Fanthorpe. To je všechno.“

Poirot obrátil pozornost na Kornélii.

„A nyní slečna Robsonová. Vaše plné jméno?“

„Kornélie Ruth. Moje adresa je The Red House, Bellfield, Connecticut.“

„Co vás přivedlo do Egypta?“

„Na cestu mě s sebou vzala sestřenka Marie, slečna Van Schuylerová.“

„Setkala jste se někdy před touto cestou s paní Doylovou?“

„Ne, nikdy.“

„A co jste dělala včera v noci?“

„Když jsem pomohla doktoru Bessnerovi s nohou pana Doyle, šla jsem hned spát.“

„Vaše kajuta je –“

„Číslo čtyřicet tři na levém boku lodi, hned vedle kajuty slečny de Bellefortové.“

„A zaslechla jste něco?“

Kornélie zavrtěla hlavou. „Neslyšela jsem vůbec nic.“

„Žádné šplouchnutí?“

„Ne. Ani bych nemohla, protože loď je levým bokem otočena ke břehu.“

Poirot přikývl. „Děkuji vám, slečno Robsonová. Snad byste teď byla tak laskavá a požádala slečnu Bowersovou, aby sem přišla.“

Fanthorp a Kornélie odešli.

„Zdá se to dost jasné,“ podotkl Race. „Ledaže by tři nezávislí svědkové lhali. Jacqueline de Bellefortová se k té pistoli nemohla dostat. Ale někdo ji vzal. A někdo vyslechl tu scénu. A ten někdo byl natolik nestydatý, že napsal na stěnu velké J.“

Na dveře někdo zaklepal, vstoupila slečna Bowersová. Ošetřovatelka se posadila, chovala se jako vždy ukázněně a přiměřeně. Na Poirotův dotaz uvedla své jméno, adresu i kvalifikaci a dodala: „Je to už víc než dva roky, co se starám o slečnu Van Schuylerovou.“

„Je zdraví slečny Van Schuylerové velice chatrné?“

„Ale ne, to bych neřekla,“ odpověděla slečna Bowersová. „Už dávno není mladá a to ji znervózňuje, má ráda po ruce ošetřovatelku. Jinak to s ní není vážné. Prostě si libuje ve spoustě pozorností a je ochotna za ně zaplatit.“

Poirot chápavě přikývl. „Vyrozuměl jsem, že v minulé noci pro vás přišla slečna Robsonová.“

„Ano, je to tak.“

„Řekla byste mi, co přesně se stalo?“

„Tedy, slečna Robsonová mi jen stručně nastínila, co se sběhlo; šla jsem s ní. Nalezla jsem slečnu de Bellefortovou ve velmi rozrušeném, hysterickém stavu.“

„Vyhrožovala nějak paní Doylové?“

„Ne ne, nic takového. Spíš si až morbidně vyčítala svůj čin. Řekla bych, že vypila hodně alkoholu a měla kocovinu. Myslila jsem si, že by neměla zůstávat sama. Píchla jsem jí morfium a seděla jsem u ní.“

„Nuže, slečno Bowersová, chci, abyste mi zodpověděla dotaz: Opustila slečna de Bellefortová svou kajutu?“

„Ne, neopustila.“

„A vy sama?“

„Zůstala jsem u ní až do časného rána.“

„Jste si tím docela jista?“

„Absolutně jista.“

„Děkuji vám, slečno Bowersová.“

Ošetřovatelka odešla. Oba muži na sebe hleděli.

Jacquelina de Bellefortová byla definitivně očištěna ze zločinu. Kdo tedy zastřelil Linnet Doylovou?

14. KAPITOLA

„Někdo tu pistoli sebral,“ poznamenal Race. „Jacquelina de Bellefortová to nebyla. Někdo věděl dost, aby předpokládal, že ten zločin bude přisuzován jí. Avšak ten někdo nevěděl, že jí ošetřovatelka píchne morfium a bude u ní celou noc sedět. A ještě něco. Někdo se už pokusil Linnet Doylovou zabít, svalil na ni z útesu balvan, a ten někdo nebyla Jacquelina de Bellefortová. Kdo to byl?“

„Bude jednodušší uvést, kdo to nemohl být,“ řekl Poirot. „Nemohli s tím mít nic společného ani pan Doyle, ani paní a pan Allertonovi, slečna Van Schuylerová, ani slečna Bowersová. Všechny jsem je měl na očích.“

„Hmhm,“ bručel Race. „To ponechává dost velké pole. A co motiv?“

„Doufám, že v tom by nám mohl pomoci pan Doyle. Stalo se několik příhod...“

Dveře se otevřely a vešla Jacquelina de Bellefortová. Byla bledá a trochu při chůzi klopýtala, „Já jsem to neudělala,“ řekla hláskem vyděšeného dítěte. „Já jsem to neudělala. Ó, prosím, věřte mi. Všichni si budou myslet, že jsem to spáchala, – ale neudělala, neudělala jsem to. Je to – je to hrozné. Přála bych si, aby se to nestalo. Málem jsem včera v noci zabila Simona, myslím, že jsem byla šílená. Ale to druhé jsem neudělala.“

Usedla a rozplakala se.

Poirot jí poklepal na rameno.

„No tak, no tak. Víme, že jste paní Doylovou nezabila. Prokázalo se to, ano, prokázalo, *mon enfant*. Nebyla jste to vy, mé dítě.“

Jackie se náhle narovnala, vlhký kapesník svírala v ruce.

„Ale kdo to udělal?“

„To je právě otázka, kterou si klademe. Vy nám nemůžete pomoci, mé dítě?“ zeptal se Poirot. Jacquelina zavrtěla hlavou.

„Nevím... Nedovedu si představit... Ne, nemám nejmenší tušení...“ Zamračeně přemítala.

„Ne,“ prohlásila nakonec. „Nenapadá mi nikdo, kdo by jí přál smrt. Až na mne.“

Její hlas trochu uvázl.

„Omluvte mě na minutu,“ řekl náhle Race, „něco mě napadlo.“

Vyběhl z místnosti.

Jacquelina de Bellefortová seděla se svěšenou hlavou a nervózně kroutila prsty. Náhle vybuchla. „Smrt je hrozná – hrozná! Já – nenávidím pomyšlení na ni!“

„Ano. Není to příjemné pomyšlení,“ přisvědčil Poirot, „že teď, v tomto okamžiku, se kdosi raduje, jak úspěšně provedl či provedla svůj plán.“

„Ne – ne!“ vykřikla Jackie. „Zní to děsně, když to tak vyslovíte!“

Poirot pokrčil rameny. „Ale je to pravda.“

Jackie potichu přemítala. „Já – já jsem chtěla, aby umřela, – a ona je mrtvá – a co horšího... umřela právě tak, jak jsem to říkala.“

„Ano, slečno. Má prostřelenou hlavu.“

„Pak jsem měla pravdu tenkrát v noci v hotelu Katarakt,“ zvolala. „Někdo poslouchal!“

Poirot přikývl. „Uvažoval jsem, jestli si na to vzpomenete. Ano – je to až příliš velká shoda – že paní Doylová byla zabita právě tak, jak jste popisovala.“

Jackie se zachvěla.

„Kdo to jen mohl být – ten muž v oné noci?“

Poirot minutu či dvě mlčel, pak se zeptal úplně odlišným tónem: „Slečno, jste si jista, že to byl muž?“

Jackie k němu překvapeně vzhledla.

„Ano, ovšem. Alespoň –“

„Nuže, slečno?“

Kabonila se, přivírala oči v úsilí rozpomenout se. „Myslila jsem, že je to muž,“ připustila váhavě.

„Ale teď si nejste tak jista?“

„Ne, nemohu si být jista,“ zdráhavě rozvažovala Jackie. „Prostě jsem se domnívala, že je to muž, – ale byla to vlastně jen – postava, stín...“

Odmlčela se, a když Poirot nemluvil, dodala: „Vy si myslíte, že to mohla být žena? Ale na téhle lodi určitě žádná žena nechtěla Linnet zabít?“

Poirot jen kroutil hlavou ze strany na stranu.

Dveře se otevřely a objevil se Bessner.

„Pane Poirote, šel byste si, prosím, promluvit s panem Doylem? Rád by vás viděl.“

Jackie vyskočila. Popadla Bessnera za paži.

„Jak je mu? Je – v pořádku?“

„Pochopitelně není v pořádku,“ vyčítavě odpověděl doktor Bessner. „Pochopíte, má roztržštěnou kost.“

„Ale nezemře?“ vykřikla Jackie.

„Ach, kdo mluví o umírání? Dopravíme ho na civilizované místo, tam ho zrentgenují a budou ho správně léčit.“

„Ó!“ dívčiny ruce se křečovitě sepjaly. Sklesla opět na židli.

Poirot vykročil s lékařem na palubu. V tom okamžiku se k nim připojil Race. Vystoupili na horní palubu a zamířili k Bessnerově kajutě.

Simon Doyle ležel podepřen polštáři, s nohou na prozatímní dlaze. Jeho obličej měl šedavou barvu a byl zpustošený bolestí i otřesem. Ale převažujícím výrazem bylo zděšení, zděšení chorého dítěte.

„Prosím, pojd'te dál,“ vyrazil. „Doktor mi pověděl – pověděl

- o Linnet... Nemohu tomu uvěřit. Prostě nemohu uvěřit, že je to pravda.“

„Vím, je to zlá rána,“ přisvědčil Race.

„Víte, Jackie to neudělala,“ koktal Simon. „Jsem si jistý, že to Jackie neudělala! Vypadá to pro ni černě, řekl bych, ale ona to neudělala. Ona – ona byla včera v noci strašně přetažená – úplně vyčerpaná, a proto mě napadla. Ale ona by – ona by nevraždila... nespáchala by chladnokrevnou vraždu...“

Poirot ho laskavě uklidňoval: „Nerozčilujte se, pane Doyle. Ať vaši ženu zastřelil kdokoliv, slečna de Bellefortová to nebyla.“

Simon na něho nedůvěřivě hleděl.

„Říkáte to upřímně?“

„Ale protože to nebyla slečna de Bellefortová,“ pokračoval Poirot, „nemáte nějaký nápad, kdo by to mohl být?“

Simon zavrtěl hlavou. Vypadal ještě rozrušeněji.

„Je to šílené – nemožné. Kromě Jackie ji nikdo nemohl chtít odpravit.“

„Vzpomínejte, pane Doyle. Měla nějaké nepřátele? Existuje někdo, kdo k ní choval zášť?“

Simon stejným beznadějným pohybem znovu zavrtěl hlavou.

„Zní to úplně fantasticky. Je tu ovšem Windlesham. Víceméně ho odmrštila a vzala si mne. Ale nezdá se mi možné, že by takový zdvořilý naškrobený panák jako Windlesham spáchal vraždu – a nadto je na míle daleko. Totéž platí o starém siru Georgeovi Wodovi. Měl na Linnet spadeno kvůli tomu domu, nelíbilo se mu, jak jej upravila, ale ten je také na míle daleko v Londýně – a vůbec, pomýšlet na vraždu v takovém spojení je nepředstavitelné.“

„Poslyšte, pane Doyle,“ oslovil ho Poirot velice vážně. „První den, když jsme přišli na palubu Karnaku, na mne zapůsobil krátký rozhovor, který jsem měl s vaší paní chotí. Byla velmi rozrušená – velmi zneklidněná. Řekla – a dobře si toho všimněte -, že ji všichni nenávidí. Řekla, že se bojí – necítí se bezpečná -, jako by každý v jejím okolí byl nepřítel.“

„Pořádně ji vzalo, když našla na palubě Jackie. Mě taky,“ rozvažoval Simon.

„To je sice pravda, ale nevysvětluje to docela její slova. Když tvrdila, že je obklopena nepřáteli, téměř jistě přeháněla, ale i tak mínila více než jednu osobu.“

„V tom můžete mít pravdu,“ připustil Simon. „Myslím, že vám to mohu vysvětlit. Na seznamu cestujících bylo jedno jméno, které ji rozrušilo.“

„Jméno v seznamu cestujících? Jaké jméno?“

„No víte, ona mi je vlastně neřekla. Abych mluvil pravdu, ani jsem ji moc pozorně neposlouchal. Probíral jsem v duchu Jacquelinino chování. Pokud si vzpomínám, Linnet povídala cosi o tom, jak obchody ničí lidi a jak je trapné setkat se s někým, kdo má zášť k její rodině. Víte, ačkoliv ve skutečnosti její rodinnou historii moc dobře neznám, mám za to, že Linnetina matka byla dcera milionáře. Její otec byl pouze obyčejný boháč, ale po svém sňatku začal přirozeně opanovávat trhy nebo jak se tomu říká. V důsledku toho ovšem přivedl mnoho lidí na mizinu. Znáte to – jeden den nadbytek, druhý den úpadek. No, a tak soudím, že na palubě je někdo, jehož otec se střetl s Linnetiným otcem, a ten ho asi pěkně tvrdě srazil. Vzpomínám si, jak Linnet říkala: ‚Je to hrozné, když tě lidé tak nenávidí, i když tě neznají.‘“

„Ano,“ přisvědčil Poirot zamyšleně. „To by vysvětlovalo, co mi svěčila. Poprvé pocítila své dědictví jako břemeno, nejen jako výhodu. Jste si zcela jist, pane Doyle, že neuvedla jméno toho člověka?“

Simon lítostivě potřásl hlavou.

„Opravdu jsem tomu nevěnoval moc pozornosti. Jen jsem prohodil něco jako: ‚Oh, dnes už nikomu nevadí, co se stalo mezi otci. Život míjí příliš rychle.‘ Něco takového.“

Bessner suše poznamenal. „Ach, ale já to dokážu uhodnout. Na palubě je určitě aspoň jeden rozzlobený mladý muž.“

„Myslíte Fergusona?“ zeptal se Race.

„Ano. Párkrát na paní Doylovou vysloveně reptal. Sám jsem ho slyšel.“

„Co můžeme udělat, abychom to zjistili?“ otázal se Simon.

„Musíme s plukovníkem Racem vyslechnout všechny cestující,“ odpověděl Poirot. „Dokud nebudeme znát jejich výpovědi, bylo by nemoudré rozvíjet jakékoliv teorie. A je tu ještě komorná, měli bychom ji vyslechnout první ze všech. Snad bychom ji mohli zavolat sem? Přítomnost pana Doylea nám může jen pomoci.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ souhlasil Simon.

„Byla u paní Doylové dlouho?“

„Všehovšudy pár měsíců.“

„Jen několik měsíců?“ zvolal Poirot.

„Snad si nemyslíte –“

„Měla vaše paní s sebou cenné klenoty?“

„Měla s sebou své perly,“ uvedl Simon. „Jednou mi řekla, že mají cenu čtyřicet či padesát tisíc liber.“ Zachvěl se. „Bože můj, myslíte, že ty zatracené perly –“

„Loupež je možný motiv,“ přitakal Poirot. „Ale i tak se to zdá stěží uvěřitelné... Nuže, uvidíme. Zavolejme sem tu komornou.“

Louisa Bourgetová byla ona čilá latinská brunetka, kterou Poirot jednou uviděl a zapamatoval si ji.

Ted' ale nebyla vůbec čilá. Byla uplakaná a vypadala polekaně. Avšak současně se na její tváři jevila zřetelně vychytralost, která oba muže nenaladila nijak příznivě.

„Jste Louisa Bourgetová?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste viděla paní Doylovou naposled živou?“

„Včera večer, pane. Byla jsem v její kajutě, pomáhala jsem jí při svlékání.“

„Kolik bylo hodin?“

„Něco po jedenácté, pane. Nemohu říct přesně kdy. Svlékla jsem paní a uložila ji do postele a pak jsem odešla.“

„Jak dlouho to všechno trvalo?“

„Deset minut, pane. Madam byla unavená. Požádala mě, abych při odchodu zhasla světlo.“

„Co jste dělala, když jste od ní odešla?“

„Šla jsem do své kajuty v podpalubí, pane.“

„Slyšela nebo viděla jste něco, co by nám mohlo pomoci?“

„Jak bych mohla, pane?“

„Je na vás, slečno, abyste vypovídala, ne na nás,“ odsekl Poirot.

Kradmo na něj ze strany pohlédla.

„Vždyť jsem nebyla nikde nablízku, pane... Co jsem mohla uslyšet či uvidět? Byla jsem v podpalubí. Má kajuta je dokonce na opačné straně lodi. Je nemožné, abych něco zaslechla. Přirozeně, kdybych třeba nemohla usnout a kdybych vyšla nahoru po schodech, pak bych možná zahlédla vraha, toho netvora, jak vchází nebo vychází z kajuty mé paní, ale takle –“

Natáhla prosebně ruce k Simonovi.

„Pane – snažně vás prosím – vidíte, jak to je? Co můžu říct?“

„Milé děvče,“ zachraptěl Simon, „nebud'te bláhová. Nikdo si nemyslí, že jste něco viděla či slyšela. Nic se vám nestane. Postarám se o vás. Nikdo vás z ničeho neobviňuje.“

„Pán je velice laskav,“ zamumlala Louisa a sklopila skromně víčka.

„Takže vám máme rozumět tak, že jste nic nezahlédla a nezaslechla?“ naléhal netrpělivě Race.

„Na tom trvám, pane.“

„A nevíte o někom, kdo měl zášť k vaší paní?“

K překvapení všech Louisa živě pokývla hlavou.

„Ó ano, vím. Na tu otázku můžu odpovědět. Docela určitě.“

„Myslíte slečnu de Bellefortovou?“ zeptal se Poirot.

„Tu jistě, ale o ní nemluvím. Na palubě byl ještě někdo jiný, kdo neměl paní rád, kdo se na ni moc zlobil, protože mu madam ublížila.“

„Pane Bože!“ osopil se Simon. „Co má tohle znamenat?“

Louisa pokračovala a stále důrazně a velice čiperně pokyvovala hlavou.

„Ano, ano, ano, je to tak, jak říkám! Týká se to předešlé komorné madam, mé předchůdkyně. Existuje jeden muž, jeden ze strojníků na téhle lodi, a ten chtěl, aby si ho vzala. A moje předchůdkyně, jmenovala se Marie, by si ho byla vzala. Ale paní Doylová si o něm opatřila informace a zjistila, že Fleetwood už má ženu, barevnou, chápete, domorodku z téhle země. Ona se vrátila ke svým, ale on je s ní ještě pořád ženat, rozumíte. A paní Doylová pověděla všechno Marii a Marie byla strašně nešťastná a nechtěla už Fleetwooda ani vidět. A ten Fleetwood zuřil, a když zjistil, že paní Doylová byla dříve slečna Ridgewayová, řekl mi, že by ji nejraději zabil! Povádal, že mu zničila život!“

Louisa se vítězně odmlčela.

„To je zajímavé,“ prohodil Race.

Poirot se otočil k Simonovi.

„Víte něco o tom?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Simon zřejmě upřímně. „Pochybují, že Linnet vůbec věděla, že ten muž je na lodi. Už asi na tu příhodu zcela zapomněla.“

Otočil se prudce ke komorné.

„Říkala jste něco o tom paní Doylové?“

„Ne, pane, ovšemže ne.“

„Víte něco o perlách své paní?“ zeptal se Poirot.

„O jejích perlách?“ Louisiny oči se rozšířily. „Včera večer je měla na sobě.“

„Viděla jste je, když paní uléhala?“

„Ano, pane.“

„Kam je položila?“

„Na noční stolek, jako vždycky.“

„Tam jste je naposled viděla?“

„Ano, pane.“

„Viděla jste je tam dnes ráno?“

Do dívčiny tváře se vloudilo zděšení.

„*Mon Dieu!* Ani jsem se nepodívala. Přišla jsem k posteli, uviděla – uviděla jsem paní a pak jsem vykřikla, vyběhla jsem ze dveří a omdlela jsem.“

Hercule Poirot pokýval hlavou.

„Tak vy jste se nepodívala. Ale, já, já mám oči, které si všímají, dnes ráno nebyly na nočním stolku vedle lůžka žádné perly.“

15. KAPITOLA

Hercule Poirot se ve svém pozorování nemýlil. Na stolku vedle lůžka Linnet Doylové nebyly žádné perly.

Louisa Bourgetová byla vyváděna, aby prohledala Linnetiny věci. Podle jejího názoru bylo všechno na svém místě. Jen perly zmizely.

Když se vynořili z kajuty, čekal na ně steward a oznámil, že k snídani je prostřeno v kuárně. Když přecházeli po palubě, Race se zastavil a pohlédl přes zábradlí.

„Aha! Vidím, co vás napadlo, příteli!“

„Ano. Když se Fanthorp zmínil, že měl dojem, jako by slyšel něco šplouchnout, náhle mě napadlo, že i já jsem se jednu chvíli v noci vzbudil, a to šplouchnutím. Je dokonale možné, že vrah po činu hodil pistoli přes palubu.“

„Opravdu to považujete za možné, milý příteli?“ protáhl Poirot. Race pokrčil rameny.

„Je to dohad. Konečně, v kajutě pistole nikde nebyla. Pistole byla první věc, kterou jsem hledal.“

„Ale i tak je neuvěřitelné, že by měla být hozena přes palubu,“ pochyboval Poirot.

„Kde tedy je?“ zeptal se Race.

„Není-li v kajutě paní Doylové,“ zamyšleně odpověděl Poirot, je logicky jen jediné místo, kde by mohla být.“

„A kde?“

„V kajutě slečny de Bellefortové.“

„Ano. Chápu –“ zadumaně přisvědčil Race.

Náhle se zastavil.

„Slečna je pryč z kajuty. Zajdeme se tam podívat?“

„Ne, příteli,“ zavrtěl hlavou Poirot, „bylo by to předčasné. Pistole by tam dosud nemusela být podstrčena.“

„A co okamžitá prohlídka celé lodi?“

„Jen bychom vyložili své karty. Musíme pracovat nejvýš obezřetně. Naše postavení v této chvíli je velice delikátní. Prodiskutujeme si situaci při jídle.“

Race souhlasil. Vešli do kuárny.

„Nuže,“ řekl Race, když si nalil šálek kávy, „máme dvě definitivní vodítka. Zmizení perel. A toho chlapíka Fleetwooda. Pokud jde o perly, zdají se naznačovat loupež – ale – nevím, jestli se mnou budete souhlasit –“

Poirot mu rychle vpadl do řeči. „Ale byl k tomu vybrán podivný okamžik?“

„Přesně. Krádež perel v takové chvíli vynucuje prohlídku všech na palubě. Jakpak mohl zloděj doufat, že se svou kořistí unikne?“

„Mohl odejít na břeh a ukrýt ji.“

„Společnost má na břehu trvale hlídače.“

„Pak to není proveditelné. Byla vražda spáchána proto, aby odvedla pozornost od loupeže? Ale to nedává smysl, je to hluboce neuspokojivé. Ovšem za předpokladu, že se paní Doylová probudila a dopadla zloděje při činu?“

„A proto ji zloděj zastřelil? Byla přece zastřelena ve spánku.“

„Takže to také nedává smysl... Víte, o těch perlách mám jakousi domněnku... a přece... ne, to je nemožné. Protože, je-li má domněnka správná, perly by nezmizely. Povězte mi, co si myslíte o té komorně?“

„Rád bych věděl,“ zvolna pronesl Race, „jestli neví víc, než říká.“

„Ach, měl jste také takový dojem?“

„Rozhodně to není hodné děvče,“ usoudil Race.

„Ano, ani já bych jí nevěřil,“ přisvědčil Poirot.

„Myslíte, že má něco společného s vraždou?“

„Ne, neřekl bych.“

„Tedy s krádeží perel?“

„To je pravděpodobnější. Byla u paní Doylové krátkou dobu. Může být členkou bandy, která se specializuje na krádeže klenotů. V takovém případě jde zhusta o služebnou s vynikajícími doporučeními. Naneštěstí nejsme v situaci, abychom mohli v těchto bodech shánět informace. A přece mě tohle vysvětlení neuspokojuje úplně... Ty perly – *ah, sacré*, můj malý nápad by měl být správný. Přece by nikdo nebyl tak pitomý –“ přerušil se.

„Co ten muž – ten Fleetwood?“

„Musíme se ho vyptat. Je možné, že tam je řešení. Jestli je výpověď Louisy Bourgetové pravdivá, pak měl rozhodně důvod k pomstě. Mohl vyslechnout scénu mezi Jacquelinou a panem Doylem, a když odešli ze salónu – mohl vběhnout dovnitř a vzít si zbraň. Ano, všechno je docela možné. A písmeno J, naškrábané krví. To by také souhlasilo s jednoduchou, dost hrubou povahou.“

„Opravdu, není právě on osoba, kterou hledáme?“

„Ano – až na –“ Poirot si podrbl nos. S lehkým úsměškem dodal: „Víte, uznávám své slabosti. Říkává se o mně, že případ rád zamotávám. Řešení, které mi předkládáte, je příliš jednoduché, příliš snadné. Nemám pocit, že se to stalo skutečně takhle. A přece to může být z mé strany čirý předsudek.“

„Takže bychom si měli toho chlapíka raději předvolat.“

Race zazvonil a dal příkaz. Pak se zeptal: „Jsou ještě nějaké jiné – možnosti?“

„Spousta, milý příteli. Tak například ten americký poručník.“

„Pennington?“

„Ano. Pennington. Tuhle se tady udala zvláštní příhoda.“ Vypravoval Raceovi, co se sběhlo.

„Vidíte, je to významné, madam chtěla před podpisem pročíst všechny listiny. A on se vymluvil na jiný den. A manžel přitom utrousil velice pozoruhodnou poznámku.“

„Jakou?“

„Řekl: Jakživ nic nečtu. Podepíšu, kde mi ukážou, abych se podepsal.' Chápete, co to znamená? Pennington porozuměl. Viděl jsem mu to na očích. Podíval se na Doylea, jako by mu napadlo něco zcela nového. Jen si představte, příteli, že byste byl ustanoven poručníkem dcery nesmírně bohatého muže. Použijete možná jejích peněz ke spekulacím. Vím, že je tomu tak ve všech detektivkách, ale dočtete se o tom i v novinách. Stává se to, příteli, stává!“

„Nepopírám,“ přisvědčil Race.

„Možná, že je stále dost času věc divokými spekulacemi napravit, – vaše svěřenka ještě není plnoletá. A pak – se provdá! V tom okamžiku přechází kontrola do jejích rukou! Pohroma! Existuje však ještě šance. Svěřenka je na svatební cestě. Snad bude v obchodních věcech méně obezřetná. Listina nahodile podstrčená mezi ostatními, podepsaná bez přečtení... Jenomže Linnet Doylová taková není. Líbánky nelíbánky, je obchodnice. A pak její muž prohodí něco, co přinese nový nápad zoufalci, hledajícímu východisko z trosek. Kdyby Linnet Doylová zemřela, připadne její jmění manželovi – a s tím se dá jednat snadno, v rukou prohnaneho chlapa, jakým je Andrew Pennington, by byl úplným děckem. Můj milý plukovníku, řeknu vám, že jsem viděl, jak ten nápad prolétl hlavou Andrewa Penningtona. ‚Kdybych mohl jednat s Doylem...‘ Právě tohle si myslel.“

„Řekl bych, že je to docela možné,“ přitakal suše Race, „jenže nemáme žádný důkaz.“

„To tedy nemáme.“

„Pak tu máme mladého Fergusona,“ navázal Race. „Řečnivá dost zatrpkle. Ne, že bych dal na řeči. Ale přece jen mohl starý Ridgeway zničit jeho otce. Je to sice trochu přitažené za vlasy, ale možné to je. Lidé někdy uchovávají v paměti minulé křivdy natrvalo.“ Na minutu se odmlčel a pak dodal: „A pak je tu ještě ten můj chlapík.“

„Ano, je tu ten ‚váš chlapík‘, jak mu říkáte.“

„Je to zabiják,“ přemítal Race. „Víme to. Naproti tomu nenahlížím, jak by mohl napadnout Linnet Doylovou. Jejich dráhy se ani nedotýkají.“

„Ledaže by náhodou objevila důkazy prokazující jeho totožnost,“ váhavě prohodil Poirot.

„Možné to je, ale připadá mi to vysoce nepravděpodobné.“

Někdo zaklepal na dveře.

„Vida, už tu máme našeho rádoby bigamistu.“

Fleetwood byl velký, sveřepě vypadající člověk. Když vstoupil do místnosti, díval se podezřívavě z jednoho na druhého. Poirot v něm poznal onoho muže, kterého viděl, jak se baví s Louisou Bourgetovou.

Fleetwood řekl podezřívavě: „Chtěli jste mě vidět?“

„Ano,“ přitakal Race. „Pravděpodobně víte, že v uplynulé noci byla na lodi spáchána vražda?“

Fleetwood přikývl.

„Mám za to, že jste měl důvod hněvat se na dámu, jež byla zabita.“

Ve Fleetwoodových očích kmitl poplach.

„Kdo vám to řekl?“

„Považoval jste paní Doylovou za původce zrušení své známosti s jednou mladou ženou.“

„Už vím, kdo vám to prozradil – ta prolhaná francouzská slečinka. To je lhářka skrz naskrz!“

„Jenže ten příběh je náhodou pravdivý.“

„Je to špinavá lež!“

„Tvrdíte něco, ačkoliv ještě ani nevíte, o čem jde.“

Střela zasáhla. Muž se začervenal a polkl.

„Je přece pravda, vidíte, že jste se chtěl oženit s dívkou Marií a že ona se s vámi rozešla, když její paní zjistila, že už jste ženat?“

„Nic jí do toho nebylo!“

„Myslíte, že paní Doylové do toho nic nebylo? No víte, bigamie je bigamie.“

„Nešlo o nic takového. Vzal jsem si tady jednu domorodku. Ale neklapalo to. Vrátila se ke svému kmeni. Neviděl jsem ji půl tuctu let.“

„Jste s ní však dosud ženat.“

Muž mlčel.

„Paní Doylová – nebo tehdy slečna Ridgewayová – na tohle všechno přišla?“ zeptal se Race.

„Ano, přišla, čert ji vem, čmuchalku. Nikdo se jí o to neprosil. Byl bych na Marii hodný. Udělal bych pro ni všechno. A ona by se byla o té druhé nikdy nedozvěděla, kdyby nebylo té její všetečné paničky. Ano, řeknu to, měl jsem na tu dámu vztek, bylo mi hořko, když jsem ji uviděl tady na lodi, vystrojenou perlami a diamanty, jak tu všude kraluje, a ani ji nenapadne, že zkazila člověku život! Byl jsem roztrpčen, to ano, ale jestli si myslíte, že jsem šel a zastřelil ji, tak to je tedy zatracená lež. Nikdy jsem se jí ani nedotkl. Jak je Bůh nade mnou!“

Zarazil se. Na obličej se mu perlil pot.

„Kde jste byl minulou noc mezi půlnocí a druhou hodinou?“

„Spal jsem na své palandě – kamarád vám to potvrdí.“

„Uvidíme. To stačí,“ zakončil Race krátce a pokynem ho propustil.

„*Eh bien!*“ zeptal se Poirot, když se dveře za Fleetwoodem zavřely.

Race pokrčil rameny. „Vypovídal docela upřímně. Je sice nervózní, ale ne nadmíru. Musíme prozkoumat jeho alibi – ačkoliv se domnívám, že to nebude rozhodující. Jeho kamarád pravděpodobně spal a tenhle chlapík, pokud chtěl, mohl vyklouznout a zase se vrátit. Všechno závisí na tom, jestli ho uviděl někdo jiný.“

„Ano. Jeho alibi se musí přeshetřit.“

„Myslím, že další věcí je,“ rozvažoval Race, „jestli někdo zaslechl něco, co by mohlo vést k určení doby, kdy byl zločin spáchán. Bessner má za to, že se musel stát mezi půlnocí a druhou

hodinou ranní. Zdá se rozumné předpokládat, že někdo z cestujících mohl zaslechnout výstřel, – i když jej třeba jako výstřel hned nerozeznal. Já sám jsem nic takového neslyšel. A co vy?“ Poirot zavrtěl hlavou.

„Spal jsem tvrdě jako poleno. Neslyšel jsem nic – ale vůbec nic. Spal jsem tak zdravě, jako bych byl omámen.“

„Škoda,“ zalitoval Race. „No doufejme, že budeme mít trochu štěstí u lidí, kteří mají kajuty na pravém boku lodi. S Fanthorpem jsme hotovi. Teď jsou na řadě Allertonovi. Pošlu stewarda, aby je přivedl.“

Vstoupila křepče paní Allertonová. Měla na sobě šedé proužkované šaty z hebkého hedvábí. Její obličej byl zarmoucený.

„Je to strašné,“ řekla, když se posadila na židli, kterou jí přistrčil Poirot. „Ani tomu nemohu uvěřit. Takové roztomilé stvoření, které mělo v životě všechno, – a je mrtvá. Skoro tomu nemohu věřit.“

„Vím, jak vám je, madam,“ řekl účastně Poirot.

„Jsem ráda, že jste na palubě,“ přiznala prostě paní Allertonová. „Vy jste schopni najít toho, kdo to udělal. A jsem tak ráda, že to není ta tragická chudinka.“

„Míníte slečnu de Bellefortovou? Kdo vám řekl, že to neudělala?“

„Kornélie Robsonová,“ odpověděla paní Allertonová se slabounkým úsměvem. „Víte, ona je z toho celá pryč. Je to pravděpodobně první napínavá událost, která se jí kdy stala, a nejspíš také jediná, která se jí kdy stane. Je milá – hrozně se stydí, že to tak prožívá. Myslí si, že je to od ní ohavné.“

Paní Allertonová se zahleděla na Poirota a dodala: „Ale nesmím tolik řečnit. Chcete mi jistě klást otázky.“

„Ano, když dovolíte. Kdy jste šla spát, madam?“

„Těsně po půl jedenácté.“

„A usnula jste hned?“

„Ano, byla jsem ospalá.“

„Zaslechla jste v noci něco – cokoli – vůbec něco?“

Paní Allertonová svraštila brvy.

„Ano. Myslím, že jsem uslyšela šplouchnutí – a někoho úprkem utíkat – nebo to snad bylo naopak? Vím to jen mlhavě. Tak nějak matně mi připadalo, že někdo spadl přes palubu do moře – takový sen, víte -, a pak jsem se probrala a poslouchala, ale bylo úplné ticho.“

„Víte, kolik mohlo být hodin?“

„Ne, obávám se, že nevím. Ale myslím, že ani nebylo dlouho po tom, co jsem šla spát. Mám za to, že to bylo asi za hodinu, nebo tak nějak.“

„Tohle, madam, není příliš určité.“

„Ne. Vím, že není. Ale nebylo by k ničemu, kdybych se pokoušela hádat, vidíte, když nemám ve skutečnosti ani nejmenší tušení?“

„A to je všechno, co nám můžete povědět, madam?“

„Bohužel všechno.“

„Setkala jste se už někdy dříve s paní Doylovou?“

„Ne. Setkal se s ní Tim. Dost jsem o ní slýchávala – od naší sestřenice Joanny Southwoodové, ale nikdy jsem s ní nemluvila, dokud jsme se nesetkali v Asuánu.“

„Mám ještě jednu otázku, madam, pokud mi ji prominete.“

Paní Allertonová s pousmáním zamumlala: „Mám indiskrétní otázky docela ráda.“

„Jde o tohle: Utrpěla jste vy, nebo vaše rodina, finanční ztrátu vinou obchodních operací otce paní Doylové, Melhuishe Ridgewaye?“

Paní Allertonovou to zcela překvapilo.

„Ó ne! Naše rodinné finance neutrpěly nikdy ničím jiným než utrácením... víte, věnovalo se jim méně pozornosti, než zasluhovaly. Kolem naší chudoby nebylo nikdy nic

melodramatického. Můj muž zanechal moc málo peněz, ale co zanechal, dosud mám, ačkoliv jmění už nenese zdaleka tolik jako dříve.“

„Děkuji vám, madam. Byla byste tak hodná a požádala svého syna, aby za námi přišel?“

Když se matka vrátila, Tim se vesele zeptal: „Tak už máš po výsledku? Je tedy řada na mně! Copak se tě vyptávali?“

„Jenom jestli jsem včera v noci něco zaslechla,“ vysvětlovala paní Allertonová. „A naneštěstí jsem neslyšela vůbec nic. Nevím proč. Vždyť Linnetina kajuta je jen ob jednu od mé. Řekla bych, že bych byla měla výstřel zaslechnout. Tak jdi, Time, čekají na tebe.“

Poirot zopakoval Timovi Allertonovi předešlé otázky.

„Šel jsem brzy spát,“ odpověděl Tim, „kolem půl jedenácté, tak nějak. Trochu jsem ještě četl. Těsně po jedenácté jsem zhasínal světlo.“

„Potom jste nezaslechl nic?“

„Slyšel jsem nedaleko mužský hlas, jak dává někomu dobrou noc.“

„To jsem byl já – loučil jsem se s paní Doylovou,“ vysvětloval Race.

„Ano. Pak už jsem usnul. Později jsem slyšel jakýsi povyk, vzpomínám si, že někdo volal Fanthorpa.“

„Slečna Robsonová, když vyběhla z vyhlídkového salonu.“

„Ano. Mohla to být ona. A ještě později jsem zaslechl směsici hlasů a někoho běžet po palubě. A potom šplouchnutí. Nato jsem uslyšel starého Bessnera, jak napomíná ,ted' opatrně' a ,ne tak rychle'.“

„Vy jste zaslechl šplouchnutí?“

„Ano, něco takového.“

„Jste si jist, že to, co jste zaslechl, nebyl výstřel?“

„Koneckonců mohl by to být výstřel... Uslyšel jsem něco jako bouchnout zátku. Možná že to byl výstřel. Ze spojení představy zátky a tekutiny nalévané do sklenice jsem si mohl vytvořit představu šplouchání... Víím, že jsem si jaksi mlhavě řekl, že nějaká společnost oslavuje, a přál jsem si, aby šli všichni na kutě a dali pokoj.“

„Slyšel jste ještě něco později?“

„Jenom Fanthorpa, jak t'ápe po vedlejší kajutě,“ rozmyšlel Tim. „Pomyslil jsem si, že si snad vůbec nelehne.“

„Ještě později?“

Tim pokrčil rameny. „Potom – zapomnění.“

„Už jste neslyšel nic?“

„Vůbec nic.“

„Děkuji vám, pane Allertone.“

Tim vstal a odešel z kajuty.

16. KAPITOLA

Race se zamyšleně soustředil na plán promenádní paluby Karnaku.

„Fanthorp, mladý Allerton, paní Allertonová. Pak prázdná kajuta – Simona Doyle. Kdopak je na druhé straně paní Doylevé? Ta stará Američanka. Kdyby někdo měl něco slyšet, pak je to ona. Jestli už vstala, měli bychom ji zavolat.“

Do místnosti vešla slečna Van Schuylerová. Vypadala toho rána ještě starší a žlutší než obvykle. Její tmavá očka dštila jedovatou nechutí.

Race vstal a uklonil se.

„Velice litujeme, že vás musíme obtěžovat, slečno Van Schuylerová. Jste velice laskavá. Posadte se, prosím.“

„Vůbec se mi nelíbí, že mám být do toho zamíchaná,“ prohlásila ostře slečna van Schuylerová. „Je mi to velice proti mysli. Nepřeji si být jakýmkoliv způsobem spojována s touhle – ehm – velmi nepříjemnou záležitostí.“

„Ovšem, ovšem. Právě jsem povídal panu Poirotovi, že čím dříve získáme vaše svědectví, tím lépe, neboť potom už nemusíte mít další potíže.“

Slečna Van Schuylerová pohlédla na Poirota s výrazem, který se podobal téměř přízni.

„Jsem ráda, že si oba uvědomujete mé pocity. Nejsem zvyklá na nic podobného.“

„Právě, slečno,“ řekl Poirot chlácholivě. „Proto si přejeme vysvobodit vás z těch nepříjemností co nejrychleji. Kdypak jste šla včera večer spát?“

„Obvykle chodívám spát v deset. Včera to bylo o dost později, protože mě Kornélie Robsonová nechala velice bezohledně čekat.“

„Velmi dobře, slečno. A copak jste slyšela, když jste se uložila k odpočinku?“

„Spím velice lehce,“ povzdechla slečna Van Schuylerová.

„Báječně! To je pro nás veliké štěstí!“

„Probudila mě ta dost povrchní mladá žena, komorná paní

Doylevé, podle mého mínění zbytečně hlasitě na svou paní volala: ‚Dobrou noc, madam!‘, „

„A potom?“

„Znovu jsem usnula a vzbudil mě pocit, že je někdo v mé kajutě. Ale byl to někdo v sousední kajutě.“

„V kajutě paní Doylevé?“

„Ano. Pak jsem zaslechla někoho jít po palubě a něco žbluňklo.“

„Nemáte tušení, kolik bylo hodin?“

„Mohu vám to říct docela přesně. Bylo deset minut po jedné.“

„Jste si tím jista?“

„Ano. Podívala jsem se na hodinky, které stojí na mém nočním stolku.“

„Výstřel jste nezaslechla?“

„Ne, nic takového.“

„Ale ten výstřel vás mohl probudit?“

Slečna Van Schuylerová rozvažovala otázku, ošklivou ropuší hlavu nakloněnou k rameni.

„Mohl,“ připustila zdráhavě.

„A nemáte tušení, co způsobilo ono žbluňknutí, které jste zaslechla?“

„Ne že mám – přesně to vím.“

„Vy to víte?“ zavrtěl se plukovník Race na židli.

„Pravdaže. Nemám ráda pocit, že se někdo plíží okolo. Vstala jsem a šla ke dveřím kajuty. Přes zábradlí se nahýbala slečna Otterbournová. Zrovna cosi házela do vody.“

„Slečna Otterbournová?“ opáčil Race dočista překvapený.

„Ano.“

„Jste si docela jista, že to byla slečna Otterbournová?“

„Viděla jsem zřetelně její obličej.“

„Ona vás neviděla?“

„Myslím, že ne.“

Poirot se naklonil kupředu. „A jak vypadala její tvář, slečno?“

„Byla silně rozrušená.“

Race a Poirot bleskli po sobě pohledem.

„A potom?“ naléhal Race.

„Slečna Otterbournová zahrnula kolem zádi lodi a já jsem se vrátila do postele.“

Na dveře někdo zaklepal, vstoupil správce. V ruce držel uzlík, z něhož krápla voda.

„Máme to, pane plukovníku.“

Race balíček převzal. Záhyb po záhybu rozbalil promáčený samet. Z něho vypadl hrubý kapesník se slabě růžovými skvrnami, omotaný kolem malé pistole s pažbou vykládanou perletí.

Race upřel na Poirota mírně zlomyslný pohled.

„Vidíte,“ triumfoval, „můj dohad byl správný. Byla hozena přes palubu.“

Podržel pistoli na dlani.

„Co říkáte, pane Poirote? Je tohle pistole, kterou jste oné noci viděl u hotelu Katarakt?“

Poirot ji pečlivě prozkoumal, pak tiše přisvědčil: „Ano, je to ona. Je ozdobně vykládaná – a jsou na ní iniciály J. B. Je to přepychová věcička, velmi ženská hračka, a přitom nicméně smrtící zbraň.“

„Dvacet dva,“ bručel Race. Vytáhl uzávěr: „Jsou vypáleny dvě kulky. Ano, zdá se, že není mnoho pochyb.“

Slečna Van Schuylerová významně zakašlala.

„A co můj přehoz?“ zeptala se.

„Váš přehoz, madam?“

„Ano, to, co zde máte, je můj sametový přehoz.“

Race nazdvihl vodou nasáklou tkaninu.

„Tohle je vaše, slečno Van Schuylerová?“

„Určitě je to moje!“ vyrazila stará dáma. „Postrádala jsem přehoz včera večer. Každého jsem se vyptávala, jestli ho neviděl.“

Poirot se pohledem zeptal plukovníka, ten mu lehkým pokynem hlavy přisvědčil.

„Kdy jste svůj přehoz viděla naposledy, slečno Van Schuylerová?“

„Včera večer jsem jej měla v salonu. Když jsem si chtěla jít lehnout, nemohla jsem jej nikde najít.“

„Uvědomujete si, k čemu byl použit?“ otázal se Race tiše. Rozložil přehoz a ukazoval prstem propáleninu a několik dírek. „Vrah jej omotal kolem pistole, aby ztlumil zvuk výstřelu.“

„Taková drzost!“ vyjela slečna Van Schuylerová. Její scvrklé tváře se zbarvily červení.

„Byl bych rád, slečno Van Schuylerová,“ vyzval ji Race, „kdybyste mi pověděla, jak moc a jak dlouho jste znala paní Doylovou.“

„Vůbec jsem ji dříve neznala.“

„Ale věděla jste o ní?“

„Ovšem, věděla jsem, kdo je.“

„Znaly se vaše rodiny?“

„Pane plukovníku, vždycky jsme se jako rodina pyšnili svou výlučností. Mou drahou matku by ani ve snu nenapadlo navštívit kohokoliv z Hartzovy rodiny, její členové byli až na to bohatství samé nuly.“

„A to je všechno, co nám povíte, slečno Van Schuylerová?“

„K tomu, co jsem vám řekla, nemám co dodat. Linnet Ridgewayová byla vychována v Anglii a nikdy jsem ji neviděla, dokud jsem nevstoupila na palubu téhle lodi!“

Vstala. Poirot jí otevřel dveře a ona vypochoďovala.

Oči obou mužů se setkaly.

„Tak tohle je její výpověď,“ řekl Race, „a ona na ní bude trvat. Může být i pravdivá. Nevím. Ale Rozálie Otterbournová? To jsem věru neočekával.“

Poirot zmateně kroutil hlavou. Pak najednou udeřil pěstí do stolu.

„Ale to nedává smysl,“ zvolal. „Tisíc láteř hrom do toho! Nedává to smysl.“

Race na něho pohlédl.

„Co tím přesně míníte?“

„Míním, že až do určitého bodu je všechno zcela jasné. Někdo chtěl zabít Linnet Doylovou. Někdo vyslechl včera večer scénu v salonu. Někdo se tam vloudil a sebral pistoli – pamatujte, pistoli Jacqueliny de Bellefortové. Někdo tou pistolí zastřelil Linnet Doylovou a napsal na stěnu velké J... Všechno tak jasné, vidíte? Všechno ukazuje na Jacquelinu de Bellefortovou jako na vražednici. A co udělá vrah potom? Zanechá pistoli – tu přitěžující zbraň – pistoli Jacqueliny de Bellefortové – tam, kde by ji kdekdo našel? Ne – on či ona hodí pistoli, ten usvědčující důkaz – přes palubu. Proč, příteli, proč?“

Race potřásl hlavou. „Je to divné.“

„Je to víc než divné -je to nemožné!“

„Ne nemožné – vždyť se to vskutku stalo!“

„Nemyslím tohle – mám na mysli sled událostí, ten je nemožný. Někde je chyba.“

17. KAPITOLA

Plukovník Race zvědavě pohlédl na svého kolegu. Vážil si rozumu Hercula Poirota – a měl důvody vážit si ho. A přece na okamžik nedokázal sledovat jeho myšlenky. Avšak neptal se. Málokdy se ptal. Pokračoval tedy prostě v jednání.

„Co uděláte teď?“ Vyslechneme mladou Otterbournovou?“

„Ano, mohli bychom se dostat o krůček dál.“

Rozálie Otterbournová vstoupila nemilostivě. Nevypadala nijak nervózně ani vystrašeně – jen neochotně a podmračeně.

„Tak tedy – oč jde?“ zeptala se.

Mluvčím byl Race.

„Vyšetřujeme smrt paní Doylové,“ vysvětlil.

Rozálie přikývla.

„Povíte mi, co jste dělala včera v noci?“

Rozálie minutu rozvažovala.

„Matka i já jsme šly brzy spát – před jedenáctou. Nic zvláštního jsme neslyšely – až na jakýsi zmatek před kabinou doktora Bessnera. Slyšela jsem dunět hlas toho starého Němce. Nevěděla jsem ovšem co se stalo, dozvěděla jsem se to až ráno.“

„Výstřel jste neslyšela?“

„Ne.“

„Vyšla jste včera v noci ze své kajuty?“

„Ne.“

„Jste si tím zcela jista?“

Rozálie na něho zírala.

„Co si myslíte? Ovšemže jsem si tím jista.“

„Neobešla jste například zád' lodi a nehodila jste něco přes palubu?“

Tváře jí polil ruměnec.

„Existuje snad nějaký zákaz házet věci přes palubu?“

„Ne, samozřejmě neexistuje. Takže jste to udělala?“

„Ne, neudělala. Povídám vám, že jsem vůbec nevyšla z kajuty.“

„Jestliže tedy někdo tvrdí, že vás viděl —“

„Kdo tvrdí, že mě viděl?“ přerušila ho.

„Slečna Van Schuylerová.“

„Slečna Van Schuylerová?“ opakovala udiveně.

„Slečna Van Schuylerová tvrdí, že vyhlédla ze své kajuty a uviděla vás, jak něco házíte přes zábradlí.“

„To je tedy zpropadená lež,“ prohlásila jasně Rozálie. Pak, jako by ji náhle něco napadlo, se zeptala: „Kdy že to bylo?“

„Bylo deset minut po jedné hodině, slečno,“ odpověděl Poirot.

Zamyšleně pokývala hlavou. „Viděla ještě něco jiného?“

Poirot se na ni zvědavě podíval. Pohládl si bradu.

„Ne,“ neviděla,“ odpověděl, „ale něco zaslechla.“

„Co slyšela?“

„Slyšela, jak někdo chodí po kajutě paní Doylové.“

„Aha,“ zamumlala Rozálie.

Zbledla – byla teď smrtelně bledá.

„A vy trváte na prohlášení, slečno, že jste nehodila nic přes palubu?“

„Proč pro všechno na světě bych měla pobíhat o půlnoci po lodi a házet přes palubu nějaké věci?“

„Mohla byste mít důvod – docela nevinný důvod.“

„Nevinný?“ opáčila dívka ostře.

„Jak jsem řekl. Víte, slečno, včera v noci bylo něco hozeno přes palubu – něco, co nebylo nevinné.“

Race mlčky popadl uzlík zamazaného sametu a rozbalil jej, aby předvedl jeho obsah.

Rozálie Otterbournová ucukla. „Tohle – tímhle – byla zabita?“

„Ano, slečno.“

„A vy – vy si myslíte – že já – že jsem to udělala já? To je úplný nesmysl! Proč bych měla chtít zabít Linnet Doylovou? Vždyť jsem ji ani neznala!“

Pohrdavě se zasmála a vstala: „Celá ta věc je víc než směšná!“

„Uvědomte si, slečno Otterbournová,“ podotkl Race, „že slečna Van Schuylerová je připravena odpřísáhnout, že v měsíčním svitu zřetelně rozeznala váš obličej.“

Rozálie se opět zasmála. „Ta stará bába? Pravděpodobně je už napůl slepá. Nebyla jsem to já, koho viděla.“ Odmlčela se. „Mohu už odejít?“

Race přikývl a Rozálie Otterbournová vyšla z místnosti.

Pohledy obou mužů se zkřížily. Race si zapálil cigaretu.

„No – a máme to. Hrubý rozpor. Které z nich máme věřit?“

„Tak trochu si myslím, že ani jedna z nich nebyla zcela upřímná,“ potrásl hlavou Poirot.

„To je na naší práci nejhorší,“ zmalomyslněl Race. „Tolik lidí zatajuje pravdu z úplně nicotných důvodů. Co podnikneme dál? Budeme pokračovat ve výsledku cestujících?“

„Asi ano. Vždycky je dobré postupovat metodicky a po pořádku.“

Race přikývl.

Paní Otterbournová vystřídala svou dceru, přišla oblečená ve vlajících batikovaných šatech. Potvrdila Rozáliino svědectví, že šly obě spát před jedenáctou hodinou. Ona sama neslyšela v noci nic zajímavého. Nedovede říct, jestli Rozálie opustila nebo neopustila svou kajutu. Ochotně však pokračovala na téma zločinu.

„Zločin z vášně!“ zvolala. „Primitivní instinkt – zabíjet. Tak těsně spojený se sexuálním pudem. Ta dívka Jacquelina má napůl latinskou krev, horkou krev, podlehe nejhlubším pudům své bytosti, vkrade se s revolverem v ruce –“

„Ale Jacquelina de Bellefortová paní Doylovou nezastřelila. To víme najisto. Prokázalo se to,“ vysvětlil Poirot.

„Tak tedy její manžel,“ prohlásila paní Otterbournová, jakmile se vzpamatovala z otřesu.

„Ztráta krve a sexuální pud – vedly k sexuálnímu zločinu. Takových je známo mnoho!“

„Pan Doyle má prostřelenou nohu a je zcela neschopen se pohybovat – má roztrženou kost,“ namítl plukovník Race. „Strávil noc v kajutě doktora Bessnera.“

Paní Otterbournová byla ještě zklamanější. S nadějí pátrala ve své mysli.

„Ovšem!“ vykřikla. „Jak jsem byla bláhová! Slečna Bowersová přece!“

„Slečna Bowersová?“

„Ano! Přirozeně. Je to psychologicky tak jasné! Potlačené pudy! Ukřivdění stará panna! Zbláznila se při podívání na ty dva, na mladého muže a ženu, kteří se vášnivě milují. Ovšemže to byla ona! Je právě ten typ – sexuálně nepřitažlivá, vrozeně úctyhodná. V mé knize ‚Neplodná réva‘ –“

„Vaše náměty nám ohromně pomohly, paní Otterbournová,“ zasáhl taktně plukovník Race.

„Musíme teď pokračovat v práci. Velice vám děkuji.“

Doprovodil ji dvorně ke dveřím, a když se vracel, třel si usilovně obočí.

„Taková hnusná ženská! Uf! Proč někdo nezavraždil ji!“

„Ještě k tomu může dojít,“ utěšil ho Poirot.

„To by aspoň mělo smysl. Kdo nám zbývá? Pennington – toho si asi necháme nakonec. Richetti a Ferguson.“

Pan Richetti byl velmi hovorný, velmi rozčilený.

„To je přece hrůza, taková ohavnost – tak mladá a tak krásná žena – opravdu nelidský zločin!“

Ruce signora Richettiho vylétly dramaticky do vzduchu.

Jeho odpovědi byly pohotové. Šel brzy spát – velmi brzy. Vlastně hned po večeři. Chvíli četl – velmi zajímavý článek, publikovaný nedávno – Prehistorický výzkum v Malé Asii –, který vrhá zcela nové světlo na malované hrnčířské výrobky z anatolského předhůří. Zhasínal někdy před jedenáctou. Ne, neslyšel žádný výstřel. Ani žádný zvuk podobný bouchnutí zátky. Slyšel jediné, jak něco žbluňklo, něco pořádně žbluňklo do vody, hned vedle jeho okénka v boku lodi.

„Vaše kajuta je v podpalubí, na pravém boku, že?“

„Ano, ano, souhlasí. A slyšel jsem silné šplouchnutí.“ Jeho paže opět vylétly, aby popsaly velikost šplouchnutí.

„Můžete mi povědět, kolik bylo hodin?“

Signor Richetti rozvažoval.

„Bylo to o jednu, nebo o dvě, nebo o tři hodiny později, než jsem šel spát. Možná o dvě hodiny.“

„Například deset minut po jedné?“

„Mohlo být tolik, ano, docela dobře mohlo. Ach! Ale ten hrozný zločin – tak nelidský... Tak půvabná žena...“

Signor Richetti odešel a stále živě rozhazoval rukama.

Race se podíval na Poirota. Poirot zdvihl významně obočí, pak pokrčil rameny. Povolali pan Fergusona.

S Fergusonem bylo těžké pořízení. Rozvalil se drze v křesle.

„To je nějakých cavyků,“ zavrčel. „Co se vlastně stalo? Ve světě je spousta přebytečných ženských!“

„Můžete nám vyložit, co jste dělal minulé noci, pane Fergusone?“ zeptal se chladně Race.

„Nevím sice, proč bych měl, ale nic proti tomu. Trochu jsem se poflakoval. Byl jsem na břehu se slečnou Robsonovou. Když se vrátila na loď, potloukal jsem se chvíli sám. Vrátil jsem se kolem půlnoci.“

„Vaše kajuta je v podpalubí, na pravém boku?“

„Ano. Nejsem nahoře mezi velkými zvířaty.“

„Zaslechl jste výstřel?“ mohl znít třeba jen jako bouchnutí zátky.“

Ferguson přemítal. „Ano – myslím – že jsem cosi zaslechl – něco jako vytažený špunt... Nevzpomenu si, kdy – než jsem šel spát. Ale to byla vzhůru spousta lidí – slyšel jsem rozruch, pobíhání na horní palubě.“

„Pak to byl pravděpodobně výstřel, který vypálila slečna de Bellefortová. Jiný jste neslyšel?“

Ferguson zavrtěl hlavou.

„Šplouchnutí? Ano. Mám za to, že jsem zaslechl něco žbluňknout. Ale byl takový zmatek, že si tím nemohu být jist.“

„Vyšel jste v noci ze své kajuty?“

„Ne. Nevyšel,“ ušklíbl se Ferguson. „A nepodílel jsem se na té povedené práci. Ta smůla!“

„Ale, ale, pane Fergusone, nechovejte se tak klackovsky.“

Mladý muž reagoval zlostí.

„Proč bych neměl říkat, co si myslím? Já věřím na násilí.“

„Uskutečňujete také, co hlásáte?“ zabručel Poirot. „To bych rád věděl!“

Nahnul se dopředu.

„Že to byl ten člověk, ten Fleetwood, kdo vám pověděl, že Linnet Doylová je nejbohatší žena v Anglii?“

„Co s tím má společného Fleetwood?“

„Fleetwood, milý příteli, měl vynikající motiv, aby zabil Linnet Doylovou. Měl k ní osobní zášť.“

Pan Ferguson vyskočil ze své židle jako čertík ze škatulky.

„Takže tohle je ta vaše špinavá hra, že?“ zaječel popuzeně. „Hodit zločin na takového chudáka, jako je Fleetwood, který se nemůže bránit, který nemá žádné prachy na obhájce. Ale něco vám povím – jestli se pokusíte obvinít z téhle věci Fleetwooda, budete mít co dělat se mnou!“

„A kdo přesně jste vy?“ zeptal se Poirot sladce.

Pan Ferguson značně zčervenál.

„V každém případě dokážu stát při svých přátelích,“ uhnul mrzutě.

„No, pane Fergusone, myslím, že prozatím je to vše, co potřebujeme,“ zakončil Race.

Když se dveře za Fergusonem zavřely, nečekaně poznamenal: „Docela příjemné mládě, opravdu.“

„Vy si nemyslíte, že tohle je muž, po němž pátráte?“ otázal se Poirot.

„Tenhle těžko. Ten, po kterém jdu, ovšem na palubě je. Informace byla velmi přesná. Inu, jedno po druhém. Dejme se do Penningtona.“

18. KAPITOLA

Andrew Pennington předvedl všechny obvyklé projevy zármutku a otřesu. Byl jako obvykle pečlivě oblečen, vzal si však černou vázanku. Jeho podlouhlý čistě vyholený obličej vyjadřoval zděšení.

„Pánové,“ začal zkormouceně, „tohle mě úplně sklátilo! Linnetka – víte, pamatuji si ji jako úplně maličkého drobka, jakého si jen dovedete představit. Jak na ni býval Melhuish Ridgeway pyšný! No, co pomůže na to vzpomínat. Jen mi povězte, co mohu udělat. O to jediné vás žádám.“

„Pane Penningtone,“ oslovil ho Race. „Můžete nám pro začátek povědět, jestli jste včera v noci něco zaslechl?“

„Ne, pane. Nemohu říct, že bych něco slyšel. Mám kajutu vedle doktora Bessnera, číslo čtyřicet – čtyřicet jedna -, a zaslechl jsem z ní jakýsi zmatek kolem půlnoci. Ovšem, v té chvíli jsem netušil, oč jde.“

„Nic jiného jste neslyšel? Žádné výstřely?“

Andrew Pennington potřásl hlavou.

„Nic takového.“

„A v kolik hodin jste šel spát?“

„Muselo být něco po jedenácté.“

Naklonil se dopředu.

„Domnívám se, že to pro vás není novinka, na lodi se o tom hodně šušovalo. Víte – kolem té napůl Francouzky – Jacquelines de Bellefortové – bylo cosi podezřelého. Linnet se mi s ničím nesvěřila, ale přirozeně nejsem ani hluchý, ani slepý. Simon měl zřejmě s tou dívkou kdysi poměr, že ano. *Cherchez la femme* – hledejte ženu – to je velice dobré, zdravé pravidlo a řekl bych, že tu ženu ani nemusíte hledat daleko.“

„Vy tedy chcete říci, že Jacquelines de Bellefortová zastřelila paní Doylovou?“ zeptal se Poirot.

„Tak mi to připadá. Ovšem – nic nevím.“

„Naneštěstí my něco víme.“

„Cože?“ žasl pan Pennington.

„Víme, že je zcela nemožné, aby slečna de Bellefortová zastřelila paní Doylovou.“

Zevrubně vysvětlil okolnosti. Zdálo se, že Pennington přijímá vysvětlení zdráhavě.

„Souhlasím, že na oko to vypadá v pořádku, – ale ta ošetřovatelka – vsadil bych se, že celou noc nebděla. Zdřímla, a dívka zatím mohla vyklouznout a zase se vrátit.“

„Stěží, pane Penningtone. Uvědomte si, že jí dala silný opiát. Ošetřovatelka má každopádně lehké spaní a probudí se, jakmile se vzbudí její pacient.“

„Stejně mi to všechno připadá podezřelé,“ pochyboval Pennington.

„Myslím, že mi musíte věřit, pane Penningtone,“ pravil Race s vlídnou autoritou, „že jsme prošetřili velmi bedlivě všechny možnosti. Výsledek je zcela určitý. Jacquelines de Bellefortová paní Doylovou nezastřelila. Takže jsme nuceni hledat jinde. Doufáme, že nám přitom pomůžete.“

„Já?“ nervózně opáčil Pennington.

„Ano. Byl jste důvěrným přítelem té mrtvé ženy. Znáte okolnosti jejího života se vši pravděpodobností daleko lépe než její manžel, protože ten se s ní seznámil teprve před několika měsíci. Mohl byste například vědět, kdo k ní choval zášť. Věděl byste snad, zda existoval někdo, kdo měl motiv, aby si přál její smrt.“

Andrew Pennington olízl jazykem suché rty.

„Ujišťuji vás, že nemám zdání... Víte, Linnet byla vychována v Anglii, vím velmi málo o tom, co ji obklopovalo, a o její společnosti.“

„A přece,“ hloubal Poirot, „je na palubě kdosi, kdo měl zájem na odstranění paní Doylové. Vzpomeňte si, že jen o vlasek unikla smrti už dříve na onom místě, kde se zřítil balvan, – ach! ale vy jste tam asi nebyl?“

„Ne. Byl jsem v té chvíli v chrámě. Doslechl jsem se o tom všem potom. Unikla taktak. Ale to mohla být náhoda, nemyslíte?“

Poirot pokrčil rameny.

„Tehdy jsme si to ovšem mysli. Teď – člověk uvažuje.“

„Ano – ano, ovšem.“ Pennington si otřel obličej jemným hedvábným kapesníkem.

„Pan Doyle se náhodou zmínil,“ pokračoval plukovník Race, „že na palubě je někdo, kdo měl zášť – ne zrovna proti ní, ale proti její rodině. Nevíte, kdo to mohl být?“

Penningtona to naprosto překvapilo.

„Ne. Nemám tušení.“

„Ona se vám o tom nezmínila?“

„Ne.“

„Byl jste důvěrný přítel jejího otce, nevzpomenete si na nějakou jeho obchodní akci, která by mohla vést ke zničení některého obchodního soka?“

Pennington bezmocně zavrtěl hlavou. „Žádný výrazný případ. Takové postupy byly ovšem běžné, ale nedovedu si vybavit nikoho, kdo by nějak vyhrožoval, – nic takového.“

„Zkrátka, nemůžete nám pomoci, pane Penningtone?“

„Vypadá to tak. Pánové, velice lituji, že jsem tak neschopný.“

Race vyměnil s Poirotem pohled a dodal: „I já lituji. Doufali jsme –“

Vstal na znamení, že rozhovor skončil.

„Protože Doyle leží, předpokládám, že bude chtít, abych se o všechno postaral,“ nadhodil Andrew Pennington. „Odpusťte, plukovníku, ale jaký je vlastně plán?“

„Až odtud vyjedeme, poplujeme bez zastávky do Shellálu, kam dorazíme zítra ráno.“

„A Linnetino tělo?“

„Bude uloženo do chladírny.“

Andrew Pennington sklonil hlavu. Pak odešel z místnosti. Poirot a Race si opět vyměnili pohledy.

„Pan Pennington se vůbec necítil volně,“ podotkl Race a zapálil si cigaretu.

Poirot přikývl. „Pan Pennington byl natolik zmaten, že dost hloupě zalhal. Nebyl ve chrámu Abú Simbel, když spadl ten balvan. Já – *moi qui vous parle* – já, který s vámi mluvím – to mohu odpřísáhnout. Právě jsem odtamtud vyšel.“

„Velice hloupá lež,“ přisvědčil Race, „a velice zbytečná.“

Poirot znovu přikývl.

„Ale prozatím s ním budeme jednat v rukavičkách,“ prohodil usměvavě, „není-liž pravda?“

„Taky si myslím,“ souhlasil Race.

„Příteli, vy a já si báječně rozumíme.“

Ozvalo se slabé zaskřípání, pod jejich nohama nastal pohyb. Karnak vyplul na cestu domů do Shellálu.

„Teď jsou na řadě ty perly, jako nejbližší úkol musíme vyjasnit jejich zmizení.“

„Máte plán?“

„Ano,“ mrkl Race na hodinky. „Za půl hodiny je oběd. Navrhuji, abychom před koncem jídla vyhlásili – jako prostou skutečnost –, že perly byly ukradeny a že musíme všechny požádat, aby zůstali v jídelně, zatímco budou prohledány kajuty.“

Poirot přikývl na souhlas.

„To je dobře promyšleno. Ať vzal perly kdokoli, má je dosud. Protože nebude předem varován, nebude mít příležitost zahodit je v panice přes palubu.“

Race si přitáhl několik listů papíru a omluvně zabručel: „Dřív než budeme pokračovat, rád bych si stručně shrnul fakta. Uchrání to mysl před zmatky.“

„Správně. Metoda a řád znamenají všechno,“ přitakal Poirot.

Race několik minut psal svým drobným úhledným rukopisem. Konečně přistrčil výsledek svého úsilí Poirotovi.

„Je tam něco, s čím nesouhlasíte?“

Poirot si listy vzal. Byly nadepsány:

VRAŽDA PANÍ LINNET DOYLOVÉ

Paní Doylovou viděla naposled živou její komorná. Louisa Bourgetová. Čas. 23.30 hod. (přibližně).

Od 23.30 hod. do 0.20 hod. mají alibi: Kornélie Robsonová, James Fanthorp, Simon Doyle, Jacquelina de Bellefortová – nikdo jiný, ale zločin byl téměř jistě spáchán po této době, protože je prakticky jisto, že použitá pistole patří Jacquelině de Bellefortové, která ji tehdy měla v kabelce. Není *absolutně jisto*, že bylo použito její pistole, pokud nebude provedeno posmrtné ohledání a dokud se ke kulce nevyjádří expert, lze to však považovat za nejvyšší pravděpodobné.

Pravděpodobný sled událostí: X (vrah) byl svědkem scény mezi Jacquelinou a Simonem Doylem ve vyhlídkovém salónu a všiml si, že pistole zapadla pod pohovku. Když se salón vyprázdnil, vyhrábl pistoli – jeho či její nápad vycházel z představy, že ze zločinu bude obviněna Jacquelina de Bellefortová. Podle této teorie jsou jistí lidé automaticky zproštěni podezření.

- Kornélie Robsonová – neměla příležitost vzít pistoli, než se James Fanthorp vrátil a hledal ji.

- Slečna Bowersová – totéž.

- Doktor Bessner – totéž.

P. S. Fanthorp není definitivně vyloučen z podezření, protože mohl klidně schovat pistoli do kapsy a prohlásit, že ji nemůže najít.

Pistoli mohla během onoho desetiminutového mezidobí vzít kterákoliv jiná osoba.

Možné motivy vraždy:

Andrew Pennington: Základem je domněnka, že se provinil

zpronevěrou. Existují určité důkazy ve prospěch této domněnky, ne však takové, aby opravňovaly k obžalobě. Jestliže balvan shodil on, je to muž, který využívá příležitosti, jakmile se naskytne. Zločin nebyl promyšlen předem, leda jen docela obecně. Včerejší noční scéna se střelbou byla takovou ideální příležitostí.

Výhrady k Penningtonově vině: Proč hodil přes palubu pistoli, když představovala cenný důkaz proti J. B.?

Fleetwood: Motiv – pomsta. Fleetwood má za to, že mu Linnet Doylová ublížila. Mohl vyslechnout scénu a všimnout si polohy pistole. Mohl i vzít pistoli, spíš proto, že byla tak šikovně po ruce, než proto, aby svalil vinu na Jacquelinu. To by odpovídalo hození zbraně přes palubu. Ale je-li tomu tak, proč tedy napsal na stěnu krví J?

P. S.: Laciný kapesník nalezený s pistolí patří pravděpodobněji člověku jako Fleetwood než někomu ze zámožnějších cestujících.

Rozálie Otterbournová: Máme přijmout svědectví slečny Van Schuylerové? Anebo Rozáliino popření? Něco bylo v tu dobu hozeno přes palubu, a to něco byla asi pistole zabalená do sametového přehozu.

Významné body: Měla Rozálie nějaký motiv? Možná neměla Linnet Doylovou ráda, možná jí záviděla – avšak jako motiv k vraždě se to jeví hrubě nepřiměřené. Svědectví proti ní může být usvědčující, jedině objevíme-li přiměřený motiv. Pokud víme, mezi Rozálií Otterbournovou a Linnet Doylovou není známa předchozí známost či vazba.

Slečna Van Schuylerová: sametový přehoz, v němž byla zabalena pistole, patří slečně Van Schuylerové. Podle jejího vlastního prohlášení jej naposled viděla ve vyhlídkovém salónu. Během večera upozorňovala na jeho ztrátu, byl hledán, ale bez úspěchu.

Jak X přehoz získal? Odcizil jej někdy zvečera? Jestliže ano, proč? Nikdo nemohl předem vědět, že dojde ke scéně mezi Jacquelinou a Simonem. Našel X přehoz v salónu, když šel vytahovat pistoli zpod pohovky? Jestliže ano, proč nebyl nalezen, když jej hledali? Zmizel vůbec z majetku slečny Van Schuylerové? To jest: Zavraždila Linnet Doylovou slečna Van Schuylerová? Je její obžaloba Rozálie Otterbournové úmyslná lež? Jestli Linnet zavraždila, jaký měla motiv?

Jiné možnosti:

Loupež jako motiv: Je možná, protože zmizely perly, které měla Linnet Doylová včera večer určitě na sobě.

Někdo, kdo má zášť proti Ridgewayově rodině: možné – opět nedoloženo.

Víme, že na palubě je nebezpečný člověk – zabiják. Zde máme vraha a smrt. Může být oboje ve spojení? Museli bychom však prokázat, že Linnet Doylová znala něco nebezpečného, co se týkalo tohoto muže.

Závěry: Osoby na lodi můžeme rozdělit do dvou skupin – na ty, kteří mají možný motiv nebo proti nimž je určité svědectví, a na ty, kteří, pokud je nám známo, jsou podezření zproštěni:

Skupina I:

Andrew Pennington

Fleetwood

Rozálie Otterbournová

slečna Van Schuylerová

Louisa Bourgetová (loupež?)

Ferguson (politika?)

Skupina II:

paní Allertonová

Tim Allerton

Kornélie Robsonová

slečna Bowersová

Dr. Bessner

signor Richetti

paní Otterbournová

James Fanthorp

Poirot papír odstrčil.

„Sepsal jste to velmi správně a přesně.“

„Souhlasíte s tím?“

„Ano.“

„A jaký je váš názor?“

Poirot se důležitě povytáhl.

„Já -já si kladu jednu otázku. Proč byla pistole hozena přes palubu?“

„A to je všechno?“

„Prozatím ano. Dokud nedojdu k uspokojivé odpovědi na tuto otázku, nic pro mne nemá smysl. To jest – tohle musí být výchozí bod. Jistě jste si vědom, příteli, že ve svém souhrnu našich současných poznatků jste se nepokusil na tento bod odpovědět.“

Race pokrčil rameny.

„Panika.“

Poirot zavrtěl v rozpacích hlavou. Vzal vodou prosáklý mokrý pomačkaný sametový přehoz a uhladil jej na stole. Jeho prsty sledovaly známky ožehnutí a propálené dírký.

„Povězte mi, příteli,“ oslovil náhle plukovníka. „Vy jste více obeznámen se střelnými zbraněmi než já. Mohla by taková věc, jako je tohle, obalená kolem pistole skutečně zdusit zvuk výstřelu?“

„Ne. Nemohla. Ne tak jako například tlumič.“

Poirot přikývl. „Muž, dozajista muž, který hodně zacházel se zbraněmi, by tohle věděl. Ale žena –“ pokračoval, „žena by to nevěděla.“

Race se na něho zvědavě zadíval: „Asi ne.“

„Ne. Ale četla třeba detektivky, které nejsou v podrobnostech vždycky přesné.“

Race postrčil prstem pistoli s perleťovou pažbou.

„Tahle drobnůstka by moc hluku nenadělala,“ řekl. „Jen slabou ranku, nic víc. Se všemi zvuky kolem – deset ku jedné, že byste si jí ani vy nepovšiml.“

„Ano, jsem si toho vědom.“

Poirot zdvihl kapesník a zkoumal jej. „Mužský kapesník – ale ne kapesník gentlemana. Řekl bych, že je od váženého pana Woolwortha – nanejvýš za tři pence.“

„Druh kapesníku, jaký by mohl mít takový Fleetwood.“

„Ano. Všiml jsem si, že Andrew Pennington používal velmi jemný hedvábný kapesník.“

„Co Ferguson?“ nadhodil Race.

„Nejspíš. Jako gesto. Ale pak by to měl být barevný kapesník.“

„Užil jej místo rukavice k uchopení pistole a k otření otisků prstů.“ Trochu žertovně Race dodal: „Svědectví červeného kapesníku.“

„Ach ano. Ale má spíš barvu, jakou volívají mladé dívky, že?“ Odložil jej a vrátil se znovu k přehození, ještě jednou zkoumal stopy střelného prachu.

„Stejně je to divné,“ zahuhlal.

„Co je divné?“

„*Cette pouvre madame*,“ tiše odpověděl Poirot. „Leží tam tak pokojně s otvůrkem v hlavě. Vzpomínáte si, jak vypadala?“

„Víte – dochází mi, že se mi pokoušíte něco napovědět, – ale já nemám nejmenší tušení, co,“ pohlížel na něho zvědavě Race.

19. KAPITOLA

Na dveře někdo zaklepal.

„Vejděte!“ vyzval Race.

Vstoupil steward.

„Odpusťte, pane,“ oslovil Poirota. „Pan Doyle by rád s vámi mluvil.“

„Přijdu.“

Poirot vstal. Vyšel z místnosti a vydal se po schodech na promenádní palubu a po palubě ke kajutě doktora Bessnera.

Simon seděl v posteli s horečnatě ruměnými tvářemi, opřen o polštáře. Tonul v rozpacích.

„Pane Poirote, je od vás strašně hezké, že jste přišel. Podívejte se, chci se vás na něco zeptat...“

„Ano?“

Simon ještě víc zčervenál.

„Je to – týká se to Jackie. Chtěl bych ji vidět. Myslíte – vadilo by vám – bylo by jí proti mysli – kdybyste ji požádal, aby sem přišla? Víte, jak tady tak ležím a přemýšlím... Chudinka malá, je to konec konců ještě dítě – a já jsem se k ní zachoval zatraceně zle – a –“ zarazil se a zmlkl. Poirot na něho se zájmem hleděl.

„Přejete si vidět slečnu Jacquelinu? Přivedu ji.“

„Díky. Jste strašně hodný.“

Poirot vykročil za svým posláním. Našel Jacquelinu de Bellefortovou, seděla schoulená v koutku vyhlídkového salónu. Na klíně jí ležela rozevřená kniha, nečetla však.

„Šla byste se mnou, *mademoiselle*?“ oslovil ji Poirot laskavě. Pan Doyle vás chce vidět.“

Vstala. Tvář se jí zarděla – pak zbledla. Vypadala zděšeně.

„Simon – a chce mě vidět – mě vidět?“

Její nedůvěra ho dojala.

„Přijdete – *mademoiselle*?“

„Já -jistě, ano, půjdu.“

Šla s ním poslušně jako dítě, ale jako rozpačité dítě.

Poirot vešel do kajuty.

„Tady je *mademoiselle*.“

Vstoupila za ním, zakolísala a pak tu nepohnutě stála – nemá, beze slova, oči upřené na Simonovu tvář.

„Nazdar, Jackie!“ I on byl v rozpacích. „Jsi ohromně hodná, žes přišla. Chtěl jsem ti říct – tedy – chci říct –“ začal.

Přerušila ho. Slova se jí řinula z úst bez dechu, zoufale:

„Simone – nezabila jsem Linnet. Ty víš, že jsem to neudělala... Já... Já... byla jsem v noci šílená. Ó, můžeš mi kdy odpustit?“

Nacházel teď slova lehčeji:

„Ovšem! To je v pořádku! Úplně v pořádku! To jsem ti právě chtěl říct. Víš, myslil jsem si, že se kvůli tomu trochu trápíš.“

„Trápím? A trochu? Ó, Simone!“

„Proto jsem tě chtěl vidět. Teď už je všechno v pořádku, vid', děvenko? Včera v noci jsi prostě přebrala, že, bylas přetažená. Což bylo všechno docela přirozené.“

„O, Simone, málem jsem tě zabila!“

„Ne! Ne takovou mizernou maličkou kapsličkovou hračkou...“

„Ale tvá noha! Možná že už nikdy nebudeš chodit!“

„No tak, Jackie, nebreč! Jen co přijedeme do Assuánu, zrentgenují mi ji, vyndají tu kuličku a všechno bude zas dobré, jako po dešti.“

Jacquelina dvakrát polkla, pak se vrhla dopředu a poklekla u Simonova lůžka, schovala obličej do pokrývky a rozvzlykala se. Simon ji neohrabaně pohladil po hlavě. Jeho oči se střetly s Poirotovými a ten s váhavým povzdechem odešel z kajuty. Jak vycházel, zaslechl přerývaný šepot:

„Jak jen jsem mohla být tak rozběsněná! Ó, Simone... je mně to tak strašně líto!“

Venku se opírala o zábradlí Kornélie Robsonová. Otočila hlavu.

„Ach, to jste vy, pane Poirote. Zdá se mi jaksi nepatřičné, že je tak líbezný den!“

Poirot pohlédl na oblohu.

„Když svítí slunce, neuvidíte měsíc,“ prohodil. „Ale když slunce zapadne – ach, když slunce zapadne!“

Kornélie pootevřela pusu.

„Prosím?“

„Povídal jsem jen, slečno, že zapadne-li slunce, uvidíme měsíc. Je tomu tak, že ano?“

„Proč – jak – ano – zajisté.“

Pochybovačně na něho pohlédla.

Poirot se vlídně usmál.

„Trousím nesmysly,“ prohodil. „Nevšímejte si toho.“

Kráčel tiše k zádi lodi. Když míjel další kajutu, na minutku se zastavil. Zachytil zevnitř úryvky vět.

„Naprosto nevděčná – po všem, co jsem pro tebe udělala – žádné pochopení pro svou ubohou matku – ani tušení, jak trpím...“

Poirotovy rty ztuhly, jak je stiskl. Zvedl ruku a zaklepal.

Nastalo zaražené ticho, pak se ozval hlas paní Otterbournové: „Kdo je to?“

„Je tam *mademoiselle* Rozálie?“

Rozálie se objevila ve dveřích. Poirot se jí zděsil. Pod očima měla tmavé kruhy a kolem úst hluboké rýhy.

„Co se děje?“ zeptala se neochotně. „Co chcete?“

„Potěšení několikaminutového rozhovoru s vámi, *mademoiselle*. Půjdete se mnou?“

Okamžitě se zamračila. Šlehla po něm podezřívavým pohledem.

„Proč?“

„Snažně vás prosím, *mademoiselle*.“

„Oh, domnívám se...“

Vykročila na palubu a zavřela za sebou dveře.

„Nuže?“

Poirot ji vzal laskavě pod paži a vedl ji po palubě dál směrem k zádi. Přešli kolem koupelen a zahrnuli za roh. Měli celou zád' pro sebe. Za nimi uplýval Nil.

Poirot se opřel lokty o zábradlí. Rozálie, celá ztuhlá, stála zpříma.

„Nuže?“ vybídla ho znovu a její hlas zněl stále stejně odmítavě.

„Mohl bych vám položit jisté otázky, *mademoiselle*,“ začal Poirot váhavě a pečlivě volil slova, „ale ani na okamžik si nemyslím, že byste mi je chtěla zodpovědět.“

„Zdá se, že jste mě sem přivedl zbůhdarma?“

Poirot zvolna přejížděl prstem po dřevěném zábradlí. „Vy jste, *mademoiselle*, zvyklá sama nést svá břemena... Ale nesete je už příliš dlouho. Zátěž se stává příliš velkou. Ta zátěž se stává pro vás, *mademoiselle*, nesnesitelnou.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ odrazila ho Rozálie.

„Mluvím jen o faktech, *mademoiselle* – o prostých, ošklivých faktech. Vyložme karty a řekněme to jedinou větičkou. Vaše matka pije, *mademoiselle*.“

Rozálie neodpověděla. Otevřela ústa, ale opět je sklapla. Pro tentokrát se zdála poražena.

„Nemusíte nic říct, *mademoiselle*. Povím to za vás. Zajímá mě se v Assuánu o váš vztah, viděl jsem hned, že přes pečlivě připravené nelaskavé poznámky matku před něčím vášnivě

ochraňujete. Velmi brzy jsem poznal, co je ono něco. Věděl jsem to dlouho před tím, než jsem jednoho rána potkal vaši matku neomylně opilou. Nadto u ní, jak jsem viděl, jde o skrývané pití, což je zdaleka nejsvízelnější případ. Zvládala jste všechno zmužile. Nicméně, ona má veškerou lstivost tajného pijana. Dokáže si opatřit potajmu zásobu lihovin a úspěšně ji před vámi schovat. Nepřekvapilo by mne, kdybyste její skrýš objevila teprve včera. Takže v noci, jakmile vaše matka skutečně pevně usnula, vy kradla jste se s obsahem její skrýše, obešla jste záď na druhý bok lodi – protože váš bok je obrácen ke břehu – a hodila jste všechno do Nilu.“ Odmlčel se.

„Mám pravdu, vidíte?“

„Ano, máte úplnou pravdu,“ zvolala Rozálie vášnivě. „Byla jsem asi blázen, že jsem to neřekla! Ale nechtěla jsem, aby to všichni věděli. Rozneslo by se to po celé lodi. Zdálo se mi tak – tak hloupé – tedy – myslím, že já –“

Poirot dokončil větu za ni.

„Tak hloupé, že byste měla být podezřívána z vraždy?“

Rozálie přikývla.

„Tolik jsem se snažila,“ chrčila překotně, „snažila jsem se to přede všemi utajit... Není to ve skutečnosti jen její chyba. Je zdeprimovaná. Její knihy se už neprodávají. Lidé jsou unaveni vším tím podbízivým sexem... Zranilo ji to – hrozně ji to zranilo. A tak začala – začala pít. Dlouho jsem netušila, proč je tak divná. Pak, když jsem to zjistila – pokoušela jsem se – jí to zatrhnout. Chvíli byla dobrá a pak najednou začala znovu. Vyvolávala příšerné hádky a spory s lidmi. Bylo to hrozné.“ Otřásla se. „Musela jsem být stále ve střehu – dostat ji pryč...

A pak – mě začala kvůli tomu nemít ráda. Ona se – úplně obrátila proti mně. Myslím, že mě někdy skoro nenávidí.“

„*Pauvre petite* – chudinko malá,“ politoval ji Poirot.

Rozdurděně se k němu obrátila:

„Nelitujte mě. Nebud'te tak laskavý. Je to snadnější, když nejste!“ Vzdychla – a byl to dlouhý, srdceryvný povzdech. „Jsem tak unavená. Jsem utahaná k smrti, k smrti.“

„Vím,“ přisvědčil Poirot.

„Lidé si myslí, že jsem protivná. Nafoukaná, mrzutá, špatně naladěná. Nemohu si pomoci. Zapomněla jsem být – být roztomilá.“

„Právě tohle vám tvrdím. Nesla jste své břemeno příliš dlouho sama.“

„Jaká je to úleva – vyslovit to,“ svěřovala váhavě Rozálie. „Byl jste – byl jste ke mně vždycky laskavý, pane Poirote. Bojím se, že já jsem k vám byla zato často hrubá.“

„*La politesse* – zdvořilost – není mezi přáteli nezbytná.“

Náhle se jí do tváře znovu vkradlo podezření.

„Řeknete to teď – všem? Domnívám se, že musíte, kvůli těm zatraceným lahvím, které jsem vyházela přes palubu.“

„Nenene, není to nutné. Jen mi povězte, co chci vědět. Kolik bylo hodin? Deset minut po jedné?“

„Myslím, že asi tolik. Přesně si nevzpomínám.“

„A teď mi povězte, slečno – slečna Van Schuylerová vás viděla – viděla jste vy ji?“

„Ne, neviděla,“ zavrtěla Rozálie hlavou.

„Ona uvádí, že vyhlédla ze dveří své kajuty.“

„Víte, asi bych ji neviděla. Rozhlédla jsem se sice po palubě, ale pak už jsem se dívala jen na řeku.“

„Uviděla jste někoho – vůbec někoho -, když jste se rozhlížela po palubě?“

Nastalo ticho – docela dlouhé ticho. Rozálie sraštila čelo. Zřejmě vážně uvažovala.

Konečně naprosto rozhodně zavrtěla hlavou.

„Ne,“ prohlásila. „Neviděla jsem nikoho.“

Hercule Poirot zvolna sklonil hlavu. Ale jeho oči byly vážné.

20. KAPITOLA

Lidé přicházeli do jídelny po jednom, po dvou, celí zaražení. Vládlo obecné mínění, že usednout chtivě k jídlu je projevem bídné bezcitnosti. Jeden cestující po druhém vstupovali téměř omluvně a usazovali se u svých stolů.

Tim Allerton přišel pár minut po tom, co jeho matka zaujala místo na své židli. Vyhlížel úplně otráveně.

„Byl bych raději, kdybychom se nikdy nevydali na tuhle prokletou cestu,“ zavrčel.

Paní Allertonová smutně potřásla hlavou.

„Oh, můj milý, já zrovna tak. Takové krásné děvče! Je to taková ztráta! Už jen pomyslení, že ji někdo dokázal chladnokrevně zastřelit. Zdá se mi to strašné, že někdo mohl spáchat něco podobného. A to druhé ubožátko!“

„Jacquelina?“

„Ano. Bolí mě pro ni srdce. Vypadá tak neskonale nešťastná.“

„Pouč ji, aby tu nepobíhala a neztrácela hračky, které doopravdy střílejí,“ prohodil Tim necitelně, když si bral máslo.

„Nejspíš byla špatně vychovaná.“

„Oh, proboha, máti, jen nebuď v téhle záležitosti tolik mateřská.“

„Máš otřesně špatnou náladu, Time!“

„To tedy mám. Kdo by neměl?“

„Nechápu, co tě na tom tak rozčiluje? Je to jen hrozně smutné.“

„Stavíš se k tomu úplně romanticky,“ vytkl Tim mrzutě. „Vůbec si neuvědomuješ, že být zamíchán do případu vraždy není žádná legrace.“

Paní Allertonovou to udivilo.

„Přece jistě –“

„To je právě ono. V tomhle není žádné ‚přece jistě‘. Všichni na téhle prokleté lodi jsou podezřelí – ty a já stejně jako ostatní.“

„Technicky jsme,“ namítla paní Allertonová, „ale doopravdy – to je přece směšné!“

„Když jde o vraždu, nic není směšné! Můžeš si tady sedět, drahoušku, potit se samou ctností a vědomím spravedlnosti, a přesto tě spousta nepříjemných policistů v Shellálu či v Asuánu bude brát na paškál.“

„Do té doby už bude možná známa pravda.“

„Proč by měla být známa?“

„Pan Poirot ji vyzkoumá.“

„Ten starý šarlatán? Ten nic nezjistí! Je to takový vousatý brepta!“

„No, Time, řekla bych, že snad může být i pravda, co povídáš, ale i kdyby byla, musíme tímhle projít. Takže bychom se stejně dobře mohli vzchopit a zvládnout to co možná vesele,“ řekla paní Allertonová.

Ale zasmušilost jejího syna se nijak nezmírnila.

„A ještě k tomu je tady ta zatracená ztráta perel.“

„Linnetiných perel?“

„Ano. Zdá se, že je někdo musel sebrat.“

„Tuším, že ty perly asi byly motivem zločinu,“ rozvažovala.

„Proč by měly být? Dáváš dohromady dvě úplně odlišné věci.“

„Kdo ti řekl, že se ztratily?“

„Ferguson. Má to od toho svého drsného přítele ze strojovny a ten se to zase dozvěděl od té komorné.“

„Byly to překrásné perly,“ poznamenala paní Allertonová.

Ke stolu přisedl Poirot a uklonil se paní Allertonové.

„Trochu jsem se opozdil,“ omlouval se.

„Předpokládám, že jste měl co dělat,“ podotkla paní Allertonová.

„Ano. Byl jsem velmi zaměstnán.“

Objednal si od číšníka čerstvou láhev vína.

„Jsme ve svých chutích velmi všestranní,“ všimla si paní Allertonová. „Vy pijete vždycky víno, Tim whisky se sodovkou a já naopak zkouším všechny druhy minerálek.“

„*Tiens!*“ zvolal Poirot. Chvilí na ni zíral a zamumlal pro sebe. „To je nápad, který...“

Pak s netrpělivým pokrčením ramen pustil z mysli náhlý nápad, který na chvíli odvedl jeho pozornost, a začal lehce hovořit o jiných věcech.

„Je pan Doyle těžce raněn?“ zeptala se paní Allertonová.

„Ano, je to dost vážné zranění. Doktor Bessner by už byl nejraději v Asuánu, aby mohla být noha zrentgenována a kulka vyoperována. Doufá však, že Doyle nebude trvale kulhat.“

„Ubohý Simon,“ politovala ho paní Allertonová. „Ještě včera byl šťastlivec, který měl všechno na světě, co si přál. A teď – jeho krásná žena je zabita, on sám leží bezmocný. Ale doufám –“

„V co doufáte, madam?“ otázal se Poirot, když se paní Allertonová odmlčela.

„Doufám, že se příliš nezlobí na tu chudinku.“

„Na slečnu Jacquelinu? Právě naopak. Byl kvůli ní plný obav.“

Obrátil se k Timovi.

„Víte, tohle je takový pěkný psychologický problémek, celou dobu, co je slečna Jacqueline pronásledovala z místa na místo, absolutně zuřil. Ale teď, když ho doopravdy postřelila, nebezpečně jej zranila – možná ho zmrzčila na celý život -, se všechen jeho hněv vypařil. Dokážete to pochopit?“

„Ano,“ přisvědčil Tim zamyšleně. „Myslím, že dokážu. Při tom prvním si musel připadat jako blázen –“

„Máte pravdu,“ přikývl Poirot, „uráželo to jeho mužskou důstojnost.“

„Ale teď – když se na to podíváte z určitého úhlu – je to ona, kdo se zesměšnil. Všichni se na ni sesypou, a tak —“

„Může Simon velkomyslně odpustit,“ dokončila paní Allertonová. „Muži jsou jako děti.“

„Což ženy vždycky tvrdí, i když je to hluboce nepravdivé,“ zabručel Tim.

Poirot se usmál. Pak řekl Timovi: „Povězte mi, je sestřenice paní Doylové, slečna Joanna Southwoodová, paní Doylové podobná?“

„Trochu špatně jste to pochopil, pane Poirote. Ona je naše sestřenice a Linnetina přítelkyně.“

„Ach, pardon – spletl jsem se. Ona je ta mladá dáma, o níž se často píše v novinách, tak. Nějakou dobu jsem se o ni zajímal.“

„Proč?“ vypálil Tim prudce.

Poirot napůl vstal a uklonil se Jacquelině de Bellefortové, která právě vešla a mýjela jejich stůl cestou ke svému místu. Tváře se jí zardívaly, oči zářily, dýchala nepravidelně. Když se Poirot znovu posadil, zdálo se, že na Timovu otázku zapomněl. Nezřetelně zamumlal: „To bych rád věděl, jestli jsou všechny mladé dámy tak lehkomyšlné, pokud jde o drahocenné šperky, jako byla paní Doylová.“

„Je tedy pravda, že perly byly ukradeny?“ žasla paní Allertonová.

„Kdopak vám to řekl madam?“

„Ferguson to povídal,“ vmísil se dobrovolně Tim.

Poirot vážně pokývl.

„Je to skutečně pravda.“

„Předpokládám,“ prohodila nervózně paní Allertonová, „že to bude pro nás všechny znamenat spoustu nepříjemností. Aspoň Tim to tvrdí.“

Její syn se nasupil. Poirot se k němu obrátil.

„Ach! Máte snad už zkušenost z dřívějška? Byl jste někdy v domě, kde došlo k loupeži?“

„Nikdy,“ dušoval se Tim.

„Ale ano, drahoušku. Byli jste přece u Portarlingtonových tenkrát – když té ošklivé ženské kdosi ukradl její diamanty.“

„Máti, ty vždycky všechno beznadějně zašmodrcháš. Byl jsem tam, když se ukázalo, že diamanty, které nosila na svém tučném krku, jsou jen padělek. Ke skutečné záměně muselo dojít pravděpodobně o měsíce dřív. Ve skutečnosti spousta lidí tvrdila, že to provedla sama.“

„Tak tohle nejspíš povídala Joanna.“

„Joanna tam nebyla.“

„Ale docela dobře je znala. A taková poznámka se jí velice podobá.“

„Ty máš vždycky spadeno na Joannu, máti.“

Poirot spěšně změnil předmět rozhovoru. Má na mysli skutečně pořádný nákup u jednoho z indických obchodníků v jednom z asuánských krámů. Nějakou nápadnější nachovou a zlatou látku. Je tu ovšem otázka placení – ale -

„Říkali, že mi mohou – jakpak se to označuje – zboží poslat na dobírku. A že poplatky nejsou ani tak vysoké. Co myslíte, dojde mi to v pořádku?“

Paní Allertonová poznamenala, že ví z doslechu o mnoha lidech, kteří si z dotyčných obchodů dávali posílat věci přímo do Anglie, a všechno bezpečně došlo.

„Dobrá, udělám to tedy tak. Ale ty potíže, které člověk má v cizině s balíčkem poslaným z Anglie! Už jste to někdy zažili? Došly vám někdy nějaké balíčky, když jste byli na cestách?“

„Ani ne, vid', Time? Ty dostáváš někdy knihy, ale neměls s nimi nikdy žádné potíže.“

„Ach ne, s knihami je to jiné.“

Podávali dezert. Nyní, bez předchozího varování, povstal plukovník Race a proslovil svou řeč.

Dotkl se okolností zločinu a oznámil krádež perel. Loď bude prohledána, je tedy nucen požádat cestující, aby zůstali v jídelně, dokud prohlídka neskončí. Potom se souhlasem cestujících – a on si je jist, že budou souhlasit – se všichni laskavě podrobí osobní prohlídce.

Poirot se k němu nenápadně proplétal. Vůkol to trochu zašumělo a zabzučelo – hlasy pochybovačnými, uraženými, vzrušenými...

Poirot se přidružil k Raceovi a zašeptal mu něco do ucha, právě když chtěl odejít z jídelny.

Race ho vyslechl, přikývl na souhlas a pokynul stewardovi. Pověděl mu několik strohých slov, pak spolu s Poirotem vyšli na palubu a dveře za sebou zavřeli.

Pár minut stáli u zábradlí. Race si zapálil cigaretu.

„Váš nápad není špatný,“ prohodil. „Brzy uvidíme, jestli zabere. Poskytnu jim tři minuty.“

Dveře jídelny se otevřely a tentýž steward, s nímž mluvili, vyšel ven. Zasalutoval a hlásil Raceovi: „Měl jste pravdu, pane. Jedna dáma tvrdí, že s vámi musí okamžitě bez prodlení mluvit.“

„Ach!“ Raceův obličej zrcadlil zadostiučinění. „Kdopak?“

„Slečna Bowersová, pane. Ošetřovatelka té dámy.“

Raceův obličej přeletěl lehký stín překvapení. „Přiveďte ji do kuárny,“ přikázal. „Nikoho dalšího nenechte odejít.“

„Ne, pane. Druhý steward na to dohlíží.“

Vrátil se do jídelny. Poirot a Race se vydali do kuárny.

„Jakže, Bowersová?“ vyrazil Race. Sotva vešli do kuárny, v patách za nimi se objevil steward se slečnou Bowersovou. Uvedl ji a zmizel, zavíraje za sebou dveře.

„Nuže, slečno Bowersová?“ zpytavě na ni upřel zrak plukovník Race. „Copak se děje?“

Slečna Bowersová vypadala jako obvykle, soustředěně, neuspěchaně. Nejevila zvláštní citové pohnutí.

„Odpusťte, pane plukovníku,“ vysvětlovala, „ale za těchto okolností jsem považovala za nejlepší s vámi okamžitě promluvit,“ otevřela svou hezkou černou kabelku, „a vrátit vám tohle.“

Vyňala šňůru perel a položila ji na stůl.

21. KAPITOLA

Kdyby slečna Bowersová patřila k druhu žen, jež se baví vyvoláváním senzací, byla by výsledkem svého činu bohatě odměněna.

Tvář plukovníka Race přelétl výraz naprostého úžasu, když bral perly ze stolu.

„To je neobyčejné,“ řekl. „Můžete mi to laskavě vysvětlit, slečno Bowersová?“

„Ovšem. Právě proto jsem přišla.“ Slečna Bowersová se pohodlně uvelebila na židli. „Bylo to pro mne samozřejmě poněkud nesnadné rozhodnout se, co bych měla udělat. Rodina by přirozeně chtěla zamezit jakémukoliv skandálu, důvěřují mé diskrétnosti, ale okolnosti jsou tak neobvyklé, že nepřipouštět jinou volbu. Pochopitelně, jakmile byste nenalezli nic v kajutách, přikročili byste k osobní prohlídce cestujících, kdyby byly perly u mne nalezeny, vznikla by ošemetná situace a pravda by stejně vyšla najevo.“

„Jaká pravda? Vzala jste ty perly z kajuty paní Doylové vy?“

„Ale ne, pane plukovníku, ovšemže ne. Vzala je slečna Van Schuylerová.“

„Slečna Van Schuylerová?“

„Ano. Nemůže si pomoci, víte – ona – ona prostě bere věci. Zvlášť šperky. Kvůli tomu jsem prakticky stále s ní. Nejde vůbec o její zdraví, jde o tenhle její sklon. Bdím nad ní a naštěstí za celou dobu, co jsem s ní, nevznikly žádné trampoty. Chce to jen dávat pozor. Ona vždycky schová věci, které sebere, na stejné místo, strčí je do punčoch – takže je to velice jednoduché. Každé ráno je prohlédnu. Spím ovšem lehce a vždycky v sousedním pokoji s otevřenými dveřmi, i v hotelu, takže ji obvykle uslyším. Pak jdu za ní a přemluvím ji, aby se vrátila do postele. Na lodi je to ovšem těžší. Ale nedělává to v noci. Spíš brává věci, které uvidí pohozené ve dne. Ovšem, perly ji vždycky přitahovaly.“

Slečna Bowersová zmlkla.

„Jak jste odhalila, že je vzala?“ zeptal se Race.

„Byly dnes ráno v jejích punčochách. Věděla jsem ovšem, čím jsou. Často jsem si jich všimla. Šla jsem je vrátit, doufala jsem, že paní Doylová ještě není vzhůru a neobjevila tedy dosud jejich ztrátu. Ale před dveřmi stál steward a řekl mi o vraždě, a že nikdo nesmí dovnitř. Takže jsem byla – jak víte – v pěkných kleštích. Stále jsem doufala, že později nějak vklouznu do kajuty a vrátím je, dřív než bude jejich zmizení zpozorováno. Ujišťuji vás, že jsem prožila velmi nepříjemné dopoledne v úvahách, co teď. Víte, rodina Van Schuylerových je tak nóbl a exkluzivní. Nehodilo by se, aby se zpráva dostala do novin. Ale snad to nebude nutné?“

Slečna Bowersová skutečně vyhlížela ustaraně.

„Záleží to na okolnostech,“ prohlásil plukovník obezřetně. „Uděláme pro vás to nejlepší, co budeme moci. Co tomu říká slečna Van Schuylerová?“

„Samozřejmě to zapře. Vždycky zapírá. Řekne, že jí je podstrčil nějaký zvrhlík. Nikdy nepřipustí, že by něco někdy vzala. Když ji ale dopadnu, vrátí se do postele jako beránek. Řekne, že se šla podívat na měsíc. Nebo něco takového.“

„Víte o téhle – ehm – slabosti – slečna Robsonová?“

„Ne, neví. Její matka to ví, ale děvče je prostoduché a matka si myslí, že je lépe, když se nic nedozví. Já na slečnu Van Schuylerovou stačím,“ dodala schopná slečna Bowersová.

„Musíme vám poděkovat, slečno, že jste nás tak pohotově informovala,“ ozval se Poirot.

Slečna Bowersová se zvedla.

„Doufám, že jsem snad udělala to nejlepší.“

„Ubezpečuji vás, že ano.“

„Víte, když se ještě nadto stala ta vražda –“

Plukovník Race ji přerušil. Jeho hlas byl vážný.

„Slečno Bowersová, položím vám otázku a chci vás naléhavě požádat, abyste ji zodpověděla naprosto pravdivě. Slečna Van Schuylerová je duševně natolik nevyvážená, že je kleptomanka. Má také vražedné sklony?“

„Ale božínku, kdepak,“ zamítla okamžitě slečna Bowersová. „Nic takového. Dávám vám na to absolutně své slovo. Babka by neublížila ani mouše.“

Odpověď přišla s tak pozitivní jistotou, že už nebylo co dodat. Nicméně Poirot vyrukoval ještě s jedním mírným dotazem:

„Trpí slečna Van Schuylerová nahluchlostí?“

„Abych řekla pravdu, trpí, pane Poirote. Ne tak, že byste si toho všiml hned, ne, když s ní třeba mluvíte. Ale docela často přeslechne, že jste vešel do místnosti. Takové to je.“

„Myslíte, že by mohla zaslechnout někoho chodit po kajutě paní Doylové, která sousedí s její?“

„Oh, to bych nemyslela – ani na okamžik ne. Víte, její lůžko je na opačné straně kajuty, dokonce ani ne u dělicí přepážky. Ne, myslím, že by nic neslyšela.“

„Děkuji vám, slečno Bowersová.“

„Snad abyste se teď vrátila do jídelny a počkala s ostatními?“ doporučil Race.

Otevřel jí dveře a pozoroval ji, jak sestupuje po schodech a vchází do jídelny. Pak zavřel dveře a vrátil se ke stolu. Poirot vzal do ruky perly.

„No, tahle reakce přišla pěkně rychle,“ poznamenal pochmurně Race. „Tohle je velmi chladnokrevná a prohnaná mladá žena – dokonale schopná se nám ubránit, tím víc, bude-li se to hodit do jejího scénáře. A co teď se slečnou Marií Van Schuylerovou? Myslím, že ji nemůžeme vyloučit z možných podezřelých. Víte, mohla tu vraždu spáchat, aby se zmocnila klenotu. Nemůžeme stavět jen na slově její ošetřovatelky. Ta je schopna pro rodinu udělat všechno.“

Poirot souhlasně přikývl. Zabýval se usilovně perlami, probíral je mezi prsty a pozvedal je k očím.

„Můžeme to možná přijmout tak,“ přemítal, „že část příběhu staré dámy byla pravdivá. Vyhlédla ze své kajuty a uviděla Rozálii Otterbournovou. Ale nevěřím, že něco či něčeho uslyšela z kajuty Linnet Doylové. Myslím, že jen vykoukla z kajuty, když se chystala vyklouznout a sebrat perly.“

„Takže mladá Otterbournová tam přece jen byla?“

„Ano. Házela přes palubu obsah tajné skrýše alkoholu své matky.“

Plukovník Race se sympatií pokýval hlavou.

„Tak takhle to bylo! Těžké pro to mládě.“

„Ano, nemá tuze veselý život, *cette pauvre petite Rosalie*.“

„No, jsem rád, že se tohle vysvětlilo. Neviděla či neslyšela někoho?“

„Zeptal jsem se jí. Odpověděla – po uplynutí dobrých dvaceti vteřin -, že neviděla nikoho.“

„Cože?“ zpozorněl Race.

„Ano. Dost to napovídá.“

„Byla-li Linnet Doylová zastřelena kolem deseti minut po jedné,“ uvažoval Race, „nebo v jakékoliv době potom, až na lodi nastal klid, připadá mi podivné, že nikdo výstřel nezaslechl. Zaručuji vám, že taková pistolka by sice mnoho hluku nena dělala, ale i tak, na lodi už bylo mrtvé ticho, jakoukoliv ránu, i tiché bouchnutí, by mělo být slyšet. Začínám teď však lépe rozumět. Kajuta směrem dopředu do její kajuty byla prázdná – protože Linnetin manžel byl v kajutě doktora Bessnera. Kajutu směrem dozadu obývá slečna Van Schuylerová – a ta nedoslýchá. Takže zůstává jen...“

Odmlčel se a vyčkávavě hleděl na Poirota, který přikývl.

„Sousední kajuta na opačné straně lodi. Jinými slovy – Pennington. Zdá se, že se vždycky vracíme k Penningtonovi.“

„Vrátíme se k němu – ale bez glacé rukaviček! Ach ano, tohle potěšení si nenechám ujít!“

„Zatím bychom ale měli raději pokračovat s prohledáváním lodi. Perly stále představují vhodnou záminku – i když byly vráceny -, ale slečna Bowersová pravděpodobně nebude tuto skutečnost rozhlašovat.“

„Ach, ty perly!“ Poirot je podržel ještě jednou proti světlu. Povystrčil jazyk – olízl je, jednu z nich dokonce opatrně skouzl mezi zuby. Pak je s povzdechem odložil na stůl.

„Je zde další komplikace, příteli,“ oznámil. „Nejsem odborník na drahokamy, ale svého času jsem s nimi měl dost co dělat. Jsem si celkem jist tím, co vám povím. Tyhle perly jsou jen šikovný padělek.“

22. KAPITOLA

Plukovník Race prudce zaklel.

„Tenhle zatracený případ je čím dál zapeklitější.“ Zdvihl perly. „Doufám, že se nemýlíte? Mně připadají pravé!“

„Ano, je to velmi dobrá napodobenina,“ potvrdil Poirot.

„Kam nás to tedy zavede? Domnívám se, že Linnet Doylová by si nedala záměrně vyrobit imitaci, kterou by kvůli bezpečnosti nosila v zámoří. Mnoho žen to ovšem dělá.“

„Kdyby tomu tak bylo, pak by o tom podle mého mínění její manžel věděl?“

„Nemusela mu to říct.“

Poirot nespokojeně potřásl hlavou.

„Ne. Podle mého mínění to tak není. Obdivoval jsem perly paní Doylové první večer na lodi – jejich obdivuhodný lesk a třpyt. Jsem si jist, že tehdy na sobě měla pravé perly.“

„Pak nás to přivádí ke dvěma možnostem. Za prvé, slečna Van Schuylerová ukradla pouze padělanou šňůru perel místo pravých, které už před tím ukradl někdo jiný. Za druhé, celá ta kleptomanická historie je výmysl. Buďto je zlodějkou slečna Bowersová a rychle si příběh vymyslí, přičemž zmírní podezření podstrčením falešných perel, nebo jinak je v tom celá parta. Tak říkajíc jde o gang chytrých zlodějů šperků, kteří vystupují v maškarádě exkluzivní americké rodiny.“

„Ano,“ zamumlal Poirot. „Těžko říct. Ale rád bych zdůraznil jednu věc – vyrobit dokonalou, přesnou kopii perel, se sponkou a se vším všudy, tak dobrou, aby dokázala oklamat i paní Doylovou, – to znamená vysoce dokonalý technický výkon. Nemohl se zvládnout ve spěchu. Kdokoliv tyto perly kopíroval, musel mít dobrou příležitost prostudovat originál.“

Race vstal.

„Nemá smysl teď nad tím dál uvažovat. Pokračujme v práci. Musíme najít pravé perly. A současně musíme mít oči otevřené!“

Nejprve prohledali kajuty obsazené na spodní palubě. Kajuta signora Richettiho obsahovala rozličná archeologická díla . v různých jazycích, různé oblečení, silně voňavé vlasové pomády a dva osobní dopisy – jeden od archeologické výpravy v Sýrii, druhý zřejmě od sestry v Římě. Všechny jeho kapesníky byly z barevného hedvábí.

Přešli do Fergusonovy kajuty.

Byla tam hrstka politické literatury, dost fotografií, Utopie od Samuela Buttlera a laciné vydání Pepysova Deníku. Osobního vlastnictví bylo maličko. Většina vycházkového oblečení byla otrhaná a špinavá, spodní prádlo naproti tomu bylo skutečně kvalitní. Kapesníky byly z drahého lněného plátna.

„Dost zajímavé rozpory,“ bručel Poirot.

Race přisvědčil. „Dost zvláštní – absolutně žádné osobní papíry, ani dopisy atd.“

„Ano, přiměje to člověka k přemýšlení. Podivínský mladík – tenhle pan Ferguson.“ Zamyšleně prohlížel pečetní prsten, který držel na dlani, než jej vrátil do zásuvky, v níž jej našel.

Postoupili ke kajutě, v níž bydlela Louisa Bourgetová. Komorná jídala až po cestujících, avšak Race vzkázal, aby se připojila k ostatním. Vyšel jim vstříc kajutový steward.

„Odpusťte, pane,“ omlouval se. „Nebyl jsem schopen tu mladou ženu nikde najít. Už jsem nepřišel na žádné místo, kam by mohla jít.“

Race nahlédl do kajuty. Byla prázdná.

Vyšli na promenádní palubu a vykročili k záďové straně. První kajutu obýval James Fanthorp. Zde bylo všechno v puntíkářském pořádku. Pan Fanthorp cestoval nalehko, ale všechno, co měl, bylo velmi jakostní.

„Žádné dopisy,“ poznamenal Poirot. „Je opatrný, náš pan Fanthorp. Svou korespondenci ničí.“

Přešli do poslední kajuty Tima Allertona.

Našli zde svědectví možné konverze s anglikánské na katolickou víru: přepychový malý trojdílný oltářík a velký růženec se zrny z pracně vyřezávaného dřeva. Kromě osobního oblečení zde byl zpola dokončený rukopis, hodně naškrábaný a proškrtávaný, dobrá sbírka knih, většinou nedávno vydaných. V zásuvce byla ledabyle pohozena hromádka dopisů. Poirot, který ani v nejmenším netrpěl předsudky, pokud šlo o čtení cizích dopisů, si je prohlédl. Všiml si, že mezi nimi nebyl ani jediný dopis urozené slečny Joanny Southwoodové. Zvedl tubu seccotinu, pár minut ji bezmyšlenkovitě držel v prstech, a pak vyzval: „Pojďme dál.“

„Žádné kapesníky od Woolwoorthe,“ poznamenal Race a hbitě vrátil na místo obsah zásuvek. Vedle byla kajuta paní Allertonové. Byla čistě ounká, voněla v ní staromódní levandule. Oba muži byli brzo hotovi s prohlídkou. Když odcházeli, prohodil Race: „To je milá žena.“

Sousední kajutu používal jako šatnu Simon Doyle. Jeho denní potřeby – pyžamo, toaletní pomůcky atd. – byly přestěhovány do Bessnerovy kajuty, ale zbytek jeho vlastnictví byl zde – dva rozměrné kožené kufry a cestovní brašna. Ve skříni visely nějaké šaty.

„Zde budeme hledat pečlivě, příteli,“ řekl Poirot, „protože je možné, že zloděj schoval perly tady.“

„Považujete to za pravděpodobné?“

„Ale ovšem, jistě! Uvažujte! Zloděj – ať on nebo ona – si musel uvědomit, že dřív či později dojde k prohlídce, takže úkryt v jeho nebo její vlastní kajutě by byl nejvýš nerozumný. Společné místnosti zase představují jiné potíže. Ale je zde kajuta patřící muži, který ji sám dosud nemohl navštívit, takže pokud se v ní perly najdou, neřekne nám to vůbec nic.“ Ale ani nejúzkostlivěji provedená prohlídka neobjevila nejmenší stopu zmizelého náhrdelníku.

Poirot si pro sebe bručel: „K ničemu!“, když se znovu vynořili na palubu.

Kajuta Linnet Doylové byla zamčena od chvíle, kdy odnesli tělo. Race však měl u sebe klíč. Odemkl dveře a oba muži vešli dovnitř.

Až na to, že chybělo mrtvé dívčino tělo, byla kajuta přesně stejná jako ráno.

„Poirote,“ vybídl Race, „pokud je tu něco k nalezení, proboha, dejte se do práce a najděte to. Jestli to někdo dokáže, tak tedy jen vy, vím to.“

„Tentokrát nemáte na mysli perly, *mon ami*?“

„Ne. Hlavní je vrah. Ráno jsem možná něco přehlédl.“

Pokojně, obratně se dal Poirot do hledání. Klekl si na kolena a prošetřil píď po pídí podlahu. Prozkoumal lůžko. Probral rychle skříň a prádelník. Přebral velký kufr a dvě drahá zavazadla. Prohlédl přepychovou, zlatem kovanou toaletní skříňku. Konečně obrátil pozornost k umyvadlu. Byly na něm různé krémy, pudry, pleťové vody. Jediná věc, která však na něm Poirota zaujala, byly dvě malé lahvičky se štítkem Nailex. Vzal si je a odnesl je k toaletnímu stolku. Jedna, nadepsaná Nailex růžový, byla prázdná, až na pár kapek temně rudé tekutiny na dně. Druhá, stejně velká, ale označená Nailex karmínový, byla téměř plná. Poirot povytáhl první zátku prázdné, pak plné lahvičky a zlehka k oběma přičichl.

Místností prochvěla vůně laku na nehty. Poirot se zašklíbil a obě lahvičky zazátkoval.

„Přišel jste na něco?“ zajímal se Race.

Poirot odpovídl francouzským příslovím: „*On ne prend pas les mouches avec le vinaigre* – ocet nepřiláká žádnou mouchu.“ Pak dodal s povzdechem: „Příteli, nemáme štěstí. Vrah nebyl úslušný. Nezanechal nám žádný spojovací článek, žádný nedopalek cigarety, žádný popel z doutníku, ani – pokud to byla žena – kapesník, tyčinku na rty nebo vypadlý vlas.“

„Jen lahvičku laku na nehty?“

Poirot pokrčil rameny. „Musím se zeptat komorné. Je tu něco – ano – trochu zvláštního.“

„To bych rád věděl, kde ta holka u čerta je?“ zahromoval Race.

Odešli z kajuty, zamkli za sebou dveře a zamířili ke kajutě slečny Van Schuylerové. Zde opět našli všechno příslušenství, bohatství, drahé toaletní pomůcky, kvalitní zavazadla, určitý počet soukromých dopisů a papírů, vše v dokonalém pořádku.

Sousední kajuta byla dvojitá, obývaná Poirotem, za ní následovala Raceova. „Stěží schovali perly do některé z nich,“ podotkl plukovník.

„I to je možné,“ namítl Poirot. „Kdysi jsem vyšetřoval vraždu v Orient-Expresu. Vyskytla se taková maličkost – šarlatové kimono. Zmizelo – a přece muselo být ve vlaku. Našel jsem je – a co myslíte, kde? Ve svém vlastním zamknutém kufříku. Ach! To tedy byla tehdy drzost!“

„Nuže, koukněme se, jestli si někdo i tentokrát drze troufl na vás či na mne.“

Ale zloděj perel si netroufl ani na Hercula Poirota, ani na plukovníka Race.

Když obešli zád, prohledali velmi pečlivě kajutu slečny Bowersové, nenašli však nic podezřelého. Její kapesníčky byly z obyčejného batistu s monogramem.

Následovala kajuta Otterbournových. Zde Poirot opět všechno dopodrobna prohledal, ale bezvýsledně.

Další kajuta patřila Bessnerovi. Ležel tam Simon Doyle, vedle něho netknutý podnos s jídlem.

„Nemám chuť,“ řekl omluvně.

Bylo vidět, že má horečku a je mu o mnoho hůř než ráno. Poirot chápal Bessnerovu úzkostnou snahu dostat ho co nejrychleji do nemocnice na odborné vyšetření. Malý Belgičan vysvětlil, co oba dva podnikají, a Simon souhlasně přikývl.

Když se dozvěděl, že perly vrátila slečna Bowersová, že však jde o pouhou imitaci, užasle se divil.

„Jste si zcela jist, pane Doyle, že vaše žena si nevzala s sebou do zahraničí napodobeninu své šňůry perel místo pravých?“

Simon rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ach ne, jsem si tím docela jist. Linnet ty perly milovala a všude je nosila. Byly pojištěny proti každému možnému riziku, a to ji asi činilo trochu lehkomyšlnou.“

„Pak musíme pokračovat v pátrání.“

Poirot začal otvírat zásuvky. Race vzal útokem kufr.

Simon přihlížel. „Jistě přece nepodezříváte starého Bessnera, že je vzal?“

Poirot pokrčil rameny.

„I to by se mohlo stát. Konečně, co víme o doktoru Bessnerovi? Jenom to, co uvádí on sám.“

„Ale nemohl je přece tady chovat, aniž bych to viděl.“

„Nemohl nic ukrýt dnes, aniž byste ho viděl. Jenže nevíme, kdy došlo k podvrhu. Mohl výměnu uskutečnit už před několika dny.“

„Tohle mne ani nenapadlo.“

Prohlídka však byla bezúspěšná.

Vedlejší kajuta patřila Penningtonovi. Oba muži strávili její prohlídkou drahně času. Poirot s Racem prošli zvláště pečlivě kufřík plný právníckých a obchodních dokladů, z nichž většina čekala na Linnetin podpis.

Poirot zasmušile poznamenal: „Všechno tohle se zdá poctivé a přímé. Souhlasíte?“

„Absolutně. Ten chlapík ovšem není blázen. Kdyby tu byl nějaký kompromitující dokument – nějaká plná moc či něco takového, – určitě by jej zničil ze všeho nejdříve!“

„To máte pravdu.“

Poirot vyňal z horní zásuvky prádelníku těžký revolver, prohlédl si jej a vrátil kolt zpět.

„Takže to vypadá, že existují dosud lidé, kteří cestují s revolverem,“ zabručel.

„Ano, snad to i něco napovídá. Ovšem, Linnet Doylová nebyla zastřelena tak velkou zbraní.“

Race se odmlčel a potom dopověděl: „Víte, přemýšlel jsem o možné odpovědi na vaši teorii o pistoli hozené přes palubu. Předpokládejme, že skutečný vrah ji nechal v kajutě Linnet Doylové a že někdo jiný – nějaká jiná osoba – ji odnesla a hodila do řeky.“

„Ano, je to možné. Uvažoval jsem o tom. Otvírá to celou řadu otázek. Kdo je ta druhá osoba? Jaký zájem vzbudil u ní snahu chránit Jacquelinu de Bellefortovou tím, že pistoli odnesla? Co tam ta jiná osoba dělala? Jediná osoba, o níž víme, že vešla do kajuty, je slečna Van Schuylerová. Byla to snad slečna Van Schuylerová, kdo ji odstranil? Proč by si přála chránit Jacquelinu de Bellefortovou? A přece – jaký jiný důvod mohla mít k odstranění pistole?“

„Mohla poznat svůj přehoz – dostala strach a z toho důvodu celý ten balík zahodila,“ uvažoval Race.

„Přehoz snad – ale zbavila by se i pistole? Avšak souhlasím, je to možné řešení. Jenže pořád je to – *bon Dieu* – je to tak neobratné. A u toho přehozu si dosud nejste plně vědom významu jedné věci –“

Když se vynořili z Penningtonovy kajuty, navrhl Poirot, aby Race prohledal zbývající kajuty, které obývaly Jacquelinu a Kornélie, i dvě prázdné na konci, zatímco on si trochu promluví se Simonem Doylem. Dohodli se. Poirot se vrátil po palubě a vstoupil znovu do Bessnerovy kajuty.

„Hleďte,“ oslovil ho Simon. „Přemýšlel jsem o tom. Jsem si zcela jist, že ty perly byly ještě včera v úplném pořádku.“

„Proč, pane Doyle?“

„Protože Linnet –“ trochu se zachvěl, když vyslovil ženino jméno, „je právě před večerí probírala v prstech a vykládala o nich. Ta o perlách věděla dost! Jsem si jist, že by poznala, kdyby byly padělané.“

„Jde ovšem o velmi dobrou imitaci. Povězte mi, mívala paní Doyleová ve zvyku dávat je z ruky? Půjčila je někdy například některé přítelkyni?“

Simon se v rozpacích slabě zarděl:

„Víte, to je pro mne těžké, pane Poirote... Já – já – no, pochopte, neznal jsem Linnet dlouho.“

„Ach, ano, byl to rychlý román – pro vás.“

„A tak – opravdu –“ pokračoval Simon, „takovou věc nemohu vědět. Ale Linnet byla velice velkorysá, pokud šlo o její věci. Řekl bych, že to udělat mohla.“

„Nepůjčila je někdy – například –“ Poirotův hlas byl hladounký – „například slečně de Bellefortové?“

„Co si to myslíte?“ Simon zrudl, pokusil se posadit, ucukl bolestí a klesl zpět na polštáře.

„Nač narážíte? Že ty perly ukradla Jackie? Neukradla. Přísahám, že neukradla. Jackie je rovná jako svíčka. Pouhé pomyšlení na ni jako na zlodějku je směšné – absolutně směšné.“

Poirot na něho pohlížel laskavě mrkajícímá očima. „Oh, la-lala –“ zvolal neočekávaně.

„Pouhý můj dotaz píchl do vosího hnízda!“

Poirotův lehčí tón Simonem nepohnul, zarytě opakoval: „Jackie je poctivá!“

Poirot si vzpomněl na dívčí hlas, jak říká v Asuánu u Nilu: „Miluji Simona – a on miluje mě...“

Uvažoval, které ze tří prohlášení, jež vyslechl oné noci, bylo pravdivé. Zdálo se mu, že jak se ukazuje, Jacquelinino se nejvíc blížilo pravdě.

Dveře se otevřely a vstoupil Race.

„Nic,“ oznámil stroze. „No, nic jiného jsme ani nečekali. Vidím přicházet stewarda se zprávou, jak dopadla prohlídka cestujících.“

Ve dveřích se objevili steward se stewardkou. Steward promluvil první. „Nic, pane.“

„Zdráhal se některý z pánů?“

„Jen ten pán z Itálie, pane. Ten dost nadával. Povídal, že je to hanba – něco takového. Měl také u sebe zbraň.“

„Jakou zbraň?“

„Mauserovku, pane, automatickou pětadvacítku.“

„Italové jsou dost horkokrevní,“ poznamenal Simon. „Ve Wádi Haifa byl Richetti celý bez sebe jen kvůli tomu omylu s telegramem. Byl tenkrát proto na Linnet pořádně hrubý!“

Race se obrátil na stewardku. Byla to vysoká, hezká žena.

„U žádné z dam nic, pane. Všechny se rozčillovaly – až na paní Allertonovou, která byla opravdu milá. Ani stopa po perlách. Mimochodem, ta mladá dáma, slečna Rozálie Otterbournová, měla v kabelce malou pistoli.“

„Jakou?“

„Maličkou, pane, s pažbou vykládanou perletí. Takovou hračku.“

Race vykulil oči: „Čert vem tenhle případ,“ vybuchl. „Myslil jsem, že jsme ji zbavili podezření – a tu máš – copak kdekteré děvče na téhle zatrachtilé lodi nosí u sebe pistolku s perleťovou pažbou?“

„Lekla se, když jste ji našli?“ vypálil na stewardku otázku.

Žena zavrtěla hlavou. „Myslím, že si toho ani nevšimla. Když jsem prohledávala její kabelku, byla jsem k ní obrácena zády.“

„Stejně, musela přece vědět, že na ni přijdete. To mi tedy nejde na rozum. A co ta komorná?“

„Všude na lodi jsme ji hledali, pane. Nikde jsme ji nenašli.“

„Oč jde?“ zeptal se Simon.

„O komornou paní Doylové – Louisu Bourgetovou. Zmizela.“

„Zmizela?“

„Možná, že perly ukradla ona. Je to jediná osoba, která měla dost příležitosti nechat udělat napodobeninu.“

„A pak když zjistila, že byla nařízena prohlídka, vrhla se přes palubu?“ nadhodil Simon.

„Nesmysl,“ odmítl Race podrážděně. „Za bílého dne nemůže skákat přes zábradlí takovéhle lodi žádná ženská bez povšimnutí. Musí být někde na lodi. Kdy byla viděna naposled?“ oslovil znovu stewardku.

„Asi půl hodiny před zvoněním k obědu, pane.“

„Budeme muset každopádně prohledat její kajutu,“ prohlásil Race. „Snad nám to něco poví.“ Vykročil směrem k podpalubí. Poirot ho následoval. Odemkli dveře kajuty a vstoupili.

Louisa Bourgetová, jejímž povoláním bylo udržovat v pořádku věci jiných žen, si vzala dovolenou, pokud šlo o ni samu. Lemy a konce prádla vykukovaly z pootevřených zásuvek prádelníku, kufr byl otevřený a šaty visely přes jeho boky, takže se ani nedal zavřít, spodní prádlo viselo zplihle pohozené přes opěradla židlí.

Zatímco Poirot hbitými prsty otevíral zásuvky prádelníku a skříň, Race zkoumal kufr.

Louisiny boty byly srovnány pod postelí. Jedny z nich, černé lakovky, trčely v podivném úhlu, přestože se o nic neopíraly. Pohled na ně byl tak zvláštní, že přitáhl Raceovu pozornost.

Zavřel kufr a sklonil se nad řádkou bot. Hned nato vyrazil ostrý výkřik.

Poirot se prudce obrátil.

„*Qu' est-ce qu'il y a?* — Co se děje?“

„Nezmizela,“ ohlásil Race zasmušile, „je tady, pod postelí.“

23. KAPITOLA

Tělo mrtvé ženy, která bývala zaživa Louisou Bourgetovou, leželo na podlaze kajuty. Oba muži se nad ním skláněli.

Race se napřímil první.

„Řekl bych, že je mrtvá asi hodinu. Zavoláme k tomu Bessnera. Někdo jí probodl srdce. Hádám, že smrt nastala okamžitě. Nevypadá pěkně, že?“

„Ne.“

Poirot zavrtěl hlavou a trochu se otrásl.

Ztemnělý pokrytecký obličej ustrnul v křeči, jakoby v překvapení a vzteku, rty se odchlipovaly od zubů.

Poirot se znovu tiše shýbl a pozvedl ženinu pravou ruku. Její prsty cosi svíraly. Uvolnil to a podal Raceovi. Byl to útržek bankovky světle fialové barvy.

„Poznáváte, co to je?“

„Peníze,“ zareagoval hned Race.

„Růžek tisícifrankové bankovky, soudím.“

„Takže je jasné, co se přihodilo,“ vyvodil Race. „Něco věděla — a svou znalostí vydírala vraha. Už ráno jsme si pomyslili, že nebyla moc upřímná.“

„Jací jsme byli hlupáci – blázni!“ zvolal Poirot. „Měli jsme to hned poznat. Co to povídala? Co bych mohla vidět nebo slyšet? Bydlím v podpalubí. Přirozeně – kdybych nemohla spát – kdybych vystoupila po schodech – pak bych snad mohla uvidět vraha, toho netvora, jak vchází nebo vychází z kajuty mé paní, ale tak, jak to je –! Samozřejmě, takhle se to stalo! Šla nahoru. Viděla někoho vklouznout do kajuty Linnet Doylové – nebo vyklouznout. A protože byla chamtivá, žádostivá peněz – leží tady –“

„A my dosud nevíme, kdo ji zabil,“ dopověděl Race znechuceně. Poirot zavrtěl hlavou. „Ne, ne, víme teď o mnoho víc. Víme – víme téměř všechno. Jenže to, co víme, se zdá neuvěřitelné. Ale musí to tak být. Jenže jsem to neprohlédl. Pchá! Jaký jsem byl ráno blázen! Cítil jsem – oba dva jsme cítili, že Louisa něco

zatajuje, a přitom jsme si vůbec neuvědomili logický důvod – vydírání.“

„Musela okamžitě vymáhat peníze za mlčení,“ přitakal Race. „Vyhrožovala. Vrah byl nucen na požadavek přistoupit a zaplatit jí sumu ve francouzských bankovkách. Vede to někam?“

Poirot zamyšleně pokyvoval. „Nemyslím. Mnoho lidí si bere na cesty peněžní rezervu – někdy pětilibrové bankovky, někdy dolary, ale velmi často i francouzské bankovky. Vrah jí možná zaplatil vším, co měl, směsí měn. Pokračujme v naší rekonstrukci.“

„Vrah přijde do její kajuty, dává jí peníze, a pak –“

„A pak —“ pokračoval Poirot, „si je ona přepočítává. Ó ano, znám ten typ. Určitě by si peníze přepočítala, a zatímco počítá, přestane být ostražitá. Vrah udeří. Udeří úspěšně, sebere peníze a prchne – ani si nevšimne, že růžek jedné bankovky byl utržen.“

„Takže bychom mohli vraha usvědčit,“ mínil Race s pochybami.

„Sotva,“ namítl Poirot. „Prohlédne si bankovky a pravděpodobně si povšimne poškození. Je-li ovšem skrblický, nepřiměje se ke zničení tisícovky – ale velmi se obávám, že má povahu právě opačnou.“

„Jak jste k tomu dospěl?“

„Jak tento zločin, tak vražda paní Doylové vyžadovaly jisté kvality, odvahu, smělost, troufalé provedení, bleskovou akci; takové vlastnosti neladí s šetrnou, opatrnou povahou.“

Race smutně zakýval hlavou. „Raději zavolám dolů Bessnera,“ rozhodl se.

Zavalitý lékař nevyšetřoval mrtvou dlouho, pustil se do práce s mnoha „Ach“ a „Tak“.

„Není mrtvá déle než hodinu,“ oznámil pak. „Smrt nastala velmi rychle – ihned.“

„A jaké zbraně bylo podle vašeho mínění použito?“

„Ach, tak tohle je zajímavé. Něčeho velice ostrého, velice tenkého, velice jemného. Mohl bych vám takovou věc ukázat.“

Když se vrátili do jeho kajuty, otevřel svůj kufřík a vytáhl dlouhý, štíhlý chirurgický skalpel.

„Něčeho takového, příteli. Nebyl to obyčejný stolní nůž.“

„Předpokládám,“ poznamenal Race mírně, „že z vašich skalpelů žádný – ehm – nechybí, pane doktore?“

Bessner na něj zíral, potom jeho obličej zbrunátněl pobouřením.

„Co mi to tady povídáte? Myslíte si, že já, já, Carl Bessner, kterého dobře znají v celém Rakousku, já, šéf kliniky, lékař urozených pacientů – že já jsem zabil ubohou malou komornou? Ach, ale to je směšné – absurdní – co tady říkáte. Žádný z mých skalpelů nechybí, ani jeden, povídám vám. Jsou všechny tady, v pořádku, na svých místech. Můžete se sám přesvědčit. A na takovou urážku svého povolání hned tak nezapomenu!“

Doktor Bessner zavřel s klapnutím svůj kufřík, sebral jej a vydupal na palubu.

„Uf!“ zvolal Simon. „Hrozně jste toho staříka rozčílil!“

Poirot pokrčil rameny. „Je mi líto.“

„Jste na špatné stopě. Starý Bessner je jeden z nejlepších lidí, i když vystupuje tak trochu prušácky.“

Doktor Bessner se náhle znovu objevil.

„Budete tak laskaví a uvolníte mi teď mou kajutu? Musím pacientovi převázat nohu.“

Schopná a čilá slečna Bowersová vešla s ním a čekala, až ostatní odejdou.

Race a Poirot se pokorně vzdálili. Race něco zamumlal a zmizel. Poirot se vydal vlevo. Uslyšel útržky dívčího rozhovoru a trylek smíchu. Jacquelina byla s Rozálií v její kajutě.

Dveře byly otevřeny a dívky stály blízko nich. Když na ně padl jeho stín, podívaly se na něho. Uviděl, jak se na něho Rozálie Otterbournová poprvé usmívá – stydlivým, radostným úsměvem, trochu nejistě zvlněným, jak tomu bývá u toho, kdo podniká něco nového a neznámého.

„Drbete, slečny?“ prohodil.

„Kdepak,“ durdila se Rozálie. „Abych řekla pravdu, právě si porovnáváme tyčinky na rty.“

Poirot se usmál. „*Les chiffons d'aujourd'hui* – ta dnešní móda!“ zabručel si.

Ale v jeho úsměvu tkvělo cosi mechanického a Jacquelina, chápavější a vnímavější než Rozálie, si toho všimla. Odložila tyčinku, kterou držela, a vyšla na palubu.

„Stalo se něco – co se zase stalo?“

„Jak jste uhodla, slečno, něco se stalo.“

„Co?“ vyšla teď ven i Rozálie.

„Další smrt,“ vysvětlil Poirot.

Rozálie prudce nadechla. Poirot ji bedlivě pozoroval. Viděl, že se v jejích očích na pár minut objevil poplach a ještě něco jiného – zděšení.

„Byla zabita komorná paní Doylové,“ řekl jim bez obalu.

„Zabita?“ vykřikla Jacquelina. „Zabita, říkáte?“

„Ano, jak jsem to řekl.“

Ačkoliv odpověď byla určena jmenovitě Jacquelině, pozoroval Rozálii. A také k Rozálii mluvil, když pokračoval: „Víte, komorná něco viděla, něco, co vidět neměla. A tak – byla umlčena, pro případ, že by nedokázala držet jazyk za zuby.“

„A co viděla?“

Opět se zeptala Jacquelina a Poirotova odpověď znovu mířila k Rozálii. Byla to podivná trojúhelníková scéna.

„Myslím, že je málo pochybností o tom, co viděla,“ vykládal Poirot. „Viděla v oné osudné noci vstupovat někoho do kajuty Linnet Doylové a odcházet odtud.“

Měl bystré oči. Uslyšel, jak rychle nadechla, a viděl, jak její víčka zamžikala. Rozálie Otterbournová reagovala právě tak, jak předpokládal.

„Řekla, koho viděla?“ otázala se Rozálie.

Poirot tiše a lítostivě zavrtěl hlavou.

Na palubě zaklapaly kroky. Byla to Kornélie Robsonová, zděšené oči do široka otevřené.

„Ó, Jacquolino,“ volala, „stalo se něco hrozného. Další příšerná věc!“

Jacquelina se k ní otočila, obě pokročily o pár kroků k sobě. Téměř nevědomky vykročili opačným směrem Poirot a Rozálie Otterbournová.

„Proč se na mne tak díváte?“ vyjela si na něho Rozálie. „co si myslíte?“

„Ptáte se mě na dvě věci. Já se vás na oplátku zeptám jen na jednu. Proč mi neřeknete celou pravdu, *mademoiselle*?“

„Nevím, nač myslíte. Dnes ráno jsem vám řekla – všechno.“

„Nene, něco jste mi neřekla. Nepověděla jste mi, že nosíte v kabelce pistoli malého kalibru s perleťovou pažbou. Neřekla jste mi, co všechno jste viděla v noci.“

Zapýřila se. Pak odsekla: „To není pravda. Nemám žádný revolver.“

„Neřekl jsem revolver. Řekl jsem malou pistoli, kterou jste měla v kabelce.“

Obrátila se na patě, jako střela vběhla do kajuty a znovu ven a vložila mu do rukou svou šedou koženou kabelku.

„Plácáte nesmysly. Podívejte se sám, chcete-li.“

Poirot otevřel kabelku. Uvnitř nebyla žádná pistole.

Vrátil jí kabelku a setkal se s jejím výsměšným, triumfálním pohledem.

„Ne,“ konstatoval roztomile. „Není tam.“

„Tak vidíte, pane Poirote. Nemáte vždycky pravdu. A mýlíte se i v té druhé směšné věci.“

„Ne, nemyslím.“

„Vy ale dovedete člověka naštvat!“ dupla zlostně nožkou. „Vezmete si něco do hlavy a potom to pořád a pořád prosazujete!“

„Protože chci, abyste mi řekla pravdu.“

„Co je pravda? Zdá se, že ji znáte lépe než já.“

„Chcete, abych vám řekl, co jste uviděla?“ navrhl Poirot. „Mám-li pravdu, připustíte, že ji mám? Prozradím vám ten svůj malý nápad. Myslím, že když jste obcházela zád', bezděky jste se zastavila, protože jste spatřila vycházet nějakého muže z kajuty asi uprostřed paluby – z kajuty Linnet Doylové, jak jste si uvědomila příští den. Viděla jste, jak vyšel, zavřel za sebou dveře a odchází po palubě směrem od vás a – snad – vstupuje do jedné ze dvou kajut na jejím konci. Nuže, mám tedy pravdu, slečno?“

Neodpověděla.

„Možná považujete za moudřejší nemluvit. Možná se bojíte, že promluvíte-li, zabije i vás,“ prohodil Poirot.

Na okamžik si pomyslel, že se na to chytí, že podceněním její odvahy se mu podaří to, v čem by jemnější důvody selhaly.

Její rty se otevřely – zachvěly se – a pak Rozálie Otterbournová prohlásila: „Nikoho jsem neviděla.“

24. KAPITOLA

Z kajuty doktora Bessnera vyšla slečna Bowersová, uhlazovala si manžety kolem zápěstí. Jacquelina chvatně opustila Kornélii a oslovila ošetřovatelku.

„Jak mu je?“ zeptala se.

Poirot přistoupil právě včas, aby vyslechl odpověď. Slečna Bowersová vypadala dost vyčerpaně.

„Není to tak špatné,“ odpověděla.

„Myslíte, že je mu hůř?“ zvolala Jacquelina.

„No, musím připustit, že se mi uleví, až budeme někde, kde ho pořádně zrentgenují, pod anestezií mu ránu vyčistí a ošetří. Pane Poirote, co myslíte, kdy doplujeme do Shellálu?“

„Zítra ráno.“

Slečna Bowersová sevřela rty a potrásla hlavou.

„To je smůla. Děláme, co můžeme, ale ohrožení otravou krve stále trvá.“

Jacquelina popadla paži slečny Bowersové a zatrásla jí.

„Umře? Umře?“

„Ale božínku, kdepak, slečno de Bellefortová. Totiž, doufáme, že ne. Jsem si jista, že ne. Samotná rána není nebezpečná, ale bezpochyby by měla být co nejdříve zrentgenována. A pak, chudák pan Doyle by měl mít dnes absolutní klid. Sesypalo se na něho naráz příliš mnoho trápení a rozrušení. Není divu, že mu stoupla teplota. Jen ten otřes nad smrtí jeho ženy – a to a ono –“

Jacquelina pustila ošetřovatelčinu paži a odvrátila se. Stála opřená o zábradlí, zády k oběma.

„Opakuji, vždycky musíme doufat v nejlepší,“ ujišťovala slečna Bowersová. „Pan Doyle má ovšem velice silnou tělesnou soustavu, to je vidět – snad ani den v životě nebyl nemocný. To je v jeho prospěch. Ale nedá se popřít, že zvýšená teplota je špatné znamení a –“

Potrásla hlavou, znovu popotáhla manžety a rázně odešla.

Jacquelina se otočila a šla tápavě, oslepená slzami, ke své

kajutě. Její loket podepřela pevná ruka a vedla ji. Když vzhlédla, uviděla slzami vedle sebe Poirota. Trošku se o něj opřela, dovedl ji až ke dveřím její kajuty.

Padla na postel, nechala volně téci slzy, doprovázely je prudké vzlyky.

„Umře! Umře! Vím, že umře!... A budu to já, kdo ho zabil. Ano, já to budu, kdo ho zabil...!“

Poirot pokrčil rameny. Vrtěl smutně hlavou. „*Mademoiselle*, co se stalo, stalo se. Člověk nemůže vzít zpět, co provedl. Je pozdě litovat.“

Rozplakala se ještě víc. „Já jsem ho zabila! A mám ho tolik ráda... Tolik ho miluji...“

„Až moc,“ povzdychl Poirot.

Pomyslel si to už kdysi dávno v restauraci pana Blondina. Napadlo ho to i teď.

Trochu zaváhal, než řekl: „Každopádně neberte doslova, co říká slečna Bowersová. Mám za to, že ošetřovatelky jsou vesměs škarohlídi. Noční sestry jsou vždycky udiveny, když se jejich pacient dožije večera, a denní jsou zase překvapeny, když ho najdou naživu ráno. Víte, znají příliš dobře, co všechno se může přihodit. Každého motoristu snadno napadne: ‚Kdyby z té křižovatky vyrazilo auto – kdyby ten nákladník najednou zacouval – kdyby se tomu protijedoucímu vozu ulomilo kolo – kdyby mi z křoví vyskočil na volant pes – *eh bien*... asi bych byl zabit!‘ Ale člověk předpokládá, a obvykle právem, že nic z toho se nestane a že dojede k cíli své cesty. Jestliže se nám ovšem stane nehoda, nebo uvidíme-li jednu či více havárií, pak jsme nakloněni zaujímat opačné hledisko.“

„Pokoušíte se mne utěšovat, pane Poirote?“ zeptala se Jacquelina a napůl se v slzách usmála.

„*Bon Dieu* ví, co se pokouším dělat. Vy jste se neměla vydávat na tuto cestu.“

„Ne, přála bych si, abych byla nejela. Je to – tak hrozné. Ale – už to brzy skončí.“

„*Mais oui* – zajisté.“

„A Simon půjde do nemocnice a oni ho správně ošetří a všechno bude v pořádku.“

„Mluvíte jako dítě! ‚A žili šťastně až do smrti.‘ Tak se to říkává, že?“

Polil ji nenadále šarlatový ruměnec.

„Pane Poirote – ani mi nenapadlo – vůbec –“

„Je příliš brzy na takové pomyšlení! To je takřikajíc skutečně

pokrytecké, ne? Vy máte napůl latinskou krev, *mademoiselle Jacqueline*. Měla byste být schopna připustit skutečnosti, i když nezní příliš slušně. *Le roi est mort – vive le roi!* Král je mrtev – ať žije král! Slunce zašlo, vychází měsíc. Je tomu tak, vidíte?“

„Nechápete. Lituje mě – strašně mě lituje, protože ví, jak hrozné je pro mě vědomí, že jsem ho tak zranila.“

„Ó, výborně!“ zvolal Poirot, „čistá lítost, to je velice vznešený cit!“

Pohlédl na ni zpola posměšně, zpola s jakýmsi pohnutím.

Pod vousy si tiše francouzsky šeptal:

La vie est vaine, Un pel d'amour, Un peu de haine, Et puis bonjour.

La vie est brève. Un peu d'espoir, Un peu de révé, Et puis bonsoir.'

Život – marná sláva -trochu milování, trochu zloby dává, a pak konec je.

Život dává krátce trochu zadoufání, trochu snění sladce -a pak konec nastane.'

Vrátil se na palubu, přecházel po ní sem a tam plukovník Race. Okamžitě na něj zavolal:

„Poirote! Človče! Potřebuji vás, něco mě napadlo.“

Zavěsil se do Poirota a vlekl ho po palubě.

„Připomněl jsem si takovou náhodnou Doylovu poznámku. V té chvíli jsem si jí sotva všiml. Così o telegramu.“

„*Tiens – c'est vra* – Vida, to je pravda.“

„Možná na tom nic není, ale žádná cesta se nemůže nechat neprozkoumaná. Hrome, človče, dvě vraždy, a my doposud toneme v temnu.“

Poirot zavrtěl hlavou: „Nenene, ne ve tmě. Ve světle.“

Race se na něho zvědavě zadíval: „Něco vás osvítilo?“

„Víc než osvítilo. Teď jsem si jist.“

„Odkdy?“

„Od smrti komorné Louisy Bourgetové.“

„Zpropadeně – já nechápu.“

„Příteli -je to jasné, tak jasné. Jsou jenom potíže – rozpaky – překážky! Hled'te, kolem člověka, jako byla Linnet Doylová, je tolik rozporných nenávistí a žárlivostí a závistí a sprostoty. Je to jako mrak much, které bzučí a bzučí...“

„A vy si tedy myslíte, že víte?“ hleděl na něho druh zvědavě.

„Neřekl byste to, ledaže jste si vskutku jist. Nemohu tvrdit, že mně je to jasné. Mám ovšem podezření...“

Poirot se zastavil. Položil významně ruku na Raceovu paži.

„Jste velký muž, *mon colonel*... Nenaléháte: ‚Řekněte mi, co si myslíte?‘ Víte, že kdybych mohl promluvit už teď, promluvil bych. Ale nejdříve se musí ještě leccos vysvětlit. Přemýšlejte, přemýšlejte chvíli ve směru, který vám naznačím. Jsou jisté body... Je tu tvrzení *mademoiselle de Bellefort*, že někdo vyslechl náš rozhovor v zahradě v Asuánu. Pak je tu svědectví *monsieur* Tima Allertona, co slyšel a dělal onu noc, kdy došlo ke zločinu. Jsou tu významné odpovědi Louisy Bourgetové na naše otázky dnes ráno. Je tu skutečnost, že *madame* Allertonová pije minerálky, její syn whisky se sodovkou a já víno. Přidejte k tomu dvě lahvičky laku na nehty a přísloví, které jsem citoval. A konečně přijdeme k ústřednímu bodu celé věci, ke skutečnosti, že pistole byla zabalena do laciného kapesníku a sametového přehození a hozena přes palubu...“

Race byl pár minut zticha, pak zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl, „nevidím do toho. Víte, mám takové slabé tušení, kam směřujete, ale pokud vidím, nehraje mi to.“

Race se zašklebil.

„Na tohle jsem zvyklý. Často se mi zdá, že celá detektivní práce spočívá ve smetení mylných začátků a v neustálém začínání.“

„Ano, tohle je velká pravda. A právě tohle někteří lidé nechtějí dělat. Vytvoří si určitou teorii a všechno se jim musí do té teorie vejít. Jestli nějaká malá skutečnost nezapadá, odhodí ji. Jenže zatím bývají významné obvykle skutečnosti, které se nehodí. Konečně jsem si uvědomil význam odstranění té pistole z dějiště zločinu. Věděl jsem, že to něco znamená, ale co, to jsem si uvědomil teprve před půlhodinkou.“

„A já do toho stále ještě nevidím!“

„Ale uvidíte! Jen uvažujte ve směrech, které jsem naznačil. A teď vysvětlete záležitost telegramu. To jest, pokud nám *Herr Doktor* dovolí.“

Doktor Bessner měl ještě stále velmi špatnou náladu. Na jejich zaklepání vystrčil zamračenou tvář.

„Co zas? Chcete znovu vidět mého pacienta? Říkám vám, že to není moudré. Má horečku. Už měl dnes víc než dost rozčilování.“

„Jen jednu otázku,“ smlouval Race, „nic víc, ujišťuji vás.“

S neochotným zabručáním lékař ustoupil a oba muži vešli do kajuty. Brumlající doktor Bessner se protáhl kolem nich.

„Vrátím se za tři minuty,“ ohlásil, „a pak definitivně – ven!“

Slyšeli ho, jak dupe po palubě.

Simon Doyle se zpytavě díval z jednoho na druhého.

„Tak oč jde?“ zeptal se.

„O maličkost,“ odpověděl Race. „Když mi referovali stewardi, uvedli, že obzvláštní potíže byly se signorem Richettim. Uvedl jste, že vás to nepřekvapuje. Věděl jste, že byl mrzutý a choval se hrubě k vaší paní kvůli nějakému telegramu. Můžete mi o té věci povědět víc?“

„Beze všeho. Bylo to ve Wádi Haifa. Právě jsme se vrátili od druhého kataraktu. Linnet se domnívala, že vidí na vývěsce připíchnutý telegram pro sebe. Zapomněla, že už se nejmenuje Ridgewayová. Když se jména Richetti a Ridgeway naškrábou, vypadají podobně. Takže telegram otevřela, text neměl hlavu ani patu – byla nad tím celá pryč -, když vtom přišel ten chlap Richetti, vytrhl jí blanket z ruky a zuřivě nadával. Šla se omluvit a on k ní byl strašně hrubý.“

Race zhluboka nádech: „A víte vůbec, pane Doyle, co bylo v tom telegramu?“

„Ano. Linnet kousek přečetla nahlas. Bylo v něm –“

Odmlčel se. Zvenčí se ozval jakýsi rozruch. Kvapně se přibližoval pronikavý hlas.

„Kde je pan Poirot a plukovník Race? Musím jít okamžitě za nimi. Je to nanejvýš důležité. Mám závažnou informaci. Já – Jsou u pana Doyle?“

Bessner nezavřel dveře. Přes otevřené zádveří jen přetáhl závěs. Paní Otterbournová jej odhrnula a vpadla dovnitř jako tornádo. Její obličej byl zmalovaný, krok nejistý, jazyk dost dobře neovládala.

„Pane Doyle,“ vyhrkla dramaticky, „vím, kdo zabil vaši ženu!“

„Cože?“

Simon na ni zíral, zírali i oba ostatní.

Paní Otterbournová přejela všechny tři vítězným pohledem. Byla šťastná – přešťastná.

„Ano,“ potvrdila. „Moje teorie se prokázaly jako oprávněné. Hluboké, prastaré, prvotní pudy se mohou zdát nemožné, fantastické, ale jsou pravdivé.“

„Rozumím správně, že máte důkaz o tom, kdo zabil paní Doyleovou?“ zarazil ji důrazně Race. Paní Otterbournová se usadila na židli, naklonila se dopředu a živě pokyvovala hlavou.

„Ovšemže mám. Jistě budete souhlasit, že ten, kdo zabil Louisu Bourgetovou, zavraždil i Linnet Doylovou – že oba zločiny spáchala táž ruka?“

„Ano, ano,“ přisvědčil netrpělivě Simon. „Ovšem, to je rozumné. Pokračujte.“

„Pak mé tvrzení platí. Víím, kdo zabil Louisu Bourgetovou. Takže víím, kdo zabil Linnet Doylovou.“

„Takže máte teorii, kdo zabil Louisu Bourgetovou,“ prohodil Race skepticky.

Paní Otterbournová se k němu otočila jako tygřice.

„Ne, já to přesně víím. Viděla jsem tu osobu na vlastní oči.“

Simon horečně vykřikl: „Proboha, tak už spust'te od začátku. Říkáte, že znáte osobu, která zabila Louisu Bourgetovou?“

Paní Otterbournová přikývla.

„Řeknu vám přesně, co se stalo.“

Ano, byla velice šťastná – o tom se nedalo pochybovat! Toto byla její chvíle, její triumf. Co z toho, že se její knihy neprodávají, že hloupí čtenáři, kteří je kdysi kupovali a chtivě je hltali, si teď oblíbili novější autory? Salome Otterbournová se zase jednou proslaví. Její jméno se objeví ve všech novinách. Bude u soudu korunním svědkem obžaloby.

Nabrala zhluboka dech a otevřela ústa.

„Stalo se to, když jsem šla na oběd. Nebylo mi moc do jídla, všechna ta hrůza z nedávné tragédie -. No, nemusím se k tomu vracet. V půli cesty jsem si vzpomněla, že jsem – ehm – zapomněla něco v kajutě. Vybídla jsem Rozálii, aby šla dál beze mne. A ona šla.“

Paní Otterbournová se chvíli odmlčela.

Závěs na dveřích se zpolehounka pohnul, jako by jej nadzvedl vítr, ale žádný ze tří mužů to nepozoroval.

„Já – tedy –“ paní Otterbournová zaváhala. Musí teď přebruslit po velmi tenkém ledě, ale nějak to musí dokázat. Měla jsem se – tedy – setkat s jedním – tedy – zaměstnancem lodi. Měl mi – tedy – přinést něco, co jsem potřebovala, ale nechtěla jsem, aby se to dozvěděla má dcera. V některých věcech je protivná – a –“

Moc dobře to nevyznívá – ale než dojde na výpověď u soudu, vymyslí si něco lepšího.

Raceovo obočí se pozvedlo, když se očima zeptal Poirota.

Poirot drobátko přikývl. Jeho rty vytvořily slovo ‚Pití‘.

Závěs na dveřích se opět pohnul. Mezi ním a veřejemi se objevilo cosi, co blesklo slabounce ocelovou modří.

Paní Otterbournová se znovu rozhovořila: „Podle úmluvy jsem měla obejít zád' na spodní palubě a tam jsem měla najít čekajícího muže. Když jsem přecházela palubu, otevřely se dveře jedné kajuty a někdo vykoukl. Bylo to ono děvče – ta Louisa Bourgetová – nebo jak se jmenovala. Zdálo se, žena někoho čeká. Když mě uviděla, vypadala zklamaně a rychle se vrátila dovnitř. Nic mě při tom, samozřejmě, nenapadlo, pokračovala jsem v cestě a převzala jsem od onoho muže – tu věc. Zaplatila jsem mu a – tedy – prohodila jsem s ním pár slov. Právě když jsem zahýbala za roh, uviděla jsem, jak někdo klepe na dveře té komorné a vchází do kajuty.“

„A tou osobou byl –“ skočil jí do řeči Race.

Prásk!

Kajutu naplnil zvuk výbuchu a štiplavý, kyselý pach kouře. Paní Otterbournová se pomalu natočila bokem, jakoby s naléhavou otázkou, pak se její tělo zhroutilo dopředu a s žuchnutím se svezlo na podlahu. Těsně za jejím uchem vytékala z okrouhlé ranky krev.

Chvilíčku zavládlo ohromené ticho. Pak oba zdraví muži vyskočili. Ženino tělo jim poněkud překáželo v pohybu. Race se nad ním sklonil, zatímco Poirot skočil jako kočka ke dveřím a vyrazil na palubu.

Paluba byla prázdná. Na podlaze těsně před zábradlím ležel velký revolver – kolt.

Poirot se rozhlédl oběma směry. Na palubě nikdo nebyl. Zamířil rychle k zádi a téměř vrazil do Tima Allertona, který přibíhal poklusem z protějšího směru.

„Co to u čerta bylo?“ vyrazil Tim bez dechu.

„Potkal jste někoho cestou sem?“ naléhal Poirot.

„Potkal? Ne, nikoho.“

„Tak pojd'te se mnou.“ Popadl mladíka za rameno a vracel se s ním po jeho stopách. To už se shromáždil hlouček lidí – Rozálie, Jacquelina a Kornélie vyběhly ze svých kajut. Po palubě sem ze salónu směřovali další – Ferguson, Jim Fanthorp a paní Allertonová.

Race stál nad revolverem. Poirot otočil hlavu a vybafl na Tima Allertona:

„Máte u sebe nějaké rukavice?“

Tim nemotorně šmátral po kapsách.

„Ano, mám.“

Poirot je od něho vzal, navlékl si je a shýbnul se, aby si revolver prohlédl zblízka. Race udělal totéž. Ostatní bez hlesu přihlíželi.

„Jinudy nešel,“ poznamenal Race. „Fanthorp a Ferguson seděli na lehátkách na této palubě, byli by ho uviděli.“

„A pan Allerton by ho byl potkal, kdyby šel k zádi,“ dodal Poirot.

„Je to ale náhoda – tohle jsme přece viděli před nedávnem,“ podotkl Race a ukázal na revolver. „Musíme se ovšem přesvědčit.“

Zaklepal na dveře Penningtonovy kajuty. Nikdo se neozval. Kajuta byla prázdná. Race přistoupil k pravé zásuvce prádelníku a trhnutím ji otevřel. Revolver byl pryč.

„Souhlasí,“ prohlásil Race. „Kde je však sám Pennington?“

Vyšli opět na palubu. Ke skupině se připojila paní Allertonová. Poirot se k ní hbitě přitočil.

„Madam, ujměte se slečny Otterbournové a postarejte se o ni. Její matka byla právě –“ poradil se očima s Racem a Race přikývl, „- byla zabita.“

Přiběhl hřmotně doktor Bessner.

„*Gott im Himmel!* Bože na nebesích! Co se zase děje?“

Uvolnili mu cestu. Race ukázal na kajutu. Bessner vstoupil.

„Pojd'me hledat Penningtona,“ vyzval Race. „Jsou na revolveru nějaké otisky?“

„Žádné,“ sdělil Poirot.

Penningtona našli na spodní palubě. Seděl v malém salónku a psal dopisy. Pozvedl hezký, čistě vyholený obličej.

„Něco nového?“ zeptal se.

„Neslyšel jste výstřel?“

„Cože – no teď – když to říkáte – myslím, že jsem zaslechl jakési prásknutí. Ale ani mi nenapadlo – Koho zastřelili?“

„Paní Otterbournovou.“

„Paní Otterbournovou?“ žasl Pennington. „No, vy mně překvapujete. Paní Otterbournovou.“ Kroutil hlavou. „Vůbec ničemu už nerozumím.“ Ztlumil hlas. „Připadá mi, pánové, že máme na palubě posedlého šílence. Měli bychom zorganizovat systém obrany.“

„Pane Penningtone, jak dlouho jste v této místnosti?“ zeptal se Race.

„No – nechte mě uvažovat –“ třel si Pennington tiše bradu. „Řekl bych – tak asi dvacet minut.“

„A nevzdálil jste se odtud?“

„Proč bych – určitě ne.“

Měřil si pátravě oba muže.

„Víte, pane Penningtone,“ vysvětlil Race, „paní Otterbournová byla totiž zastřelena vaším revolverem.“

25. KAPITOLA

Pan Pennington byl otřesen. Pan Pennington tomu nemohl uvěřit.

„No ne, pánové,“ drmolil, „tohle je velmi vážná věc. Opravdu velmi vážná.“

„Pro vás nanejvýš závažná, pane Penningtone.“

„Pro mne?“ Penningtonovo obočí se vyklenulo zděšeným úžasem. „Ale můj drahý pane, když byl vypálen onen výstřel, seděl jsem pokojně tady a psal!“

„Máte snad svědka, který by to prokázal?“

Pennington zavrtěl hlavou.

„Cože? Ne – neřekl bych. Ale je jasně nemožné, že bych mohl vystoupit na horní palubu, zastřelit tu ubohou ženskou – a proč bych ji taky střílel – a doběhl dolů – a aby mě při tom nikdo nezahlédl. Na lehátkách na palubě si v tuhle denní dobu vždycky hoví spousta lidí!“

„Jak vysvětlíte okolnost, že bylo použito vašeho revolveru?“

„Tedy – obávám se, že tím jsem sám vinen. Brzy po tom, co jsme se nalodili, se jednoho večera v salónu vykládalo, jak si vzpomínám o střelných zbraních a já jsem se zmínil, že na cestách s sebou vždycky vozím kolt.“

„Kdo u toho byl?“

„Inu – úplně přesně si nevzpomenu. Myslím, že většina lidí. Každopádně hodně.“

Tiše potrásal hlavou.

„No ano,“ potvrdil. „Tímhle jsem sám vinen.“

Po chvíli znovu navázal: „Napřed Linnet, pak Linnetina komorná a teď paní Otterbournová! Vždyť to nemá smysl!“

„Ale má to smysl,“ namítl Race.

„Má?“

„Ano. Paní Otterbournová nám právě vyprávěla, že viděla jistou osobu vejít do Louisiny kajuty. Než mohla uvést jméno oné osoby, byla zastřelena.“

Andrew Pennington si přešel čelo jemným hedvábným kapesníkem.

„Všechno je to děsné,“ zašeptal.

„Pane Penningtone,“ požádal Poirot, „rád bych s vámi prodiskutoval jisté aspekty tohoto případu. Přišel byste za půl hodiny do mé kajuty?“

„Bude mi potěšením.“

Pennington to však neřekl potěšené. Ani potěšené nevypadal, Race a Poirot vyměnili pohledy a rázně odešli ze salonku.

„Prohnaný starý ďábel,“ ulevil si Race. „Ale bojí se, co?“

„Ano,“ přisvědčil Poirot, „není nijak nadšen – náš pan Pennington.“

Když došli na horní palubu, vyšla ze své kajuty paní Allertonová, a když uviděla Poirota, naléhavě na něho kývla.

„Madam?“

„Ubohé dítě! Povězte mi, pane Poirote, není na lodi nějaká dvoulůžková kajuta, do které bych se s ní mohla nastěhovat? Neměla by se vracet do té, kterou sdílela s matkou, – a já mám jen jednolůžkovou.“

„Zařídíme to, madam. Jste velice laskavá.“

„Je to jen slušnost. A kromě toho, ta dívka je mi milá. Vždycky se mi líbila.“

„Je moc rozrušená?“

„Hrozně. Zdá se, že byla té protivné ženské absolutně oddaná. To je na všem to nejdojemnější. Tím tvrdí, že podle jeho mínění pila. Pila opravdu?“

Poirot přikývl.

„Ach, člověk nesmí tu ubohou ženu odsuzovat. Ale domnívám se, že děvče muselo mít pekelný život.“

„Měla madam. Je to velice hrdá a nesmírně loajální dívka.“

„Ano. Líbí se mi ta – myslím – ta loajalita. Dnes už je nemoderní. Ta dívka má zvláštní povahu, řekla bych, pyšnou, uzavřenou, paličatou – ale pod tím vším je dobré srdce.“

„Vidím, že jsem ji svěřil do správných rukou, madam.“

„Jistě. Nemějte obavy. Postarám se o ni. Je tak dojemně ochotna se ke mně přimknout.“

Paní Allertonová se vrátila do kajuty. Poirot na scénu tragédie.

Kornélie dosud stála s vykulenýma očima na palubě.

„Já tomu nerozumím, pane Poirote,“ oslovila ho. „Jak mohla ta osoba, která ji zastřelila, uniknout, aniž bychom ji zahlédli?“

„Ano, jak?“ opakovala Jacquelina jako ozvěna.

„Ach, nebyl to žádný kouzelnický trik, jak se domníváte, *mademoiselle*,“ vysvětloval Poirot.

„Vrah mohl zmizet třemi určitými cestami.“

Jacquelina vypadala zmateně. „Třemi?“ opáčila.

„Mohl prchat vpravo, nebo utíkat vlevo – ale žádnou jinou cestu nevidím,“ dodala rozpačitě Kornélie.

I Jacquelina se mračila. Najednou se její čelo vyhladilo.

„Ale ovšem,“ vyhrkla. „Mohl jít dvěma směry v jedné rovině, ale mohl také zvolit pravý úhel k té rovině. To jest, nahoru dost dobře jít nemohl, ale mohl zamířit dolů.“

„Jste vtipná, *mademoiselle*,“ usmál se Poirot.

„Vím, že jsem hloupá,“ posteskla si Kornélie, „ale já to pořád nechápu.“

„Pan Poirot myslí, drahoušku, že se mohl přehoupnout přes zábradlí do podpalubí,“ vysvětlovala Jacquelina.

„Páni,“ zalapala Kornélie po dechu, „na to bych nikdy nepřipadla. Ale musel by být nesmírně rychlý. To bych ráda věděla, jak to mohl stihnout?“

„Mohl to provést dost snadno,“ namítl Tim Allerton. „Pamatujte si, že po takové události nastane vždycky okamžik šoku. Člověk zaslechne výstřel a je pár vteřin příliš ohromen, než aby se dokázal pohnout.“

„Pane Allertone, tohle jste zažil?“

„Ano, zažil. Stál jsem jako panák dobrých pár sekund, než jsem vyrazil po palubě.“

Z Bessnerovy kajuty vyšel Race a s veškerou autoritou je požádal: „Uvolnili byste laskavě všichni cestu? Chceme odnést mrtvou.“

Všichni poslušně uhnuli. Poirot šel s nimi. Kornélie mu řekla se smutnou vážností: „Co budu živa, nezapomenu na tuhle cestu. Tři smrti... Jako bych prožívala hrozný sen.“

Ferguson ji zaslechl. Spustil na ni útočně: „Protože jste tak přecivilizovaná. Měla byste pohlížet na smrt jako orientálec. Jde jen o náhodu – stěží hodnou pozornosti.“

„To je sice všechno moc hezké,“ namítl Kornélie, „jenže orientálci nemají vzdělání, ubohá stvoření.“

„Nemají, což je dobré. Vzdělání připravilo bílé rasy o životaschopnost. Jen se podívejte na Ameriku – bují v orgiích kultury. Prostě odporné.“

„A já si myslím, že mluvíte nesmysly,“ rozhořčila se zardělá Kornélie. „Každou zimu navštěvuji kursy řeckého umění a renesance a chodila jsem i do kursu o slavných ženách v historii!“

„Řecké umění! Renesance! Slavné ženy v historii!“ zasténal pan Ferguson. „Je mi nanic z toho, co od vás slyším. Ženská, záleží na budoucnosti, ne na minulosti! Na lodi jsou tři mrtvé ženské – no – a co z toho? Žádné z nich není škoda! Linnet Doylová – a její prachy! Francouzská komorná – takový zdomácnělý příživník! Paní Otterbournová – neužitečná, bláznivá ženština! Myslíte si, že někomu opravdu záleží na tom, jestli jsou mrtvé, nebo ne? Mně ne. Považuji to za zatracené dobrodiní!“

„Pak se mýlíte!“ vzplanula Kornélie. „A mně je zase zle, když vás slyším mluvit a mluvit, jako by nezáleželo na nikom, jen na vás. Neměla jsem moc ráda paní Otterbournovou, ale její

dcera ji přece měla tak ráda – a smrt matky ji docela zkrušila. Nevím mnoho o té francouzské komorné – ale mám za to, že někde je kdosi, kdo k ní cítil náklonnost. A pokud jde o Linnet Doylovou – dobře, odhlédneme od všeho ostatního – ale jak byla půvabná! Byla tak líbezná, že stačilo, aby jen vešla do místnosti a člověk se až zajíkl. Já sama jsem bezvýznamná, takže tím více oceňuji krásu. A ona byla krásná – jako žena – jako výtvar řeckého umění. A když zemře něco krásného, je to ztráta pro celý svět. Tak!“

Pan Ferguson o krok ustoupil. Vjel si oběma rukama do vlasů a bouřlivě si je rval.

„Vzdávám se!“ zvolal. „Vy jste neuvěřitelná! Nemáte v sobě ani kousek přirozené ženské nevraživosti!“ Obrátil se k Poirotovi. „Víte, pane, že otec Linnet Ridgewayové prakticky zničil Kornéliina otce? A skřípá tohle děvče zuby, když vidí dědičku v perlách a v modelech z Paříže? Ne! Jen bečí: ‚Ona je tak krásná jako to zatracené mektavé jehňátko. Věřím, že snad na ni ani neměla vztek!‘“

Kornélie se začervenala. „Měla – ale jen minutu. Chudák taťka zemřel na ztrátu odvahy, víte, protože mu věci nevyšly –“

„Mít vztek minutu! Podržte mě!“

Kornélie po něm šlehla pohledem.

„Nuže, netvrdil jste zrovna, že záleží na budoucnosti, ne na minulosti? To všechno se sběhlo v minulosti, že ano? Je to pryč!“

„Dostala mě,“ přiznal Ferguson. „Kornélie Robsonová, vy jste jediná milá žena, jakou jsem kdy potkal. Chcete si mě vzít?“

„Nemluvte nesmysly!“

„To je vážný návrh – i když vyslovený v přítomnosti starého Fízla s velkým F. Každopádně jste svědek, *monsieur* Poirote. Vědomě a proti veškerým svým zásadám jsem nabídl manželství této ženě, protože sice nevěřím v zákonné svazky mezi muži a ženami, ale myslím si, že ona by asi o nic jiného nestála. Takže to musí být manželství. Pojdte, Kornélie, řekněte ano!“

„Myslím, že jste úplně nemožný!“ bránila se zardělá Kornélie.

„Proč si mě nechcete vzít?“

„Nemyslíte to doopravdy,“ namítla Kornélie.

„Máte za to, že nemyslím vážně svou nabídku, anebo že nemám opravdový charakter?“

„Obojí, ale doopravdy jsem myslela charakter. Vysmíváte se všem vážným věcem. Vzdělání – a kultuře – a – a – smrti. Nebylo by na vás spolehnouti.“

Zarazila se, znovu se zarděla a pospíšila do své kajuty.

Ferguson za ní zíral. „Zatrolené děvče. Ale ona to míní doopravdy. Chce, aby muž byl spolehlivý. Spolehlivý – ty můj bože!“ Odmlčel se a pak zvědavě dodal: „Co je s vámi, *monsieur* Poirote? Tak hluboce jste se zamyslel!“

Poirot se s trhnutím probral.

„Uvažuji, tot’ vše. Uvažuji.“

„Úvahy o smrti. Smrt – opakovaný zlom. Autor Hercule Poirot. Jedna z dobře známých monografií.“

„Pane Fergusone,“ odrazil ho Poirot, „jste velice drzý mladík.“

„Musíte mi prominout. Rád napadám zavedené instituce.“

„A já jsem zavedená instituce?“

„Přesně. Co si myslíte o té dívce?“

„O slečně Robsonové?“

„Ano.“

„Myslím, že má výtečnou povahu.“

„Máte pravdu. Má kuráž. Vypadá ústupně – ale není ústupná. Má odvalu. Je – oh, zatraceně, já to děvče chci. Nemusel by to být špatný tah, kdybych přiměl k rozhovoru starou dámu.“

Kdybych ji dokázal proti sobě úplně poštvat, pak by to možná prolomilo nějaké ledy u Kornélie.“

Otočil se na patě a zamířil do vyhlídkového salónu. Slečna Van Schuylerová tam seděla ve svém obvyklém zákoutí. Vypadala nadutěji než obvykle. Pletla. Ferguson k ní zamířil. Hercule Poirot, který vzápětí nevtíravě vstoupil, se posadil v diskrétní vzdálenosti a na pohled se zahloubal do časopisu.

„Dobré odpoledne, slečno Van Schuylerová.“

Slečna Van Schuylerová zvedla na pouhou vteřinu oči, opět je sklopila a chladně odbroukla:

„Ehm – dobré odpoledne.“

„Koukejte, slečno Van Schuylerová, rád bych si s vámi pohovořil o něčem velmi důležitém. Chci se totiž oženit s vaší sestřenkou.“

Klubko vlny slečny Van Schuylerové spadlo na zem a divoce se kutálelo salónem.

„Asi jste se pomátl, mladý muži,“ zpražila ho jedovatě.

„Vůbec ne. Jsem rozhodnut se s ní oženit. Požádal jsem ji, aby si mě vzala!“

Slečna Van Schuylerová si ho ledově změřila a s jakýmsi přemítavým zájmem, jaký by věnovala zvláštnímu druhu chrobáka opáčila:

„Opravdu? Předpokládám, že vás poslala k šípku.“

„Odmítla mě.“

„Přirozeně.“

„Vůbec ne ‚přirozeně‘. Budu ji tak dlouho žádat o ruku, až svolí.“

„Mohu vás ujistit, pane, že podniknu kroky, které mou mladou sestřenku ochrání před takovým pronásledováním,“ kousavě varovala slečna Van Schuylerová.

„Co proti mně máte?“

Slečna Van Schuylerová jen zdvihla obočí a vehementně popotáhla za vlnu, odhodlána znovu získat klubko, a ukončila rozhovor.

„No tak povězte,“ naléhal pan Ferguson, „co proti mně máte?“

„Řekla bych, že všechno je docela zřejmé, pane – ehm – neznám vaše jméno.“

„Ferguson.“

„Pane Fergusone!“ Slečna Van Schuylerová vyrazila jeho jméno se zřetelnou nechutí.

„Jakýkoliv podobný nápad nepřichází vůbec v úvahu.“

„Má to znamenat, že pro ni nejsem dost dobrý?“ útočil Ferguson.

„Myslím, že by vám to mělo být zjevné.“

„V jakém směru nejsem dost dobrý?“

Slečna Van Schuylerová neodpověděla.

„Mám obě nohy, obě ruce, jsem zdravý, mám docela dobrý rozum. Co je na mně špatného?“

„Existuje něco takového jako společenské postavení, pane Fergusone.“

„Společenské postavení je pitomost!“

Dveře se rozlétly. Vešla Kornélie. Zůstala zaraženě stát, když uviděla svou obávanou sestřenku Marii v rozhovoru se svým neodbytným nápadníkem.

Neuctivý pan Ferguson otočil hlavu, zešíroka se zazubil a zvolal: „Pojďte sem, Kornélie. Právě žádám tím nejkonvenčnějším způsobem o vaši ruku.“

„Kornélie,“ zahřměla slečna Van Schuylerová hrozivým hlasem. „Povzbuzovalas tohoto mladíka?“

„Já – ne – ovšemže ne – alespoň – ne tak docela – tedy – myslím –“

„Co myslíš?“

„Nepovzbuzovala mě,“ zasáhl Ferguson. „Všechno jsem způsobil já. Nedala mi přes ústa, protože má příliš laskavou povahu. Kornélie, vaše sestřenka tvrdí, že nejsem pro vás dost dobrý. To je sice pravda, ale v tom smyslu, jak míní ona. Moje morální vlastnosti se ovšem nerovnajím vašim, ale ona zdůrazňuje, že jsem společensky beznadějně níž než vy.“

„Což – myslím -je stejně srozumitelné i Kornélii,“ zdůraznila slečna Van Schuylerová.

„Je?“ podíval se Ferguson pátravě na dívku. „Proto si mě nechcete vzít?“

„Ne, není,“ zarděla se Kornélie. „Kdybych – kdybych vás měla ráda, provdala bych se za vás a nezáleželo by mi na tom, kdo jste.“

„A vy mě nemáte ráda?“

„Já – myslím, že jste výstřední. Způsob, jak mluvíte... Věci, které říkáte... Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by byl v nejmenším jako vy. Já –“

Dusily ji slzy. Vyběhla z místnosti.

„Vcelku nebyl začátek tak špatný,“ poznamenal Ferguson. Opřel se zády o židli, zahleděl se na strop, pohvizdoval si, přehodil nestydatě nohu přes nohu a poznamenal: „Přece jen vás jednou budu oslovovat ‚sestřenko‘!“

Slečna Van Schuylerová se třásla zlostí. „Okamžitě odtud odejděte, pane, nebo zazvoním na stewarda.“

„Zaplatil jsem si lodní lístek,“ nedal se pan Ferguson. „Nemohou mě tedy vykázat z veřejné místnosti. Ale udělám vám tu radost a odejdu.“ Tiše zazpíval: „Jo ho ho, tu rundu platím já -,“ vstal, nenuceně se loudal ke dveřím a odešel.

Slečna Van Schuylerová se zalykala vztekem a namáhavě vstávala. Poirot se vynořil ze svého diskrétního ústraní za časopisem a podal jí zatoulané klubko.

„Děkuji vám, *monsieur* Poirote. Poslal byste za mnou slečnu Bowersovou? Jsem tak rozčilená – takový nestydatý mladík!“

„Obávám se, že je dost výstřední,“ poznamenal Poirot. „Většina členů jeho rodiny je taková. Samozřejmě – jsou zhýčkaní, vždycky ochotní chytat se nových proudů. Ale jistě jste ho poznala?“ dodal nedbale.

„Poznala?“

„Ano. Nazývá se Ferguson a nechce používat svůj titul – kvůli své pokrokovosti.“

„Svůj titul?“ napjal se hlas slečny Van Schuylerové.

„Inu, je to vlastně mladý lord Dawlish. Topí se ovšem v penězích, ale když byl v Oxfordu, začal dělat radikála.“

Obličej slečny Van Schuylerové se stal bojištěm protichůdných pocitů. „Jak dlouho to víte, pane Poirote?“ vyzvídala.

Poirot pokrčil rameny.

„Uviděl jsem snímek v jednom z těch časopisů – všiml jsem si podoby. A pak jsem u něho našel pečetní prsten s erbem. Ujišťuji vás, je to nesporné.“

S potěšením sledoval protikladné výrazy střídající se na tváři slečny Van Schuylerové. Konečně s milostivým úklonem pronesla: „Jsem vám nesmírně zavázána, pane Poirote.“

Poirot se za ní díval, jak vychází ze salónu, a usmíval se. Pak se posadil a jeho obličej se znovu zachmuřil. Sledoval běh svých myšlenek. Chvilkami pokyvoval hlavou.

„*Mais oui*,“ řekl si konečně. „Všechno souhlasí.“

26. KAPITOLA

Race ho našel, jak stále ještě sedí v salónu.

„Nuže, Poirote, co teď? Pennington přijde za deset minut. Přenechám ho vám.“

Poirot rychle vstal. „Nejdříve ale sežeňme mladého Fanthorpa.“

„Fanthorpa?“ podivil se Race.

„Ano. Přiveďte ho do mé kajuty.“

Race přikývl a odešel. Poirot pospíšil do své kajuty. Race s mladým Fanthorpem přišli pár minut po něm. Poirot jim ukázal na židle a nabídl cigarety. „A teď, pane Fanthorpe, k naší záležitosti,“ začal. „Vidím, že nosíte stejnou vázanku jako můj přítel Hastings.“

Jim Fanthorp shlédl s jakýmsi ostychem na ozdobu své šíje. „Je to vázanka ‚Za starou Anglii‘.“

„Přesně. Musíte pochopit, že ačkoliv jsem cizinec, mám jakési ponětí o názorech Angličanů. Vím například, že existují ‚věci, které se hodí‘, a ‚věci, které se nehodí‘.“ Jim Fanthorp se uculil.

„Dneska už taková pořekadla nepoužíváme, pane.“

„Možná nepoužíváme, ale zvyk zůstává. Vázanka ‚za starou Anglii‘ je vázanka ‚za starou Anglii‘ a jsou jisté věci – vím to ze zkušenosti –, jež se k ní prostě nehodí. Jednou z těchto neslušných věcí, pane Fanthorpe, je skákat nevyzván do soukromého hovoru neznámých lidí.“ Fanthorp na něj vytřeštil oči.

„Ale vy jste nedávno udělal právě tohle, pane Fanthorpe,“ pokračoval Poirot. „Jisté osoby vyřizovaly ve vyhlídkovém salonu tiše nějaké soukromé obchodní záležitosti. Procházel jste poblíž, zřejmě s úmyslem vyslechnout, oč jde, a hned nato jste se skutečně otočil a blahopřál jste dámě, paní Simon Doylové, k jejím zdravým obchodním zásadám.“

Obličej Jima Fanthorpa zrudl. Poirot se opět ujal slova, nečekal na vyjádření.

„Nuže, pane Fanthorpe, tohle nebylo naprosto chování člověka, který nosí takovou vázanku jako můj přítel Hastings!

Hastings je samá zdvořilost, zemřel by raději hanbou, než by se dopustil něčeho takového! Když jsem si tedy spojil tento váš zásah se skutečností, že jste velmi mladý na to, abyste si mohl dovolit tak nákladnou dovolenou, že jste podílníkem venkovské právnické firmy, a tedy pravděpodobně neoplýváte blahobytem, ani neprojevíte příznaky nějaké nedávné choroby, která by vyžadovala prodloužený pohyb v zahraničí, ptal jsem se sám sebe – a ptám se teď vás –, z jakých důvodů jste na téhle lodi?“

Jim Fanthorp pohodil hlavou.

„Odmítám dát vám jakékoliv informace, pane Poirote, opravdu si myslím, že jste se zbláznil.“

„Nezbláznil. Mám naprosto zdravý rozum. Kde je sídlo vaší firmy? V Northamptonu, to není příliš daleko od Wode Hallu. Jaký rozhovor jste se snažil vyslechnout? Rozhovor o právnických dokladech. Co bylo předmětem vaší poznámky, poznámky, kterou jste utrousil s viditelnými rozpaky a nerad? Účelem bylo zabránit paní Doylové v podpisu nepřečtených dokladů.“

Odmlčel se.

„Na lodi se stala vražda a těsně po ní dvě další vraždy. Když vám nadto povím, že zbraň, kterou byla zabita paní Otterbournová, je revolver, jenž je majetkem pana Andrewa Penningtona, pak si snad uvědomíte, že je vaší povinností říci nám všechno, co můžete.“

Jim Fanthorp několik minut mlčel. Nakonec řekl: „Máte zvláštní přístup k věcem, monsieur Poirote, ale oceňuji vaše závěry. Potíž je, že nemám přesné informace, které bych vám vyložil.“

„Máte za to, že jde o pouhá podezření?“

„Ano.“

„A proto považujete za nepřipustné promluvit? Právnický řečeno, může to být pravda. Zde však nejsme před soudem. Plukovník Race a já jsme pověřeni dopadnout vraha. Je pro nás cenné všechno, co nám může pomoci.“

Jim Fanthorp znovu rozvažoval. „Tak tedy dobrá!“ řekl potom. „Co chcete vědět?“

„Proč jste se vydal na tuto cestu?“

„Vyslal mě na ni můj strýc, pan Carmichael, anglický právní zástupce paní Doylové. Vyřizoval řadu jejích záležitostí. Byl tedy v častém písemném styku s panem Andrewem Penningtonem, americkým poručíkem paní Doylové. Četné malé události – všechny neumím vypočítat – způsobily, že můj strýc pojal podezření, že není všechno, jak by mělo být.“

„Prostě řečeno,“ vmísil se Race, „váš strýc měl podezření, že Andrew Pennington je podvodník?“

Jim Fanthorp se slabounkým úsměvem na tváři přikývl:

„Vyjádřil jste to bez obalu – jasněji, než bych si dovolil já, ale hlavní myšlenka je správná. Různé Penningtonovy výmluvy, jistá zastírající vysvětlení způsobu nakládání se jménem, vzbudily strýcovu nedůvěru.

Zatímco jeho podezření bylo ještě mlhavé, slečna Ridgewayová se nepředvídaně provdala a odjela na svatební cestu do Egypta. Její sňatek strýci ulevil, protože věděl, že po jejím návratu do Anglie jí musí být její jmění v pořádku předáno.

Jenže v dopisu z Káhiry se náhodou zmínila o neočekávaném setkání s Andrewem Penningtonem. Podezření mého strýce zesílilo. Považoval za jisté, že Pennington, teď možná v zoufalé situaci, se pokusí získat její podpisy ke krytí svých zpronevěr. Protože strýc neměl důkazy, které by jí předložil, byl v obtížné situaci. Jediný postup, který vymyslel, byl, že mě vyslal letecky sem s instrukcí zjistit, co se chystá. Měl jsem mít oči otevřené, a bude-li nutno, jednat. Ujišťuji vás, že takové poslání je strašně nepříjemné. Například v případě, o němž jste se zmínil, jsem se musel zachovat víceméně jako klacek! Bylo to hrozné, ale s výsledkem jsem byl celkem spokojen.“

„Myslíte, že jste paní Doylovou varoval?“ zeptal se Race.

„To ani ne, ale nahnal jsem strachu Penningtonovi. Byl jsem přesvědčen, že se nějakou dobu nepokusí o žádné podfuky a doufal jsem, že do té doby se natolik sblížím s panem Doylem a s paní Doylovou, že je snad dokážu varovat. Abych řekl pravdu, doufal jsem, že to provedu přes Doylea. Paní Doylová tak panu Penningtonovi důvěřovala, že by bylo docela nemyslitelné ji proti němu popudit. Pro mne bylo snadnější přiblížit se jejímu manželovi.“

Race přikývl.

„Pane Fanthorpe, řekl byste mi otevřeně své mínění o jednom bodu?“ zeptal se Poirot.

„Kdybyste měl připravit podvod, zvolil byste jako oběť paní Doylovou nebo pana Doylea?“

Fanthorp se mírně pousmál.

„Vždycky pana Doylea. Linnet Doylová byla v obchodních věcech velmi bystrá. Její manžel, řekl bych, je z těch důvěřivců, kteří o obchodě nic nevědí a jsou vždycky schopni ,podepsat se na vytečkové čáře', jak to uvedl on sám.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Poirot. Vzhledl k Raceovi. „A zde je váš motiv.“

„Ale jsou to čistě dohady. Neexistují důkazy,“ zdůraznil Fanthorp.

„Ach ano! Důkazy získáme!“

„Jak?“

„Možná od samotného pana Penningtona.“

Fanthorp se zatvářil pochybovačně.

„To bych se divil. Moc bych se divil.“

Race pohlédl na hodinky. „Měl by už přijít.“

Jim Fanthorp rychle pochopil narážku. Odešel.

O dvě minuty později se objevil Andrew Pennington. Byl ztělesněná usměvavá přívětivost. Jen napjatý obrys jeho čelisti a číhavost v jeho očích prozrazovaly skutečnost, že ostřílený bojovník je na stráži.

„Nuže, pánové,“ oznámil, „jsem zde.“

Usadil se a zkoumavě se na ně díval.

„Pozvali jsme vás sem, pane Penningtone,“ začal Poirot, „protože je dosti zřejmé, že máte o tento případ velmi vyhraněný a bezprostřední zájem.“

Pennington lehce zdvihl obočí.

„Je to zřejmé?“

„Určitě,“ potvrdil Poirot. „Jak jsem vyrozuměl, znal jste Linnet Doylovou od dětství.“

„Ó! To –“ jeho obličej se proměnil, trochu se uvolnil. „Odpusťte, nepochopil jsem hned. Ano, řekl jsem vám to už ráno. Znáám Linnet od doby, kdy byla miminko v plenkách.“

„Byl jste důvěrný přítel jejího otce?“

„Ano. Melhuish Ridgeway a já jsme si byli velmi blízcí – velmi blízcí.“

„Byli jste si tak blízcí, že před svou smrtí vás ustanovil obchodním poručníkem své dcery a správcem rozsáhlého jmění, jež zdělila?“

„No, zhruba to souhlasí.“

Ostražitost se vrátila. Poznámka byla obezřetnější.

„Nebyl jsem přirozeně jediným kurátorem. Kromě mne byli pověřeni další.“

„Kdo z nich od té doby zemřel?“

„Dva z nich jsou mrtvi. Další pan Sterndale Rockford, žije.“

„Je vaším společníkem?“

„Ano.“

„Když se slečna Ridgewayová provdala, nebyla ještě – jak jsem vyrozuměl – plnoletá.“

„V červnu by jí bylo jednadvacet.“

„V normálním běhu událostí by se tedy potom ujala správy svého majetku?“

„Ano.“

„Její sňatek ovšem věci urychlil?“

Penningtonova čelist ztvrdla. Vystrčil na ně útočně bradu.

„Odpusťte, pánové – ale jak přesně se tohle týká vás?“

„Jestli se vám ta otázka protiví a nechcete odpovédět –“

„Neprotiví se mi. Nevadí mi žádná vaše otázka. Ale nevidím žádnou příčinnou souvislost všeho toho vyptávání.“

„Ale zajisté, pane Penningtone – je zde otázka motivu –“ Poirot se naklonil dopředu, jeho oči zezelenaly jako oči kočičí. „Když uvažujeme o motivu, musíme vždycky brát v úvahu finanční záležitosti.“

„Podle Ridgewayovy závěti měla Linnet převzít správu svých prachů, jakmile dovrší jednadvacet let, anebo se provdá,“ uvedl mrzutě Pennington.

„Bez jakýchkoliv podmínek?“

„Bez podmínek.“

„A jde – jak jsem byl věrohodně ujištěn – o miliony.“

„Ano, o miliony.“

„Pane Penningtone, zodpovědnost vaše i vašeho společníka je obrovská,“ poznamenal tiše Poirot.

„Jsme na zodpovědnost zvyklí,“ odsekl Pennington. „Nezatěžuje nás.“ „To se divím.“

Něco v jeho tónu tlo druhého muže do živého. „Co tím u čerta míníte?“ vybuchl zlostně.

Poirot odpovéděl s nenucenou přímostí: „Uvažoval jsem, pane Penningtone, jestli náhlý sňatek Linnet Ridgewayové nezpůsobil ve vaší kanceláři něco jako – zděšení?“

„Zděšení?“

„Jak jsem řekl.“

„Kam do pekel horoucích míříte?“

„K něčemu docela prostému. Jsou finanční záležitosti Linnet Doylové v tak dokonalém pořádku, jak mají být?“

Pennington vyskočil.

„To stačí! Už toho mám dost!“ vykročil ke dveřím. „Avšak nejdříve mi zodpovíte mou otázku?“

„Jsou v dokonalém pořádku,“ procedil Pennington.

„Nelekl jste se noviny o sňatku Linnet Ridgewayové tolik, že jste první lodí spěchal do Evropy a nahrál ono naoko náhodné setkání v Egyptě?“

Pennington se k nim vrátil. Už se zase ovládal.

„To, co tu tvrdíte, je naprostý nesmysl. Ani jsem nevěděl, že Linnet Ridgewayová je vdaná, – až jsem ji potkal v Káhiře. Byl jsem nadobro překvapen. Její dopis mě musel minout v New Yorku o den. Byl sice poslán spěšně, ale dostal jsem jej o týden později.“

„Podle toho, co jste uváděl, jste se plavil na Carmaniku?“

„Správně.“

„A dopis přišel do New Yorku po odplutí Carmaniku?“

„Kolikrát vám to mám opakovat?“

„Je to zvláštní,“ namítl Poirot.

„Co je zvláštní?“

„Že na vašich zavazadlech nejsou žádné nálepky z Carmaniku. Jediné poslední nálepky z transatlantické plavby jsou z Normandie. Avšak Normandie, jak je mi známo, vyplouvá dva dni po Carmaniku.“

V této chvíli byl muž poražen. Jeho oči se roztékaly.

Plukovník Race účinně zasáhl.

„Nu, pane Penningtone,“ pravil, „máme řadu důvodů věřit, že jste připlul na Normandii, a ne na Carmaniku, jak jste tvrdil. V tom případě jste dostal dopis paní Doylové dřív, než jste opustil New York. Nemá cenu to zapírat, protože je nejsnadnější věcí na světě si tohle u lodní společnosti ověřit.“

Andrew Pennington hmatl popaměti po židli a posadil se. Jeho obličej byl bezvýrazný – byla to tvář hráče pokeru. Za maskou však čilý mozek uvažoval o dalším tahu.

„Musím uznat, pánové, že jste na mě vyžráli. Ale měl jsem pro své jednání důvody.“

„Nepochybně,“ zaburácel Race.

„Jestliže vám je sdělím, musí být brány jako zcela důvěrné.“

„Můžete se nám zcela svěřit – zachováme se přiměřeně k situaci. Přirozeně, nemohu dávat žádná ujištění naslepo.“

„Inu –“ povzdechl Pennington. „Naleji vám čistého vína. V Anglii se musely dít nějaké podvody. Působily mi starosti. Dopis by byl k ničemu. Jedinou možností bylo rozjet se za Linnet a osobně zjistit sám, oč jde.“

„Co myslíte těmi podvody?“

„Měl jsem dobré důvody předpokládat, že Linnet je podváděna.“

„Kým?“

„Svým britským právníkem. To ovšem není obvinění, s jakým můžete vyrukovat zčistajasna. Rozhodl jsem se přijet osobně a vyšetřit si to.“

„Opravdu, vaše bdělost je vám ke cti. Ale proč jste tedy klamal a tvrdil, že jste nedostal její dopis?“

„Nuže, ptám se vás –“ Pennington rozhodil ruce. „Jak můžete vrazit do páru novomanželů na svatební cestě, aniž byste museli jít víceméně věci na kloub a uvedli důvody? Považoval jsem za nejlepší udělat z toho setkání náhodu. Kromě toho, neznal jsem vůbec jejího manžela. Podle toho, co jsem věděl, mohl být docela dobře do těch podvodů zamíchán.“

„Ve skutečnosti tedy všechny vaše činy vyvolala vaše nesobeckost,“ podotkl suše Race.

„Jak jste řekl, pane plukovníku.“

Nastalo ticho. Race hleděl na Poirota. Mužiček se naklonil dopředu.

„Monsieur Penningtone, nevěříme ani slovo z vašeho příběhu.“

„Čerta nevěříte! A čemu tedy k sakru věříte?“

„Věříme, že neočekávaný sňatek Linnet Ridgewayové vás přivedl finančně do úzkých. Že jste kvapně přijel hledat východisko ze zmatků, v nichž jste se ocitl – to jest, nějak získat čas. Že jste s tímto úmyslem přišel usilovat o podpisy paní Doylové na některé doklady – a nevyšlo to. Že jste při plavbě vzhůru po Nilu při chůzi přes vrchol útesu v Abu Simbel svrhl dolů balvan, ten se zřítíl a jen velmi těsně minul cíl –“

„Zbláznil jste se?“

„Věříme, že podobné okolnosti nastaly při zpáteční cestě. To jest, naskytla se příležitost dostat paní Doylovou z cesty v okamžiku, kdy by její smrt byla téměř jistě připisována na vrub jiné osobě. A my nejen věříme – my víme, že váš revolver zabil ženu, která nám právě chtěla odhalit jméno osoby, o níž měla důvody svědčit, že zabila jak Linnet Doylovou, tak komornou Louisu —“

„Do pekel horoucích!“ Pronikavý výkřik přerušil proud Poirotovy výmluvnosti. „Co to tady žvaníte? Zbláznil jste se? Jaký důvod bych měl vraždit Linnet? Já bych její peníze nedostal, ty případnou jejímu muži. Proč nejdete po něm? Ten získá – ne já!“

„V noci, kdy došlo k tragédii, Doyle před tím, než byl postřelen, než utrpěl zranění nohy, neopustil salón,“ namítl chladně Race. „Potom nemohl udělat ani krok – a to dosvědčuje lékař i ošetřovatelka, oba na sobě nezávislí a spolehliví svědkové. Simon Doyle nemohl zabít svou ženu. Nemohl zabít Louisu Bourgetovou. S naprostou určitostí nemohl zastřelit paní Otterbournovou. Víte to stejně dobře jako my.“

„Vím, že ji nezabil,“ připustil Pennington již o mnoho klidněji. „Chci jen zdůraznit, proč jste si zasedli na mne, když já její smrti nic nezískám?“

„Ale můj drahý pane,“ Poirotův hlas zněl tiše, jako když přede kočka, „to je věc názoru. Paní Doylová byla v obchodu schopná žena, naprosto obeznámená se svými záležitostmi, velice rychle by objevila jakoukoliv nesrovnalost. Jakmile by se ujala správy svého jmění – což by udělala po svém návratu do Anglie -, nutně by pojala podezření. Nyní ovšem, když je mrtva, zdědí všechno její manžel, jak jste právě zdůraznil, všechno je teď docela jiné. Simon Doyle neví o záležitostech své ženy nic – jen to, že byla bohatá. Je to prostý člověk, důvěřivý. Jemu byste mohl bez nesnází předložit složité dokumenty, zaplést skutečnou podstatu do sítě číslic, odkládat vyřízení s odkazy na právnícké formality a nedávné zvraty. Mám za to, že pro vás znamená významný rozdíl, jednáte-li s manželem, či s jeho ženou.“

Pennington pokrčil rameny.

„Vaše nápady jsou – fantastické!“

„Čas je prokáže.“

„Co jste to řekl?“

„Řekl jsem – čas je prokáže. Máme zde tři smrti – tři vraždy. Zákon nařídí důkladné vyšetření situace jmění paní Doylové.“

Zpozoroval, jak Penningtonova ramena náhle sklesla, a věděl, že vyhrál. Podezření Jima Fanthorpa byla dobře opodstatněna.

„Hrál jste – a prohrál,“ pokračoval Poirot. „Nemá smysl zapírat.“

„Vy to nepochopíte,“ mumlal Pennington. „Všechno bylo opravdu docela poctivé. To ten zatracený úpadek na burze – Wall Street se zbláznil. Ale já bych byl všechno napravil. Do poloviny června by s troškou štěstí bylo všechno v pořádku.“

Třesoucíma se rukama vyňal cigaretu, pokoušel se ji zapálit, ale nepovedlo se mu to.

„Domnívám se, že ten balvan byl náhlým pokušením?“ předl Poirot. „Myslíl jste, že vás nikdo nevidí.“

„Byla to nehoda – přísahám – byla to nehoda.“ Muž se naklonil dopředu, svaly v obličeji se mu chvěly, oči měl zděšené. „Zakopl jsem a upadl jsem přes něj. Přísahám, že to byla nehoda.“

Dva muži neřekli nic.

Pennington se náhle vzchopil. Byl dosud troskou muže, ale bojovný duch se mu do jisté míry vracel. Vykročil k dveřím.

„Tak tohle mi nepřipíchnete, pánové. Byla to nehoda. A já ji nezastřelil. Slyšíte? Nemůžete mi to přisít – a nikdy nepřisijete.“

Odešel.

27. KAPITOLA

Když se za ním zavřely dveře, Race si zhluboka vzdychl.

„Dosáhli jsme víc, než jsem považoval za možné. Připuštění zpronevěry. Připuštění pokusu o vraždu. Dál nebylo možné zajít. Člověk se víceméně přizná k pokusu o vraždu, ale nedostanete ho k tomu, aby přiznal uskutečnění.“

„Někdy se to podaří,“ poznamenal Poirot. Jeho oči hleděly zadumaně a svítily jako kočičí.

Race se na něho zvědavě zadíval.

„Máte plán?“

Poirot přikývl. Pak vysvětloval jednotlivé body a vypočítával je na prstech. „Zahrada v Asuánu. Svědectví pana Allertona. Dvě lahvičky laku na nehty. Má láhev vína. Sametový přehoz. Zamazaný kapesník. Pistole zanechaná na místě zločinu. Louisina smrt. Smrt paní Otterbournové. Ano. Všechno je tu. Raci, Pennington to neudělal!“

„Cože?“ užasl Race.

„Pennington to neudělal. Měl motiv, ano. Chtěl to udělat, ano. Zašel tak daleko, že se o to pokusil. *Mais, cest toul*. Ale to je všechno. K tomuhle zločinu bylo potřeba něco, co Pennington nemá! Tohle je zločin, který potřeboval troufalost, rychlost, dokonalé provedení, odvalu, netečnost k nebezpečí a vynalézavou, vypočítavou mysl. Pennington tyto vlastnosti postrádá. Nedokázal by spáchat zločin, pokud by nevěděl, že bude bezpečný. Tento zločin nebyl bezpečný! Všechno viselo na nitce. Čin vyžadoval smělost. Pennington není smělý. Je jen prohnáný.“

Race na něho pohlížel s úctou, jakou schopný muž chová k jinému schopnému muži.

„Spojil jste to velice dobře,“ pochválil.

„Myslím, že ano. Je tu ještě pár věcí – například ten telegram, který četla Linnet Doyleová. Rád bych tu věc vyjasnil.“

„Hrome, zapomněli jsme se Doylea zeptat. Právě nám to vyprávěl, když přišla chudinka stará paní Otterbournová. Musíme se ho znovu otázat.“

„Hned. Ale nejdříve chci mluvit ještě s někým jiným.“

„S kým?“

„S Timem Allertonem.“

Race zvedl obočí.

„Allerton? Dobrá, pošlu pro něho.“

Zazvonil a poslal stewarda se vzkazem.

Tim Allerton vstoupil s tázavým výrazem.

„Steward mi vyřizoval, že se mnou chcete mluvit?“

„Ano, monsieur Allertone. Posad'te se.“

Tim se posadil. Jeho obličej byl pozorný, ale mírně znuděný.

„Mohu být nějak prospěšný?“ zeptal se zdvořile, ale bez nadšení.

„V jistém smyslu snad ano,“ přisvědčil Poirot. „Byl bych skutečně rád, kdybyste mě vyslechl.“

Timovo obočí se vyhrnulo zdvořilým překvapením.

„Jistě. Jsem nejlepší posluchač na světě. Můžete se spolehnout, že v pravých chvílích prohodím ‚Ó – no ne!‘,“

„To je velice uspokojivé. ‚O!‘ a ‚No ne!‘ budou ohromě výmluvné. *Eh bien* – tak tedy dobrá – začněme. Když jsem se s vámi, pane Allertone, a s vaší matkou setkal v Asuánu, silně mě přitahovala vaše společnost. Za prvé, vaše matka patří podle mého mínění k nejroztomilejším lidem, jaké jsem kdy potkal –“

Znuděný obličej na chvíličku zazářil, o stín zvýrazněl.

„Máti je – jedinečná,“ přitakal Tim.

„Druhá věc, která mě zaujala, byla vaše zmínka o jisté dámě.“

„Opravdu?“

„Ano – o slečně Joanně Southwoodové. Neboť nedávno jsem zaslechl její jméno.“

Odmlčel se a pak pokračoval. „V posledních třech letech působí Scotland Yardu starosti jisté loupeže klenotů. Mohly by být označeny jako společenské loupeže. Metoda je obvykle stejná – podstrčení imitace šperku za originál. Můj přítel, vrchní inspektor Japp, došel k závěru, že tyhle loupeže nejsou dílem jediné osoby, ale dílem dvou lidí, kteří velice chytře spolupracují. Podle významných náznaků byl přesvědčen, že loupeže jsou dílem lidí v dobrém společenském postavení, kteří dokonale znají vnitřní poměry. A konečně upoutala jeho pozornost slečna Joanna Southwoodová.

Všechny oběti byly buď jejími přítelkyněmi, nebo známými, ve všech případech si šperk vypůjčila nebo jej měla v rukou. Její způsob života nadto daleko přesahuje její příjmy. Naproti tomu bylo zcela jasné, že skutečnou loupež – tak říkajíc podvrh – neprováděla ona. V některých případech byla v době, kdy šperky musely být zaměněny, mimo Anglii.

Tak postupně vznikl v mysli inspektora Jappa tento obrázek: Slečna Southwoodová byla kdysi zaměstnána v Cechu moderních klenotníků. Podezřívá ji, že dotyčné šperky popisovala, vypracovala jejich přesné nákresy a dala je okopírovat některému skromnému, pokoutně pracujícímu klenotníkovi, třetí částí činu bylo úspěšné podstrčení kopie jinou osobou – někým, kdo mohl prokázat, že nikdy neměl se šperky co dělat a neměl také nic společného s kopírováním nebo napodobením drahokamů. Totožnost této osoby je Jappovi neznáma.

Jisté vaše poznámky v rozhovorech mě zaujaly. Prsten, který zmizel, když jste byl na Mallorce. Skutečnost, že jste býval ve společnostech, kde došlo k podvržení padělků. Vaše úzké přátelství se slečnou Southwoodovou. A byla tu také skutečnost, že má společnost se vám zřejmě protivila. Pokoušel jste se navádět svou matku, aby se ke mně nechovala tak přátelsky. Mohla to být ovšem pouhá osobní nechuť, ale myslím, že nebyla. Přehnaně jste se snažil skrývat svůj odpor za společenské chování.

Eh bien – no dobrá! Po vraždě Linnet Doylové se objevilo, že chybějí její perly. Pochopte, hned jsem pomyslel na vás! Avšak zcela spokojen jsem nebyl. Jestli podle mého podezření spolupracujete se slečnou Southwoodovou (která byla důvěrnou přítelkyní paní Doylové), pak by použitou metodou měl být podvrh imitace – ne přímočará loupež. Jenže pak byly perly zcela neočekávaně vráceny – a co objevím? Že nejsou pravé! Je to napodobenina!

Vím tedy, kdo je skutečným zlodějem. Ukraden a vrácen byl podvrh, padělaná šňůra, kterou jste už dříve podstrčil za pravý náhrdelník.“

Upíral oči na mladého muže před sebou. Tim pod svým opálením zbledl. Nebyl tak houževnatým sokem jako Pennington. Jeho vnitřní síly byly chabé. S úsilím zachovat si výsměšné chování prohodil: „Vážně? A když, copak jsem s nimi udělal?“

„To také vím.“

Mladíkův obličej se proměnil. Byl zdrcen.

Poirot pomalu pokračoval: „Je jediné místo, kde mohou být. Uvažoval jsem – a můj rozum mi napovídá správně. Pane Allertone, ty perly jsou schovány v růženci, který visí ve vaší kajutě. Jeho zrna jsou pracně vyřezávaná. Myslím, že jste jej

vyrobil speciálně pro tento účel. Zrna se dají rozšroubovat, ačkoliv na první pohled se to nepozná. Uvnitř každého zrna je perla, chráněná seccotinem. Většina policejních vyšetřovatelů ctí náboženské symboly, ledaže jsou nějak nápadně podezřelé. Počítal jste s tím. Snažil jsem se vypátrat, jak vám slečna Southwoodová poslala falešný náhrdelník. Musela vám jej poslat, protože sem jste přijel z Mallorky, a když jste se dozvěděl, že paní Doylová zde stráví své líbánky. Moje teorie je, že vám ji poslala v knize, v níž byla vyříznutá hranatá dutina uprostřed stránek. Kniha se balí jako tiskopis s volnými ořízkami, pošta ji prakticky neotvírá.“

Nastalo ticho – a trvalo dlouho. Pak Tim tiše přiznal: „Vyhrál jste! Byla do dobrá hra – ale je s ní konec. Nezbyvá nic jiného, než si ji odpýkat.“

Poirot laskavě přikývl.

„Uvědomujete si, že jste byl oné noci viděn?“

„Viděn?“ zvolal překvapený Tim.

„Ano. V oné noci, kdy zemřela Linnet Doylová, vás někdo viděl vycházet těsně po jedné hodině z její kajuty.“

„Podívejte se – snad si nemyslíte –“ zajíkl se Tim. „Já jsem ji nezabil!... Přísahám vám! Stejně jsem byl v hrozně bryndě. Ze všech možných nocí jsem si musel vybrat zrovna tuhle!... Bože, bylo to děsné!“

„Ano, musel jste prožít nepříjemné chvíle,“ přitakal Poirot. „Ale nyní, když vyšla pravda najevo, byste nám měl pomoci. Když jste kradl perly – byla paní Doylová živá nebo mrtvá?“

„Nevím,“ zachraptěl Tim. „Na mou duši, monsieur Poirote, nevím. Zjistil jsem, kam je večer dává – na malý stolek u lůžka. Vplížil jsem se dovnitř, tiše jsem tápal po stolku, popadl jsem je, položil ty druhé a opět jsem se tiše vykradl ven. Domníval jsem se, že spí.“

„Slyšel jste ji dýchat? Jistě byste se byl zaposlouchal?“

Tim soustředěně přemýšlel.

„Bylo úplné ticho – opravdu, úplné ticho. Ne, nevzpomínám si, že bych ji byl slyšel dýchat.“

„Bylo ve vzduchu cítit dým, jak by tomu bylo, kdyby tam krátce před tím někdo vystřelil?“

„Nemyslím. Nevzpomínám si.“

Poirot vzdychl.

„Pak jsme se nedostali dál.“

„Kdo mě zahlédl?“ zeptal se zvědavě Tim.

„Rozálie Otterbournová. Přicházela z druhé strany lodi, uvi děla vás vycházet z kajuty Linnet Doylové a vejít do vaší vlastní kajuty.“

„Takže vám to řekla ona.“

„Odpusťte – neřekla,“ namítl Poirot vlídně.

„Jak to tedy víte?“

„Protože jsem Hercule Poirot a nemusí se mi nic říkat. Víte, co mi odpověděla, když jsem ji vyslýchal? Řekla: ‚Neviděla jsem nikoho.‘ Lhala.“

„Proč ale?“

„Možná proto, že považovala onoho muže za vraha. Podobá se jí to, víte,“ sdělil věcně Poirot.

„Řekl bych, že potom měla tím spíš důvod, aby vám to prozradila.“

„Zdá se, že ona si to nemyslí,“ pokrčil Poirot rameny.

„Je to zvláštní dívka,“ řekl Tim a hlas se mu zadrhl. „Musela prožít se svou matkou dost krušné časy.“

„Ano. Neměla snadný život.“

„Chudinka,“ zamumlal Tim. Pak pohlédl na Race.

„Nuže, pane, kam odtud půjdeme? Připouštím, že jsem vzal z Linnetiny kajuty perly, najdete je přesně tam, kde předpokládáte, že jsou. Jsem skutečně vinen. Pokud však jde o slečnu Southwoodovou, nepřiznávám nic. Nemáte proti ní žádné důkazy. Jak jsem se dostal k napodobenině náhrdelníku, je zcela mou věcí.“

„Velmi korektní přístup,“ řekl tiše Poirot.

„Vždycky gentleman,“ poznamenal Tim se zábleskem humoru a dodal: „Snad si dovedete představit, jak mrzuté bylo pro mne zjištění, že se moje máti pro vás tak nadchla! Nejsem natolik otrlý zločinec, abych se bavil tím, že sedím po boku s úspěšným detektivem, právě když mám před sebou tak riskantní podnik! Některé lidi by to odradilo. Mě ne. Ale upřímně, mrazilo mě z toho.“

„Ale od pokusu vás to neodstrašilo?“

„Nesměl jsem do té míry propadnout strachu,“ pokrčil Tim rameny. „Výměna musela být někdy provedena, a na téhle lodi jsem měl jedinečnou příležitost, Linnet měla kajutu jen o dvoje dveře od mé a byla tak zaujata svými vlastními trampotami, nebylo pravděpodobné, že záměnu odhalí.“

„Rád bych věděl, jestli to tak bylo –“

„Co myslíte?“ vytrřel oči Tim.

Poirot stiskl zvonek. „Požádám slečnu Otterbournovou, aby sem na chvílku přišla.“

Tim se zamračil, ale neřekl nic. Vešel steward, dostal příkaz a odešel jej vyřídit.

Za pár minut přišla Rozálie. Její oči, zarudlé nedávným pláčem, se při spatření Tima trochu rozšířily, ale její někdejší vzdorné a podezřívavé chování se zcela vytratilo. Posadila se a s nezvyklou poddajností pohlédla s Race na Poirota.

„Litujeme, že vás musíme obtěžovat, slečno Otterbournová,“ oslovil ji přívětivě Race. Trochu se na Poirota mrzel.

„Nevadí,“ řeklo děvče tiše.

„Je nutné vysvětlit několik bodů,“ spustil Poirot. „Když jsem se vás tázal, jestli jste někoho zahlédla oné noci v jednu hodinu deset minut na zádi, odpověděla jste, že jste nikoho neviděla. Naštěstí jsem byl schopen dojít k pravdě bez vaší pomoci. A pan Allerton připustil, že byl včera v noci v kajutě Linnet Doylové.“

Šlehla po Timovi bystrým pohledem. Tim s pochmurným výrazem krátce pokývl.

„Doba odpovídá, pane Allertone?“

„Naprosto,“ přisvědčil Allerton.

Rozálie na něm lpěla pohledem. Její rty se třásly – otevřely se...

„Ale vy jste – vy jste ji přece...“

Rychle dopověděl: „Ne, nezabil jsem ji. Jsem zloděj, ale nejsem vrah. Všechno vyjde najevo, stejně byste se dozvěděla pravdu. Šel jsem pro její perly.“

„Podle svého vyprávění pan Allerton vstoupil v uplynulé noci do Linnetiny kajuty a zanechal tam šňůru falešných perel výměnou za pravé,“ vysvětlil Poirot.

„Opravdu?“ zeptala se Rozálie. Její oči, vážné, smutné, podobné dětským, se ho tázaly.

„Ano,“ přitakal Tim.

Nastalo ticho. Plukovník Race se nepokojně zavrtěl.

„Což je, jak říkám, výpověď pana Allertona, částečně potvrzená vaším svědectvím,“ podotkl zvláštním tónem Poirot. „Znamená to tak říkajíc, že existuje důkaz o jeho návštěvě v kajutě Linnet Doylové včera v noci, ale chybí důkaz, proč tam šel.“

Tim na něj upřel oči. „Vy to přece víte.“

„Co vím?“

„No – víte, že mám ty perly.“

„*Mais oui* – ale ano! Víím, že ty perly máte, ale nevím, kdy jste je získal. Mohlo to být dříve než v minulé noci... Řekl jste právě, že Linnet Doylová by si záměny nevšimla... Nejsem si tím jist. Co když si všimla? Co když dokonce věděla, kdo to provedl... Co když včera v noci pohrozila, že celou věc zveřejní... a vy jste věděl, že to skutečně udělá..., předpokládejme, že jste vyslechl scénu mezi Jacquelinou de Bellefortovou a Simonem Doylem, že jste vklouzl do salonu hned, jakmile se vyprázdnil, vzal jste si pistoli a o hodinu později, až všechno na lodi utichlo, jste se vplížil do kajuty Linnet Doylové a zajistil jste se, aby k žádnému odhalení nedošlo...“

„Můj bože,“ zasténal Tim. Z jeho popelavého obličeje hleděly na Hercula Poirota němě dvě zmučené, ztrápené oči.

Hercule Poirot pokračoval: „Ale viděl vás někdo jiný – dívka Louisa. Příštího dne přišla za vámi a vydírala vás. Musíte hezky zaplatit – nebo poví, co ví. Uvědomil jste si, že poddat se vyděrači znamená začátek konce. Předstíral jste souhlas, umluvil jste si schůzku v její kajutě před obědem s příslibem, že přinesete peníze. Potom, když počítala bankovky, jste ji probodl.“

Ale opět se k vám štěstí obrátilo zády. Někdo vás viděl vcházet do její kajuty“ – napůl se obrátil k Rozálii, „vaše matka. Znovu jste musel jednat, nebezpečně, šíleně odvážně – ale byla to jediná šance. Slyšel jste Penningtona vyprávět o jeho revolveru. Pospíšil jste do jeho kajuty, sebral jste kolt, poslouchal před kajutou doktora Bessnera a zastřelil jste paní Otterbournovou dřív, než mohla odhalit vaše jméno.“

„Ne – ne!“ zaúpěla Rozálie. „Neudělal to! Neudělal to!“

„Nato jste udělal jediné, co jste mohl udělat, – oběhl jste zád'. A když jsem běžel za vámi, otočil jste se a předstíral, že přicházíte z protisměru. Zacházel jste s revolverem v rukavicích, měl jste je v kapse, když jsem vás o ně požádal...“

„Přisahám před bohem, že to není pravda – ani slovo z toho není pravdivé,“ zvolal Tim. Jeho hlas se však chvěl nejistotou, nedokázal přesvědčit.

V té chvíli je překvapila Rozálie.

„Ovšem, že to není pravda! A pan Poirot ví, že to není pravda. Povídá to z nějakého důvodu, o kterém ví jenom on.“

Poirot na ni pohlédl. Kolem jeho úst zahrálo pousmání. Rozhodil ruce na znamení, že se vzdává.

„*Mademoiselle* je příliš chytrá – Ale souhlasíte, že by to byla dobrá obžaloba?“

„Co u čerta –“ spustil Tim s rostoucí zlostí, avšak Poirot zvedl ruku.

„Byla by to velmi dobrá obžaloba proti vám, pane Allertone. Chtěl jsem, abyste si to uvědomil. A teď vám povím něco při jemnějšího. Nezkoumal jsem růženec ve vaší kajutě. Až to udělám, možná, že v něm nic nenajdu. A potom, protože slečna Otterbournová trvá na tom, že včera v noci nikoho na palubě neviděla, *eh bien* – nebude proti vám vůbec žádná obžaloba. Perly vzala kleptomanka, která je mezitím vrátila. Jsou v krabici na stolku u dveří, chcete-li si je se slečnou prohlédnout.“

Tim se zvedl. Chvíli stál a nebyl schopen slova. Když promluvil, zdála se jeho slova nedostatečná, ale posluchače asi uspokojila.

„Díky!“ vyhrkl. „Nemusíte mi dávat další šanci!“

Podržel dveře otevřené, aby dívka mohla projít, když vyšla, vzal malou lepenkovou krabici a následoval ji.

Šli spolu bok po boku. Tim otevřel pouzdro, vyňal imitaci šňůry perel a mrštil jí daleko do Nilu.

„Tak,“ řekl. „Je pryč. Až vrátím schránku Poirotovi, bude v ní pravá šňůra. Jaký jsem to byl zatracený blázen!“

Rozálie se tiše zeptala: „Jak jste se k tomu dostal poprvé?“

„Myslíte, jak jsem začal? Ó, ani nevím. Z nudy – z lenosti – pro zábavu. Byl to přitažlivější způsob, jak si vydělávat na živobytí, než dřít o sto šest v práci. Asi vám to zní dost uboze – jenže – víte – lákalo mě nejspíš právě to riziko...“

„Domnívám se, že rozumím.“

„Ano – rozumíte – ale vy byste to nikdy neudělala.“

Rozálie chvíli se skloněnou vážnou mladou hlavou uvažovala.

„Ne,“ prohlásila prostě, „neudělala.“

„Oh, má drahá, jste tak milá... tak roztomilá. Proč jste neprozradila, že jste mě včera v noci viděla?“

„Myslila jsem – bála jsem se – mohli by vás podezřívát,“ vysvětlila Rozálie.

„Podezřívala jste mě vy?“

„Ne. Nevěřila jsem, že byste někoho zabil.“

„Ne, nejsem z tak drsné látky, z jaké bývají vrahové. Jsem jen mizerný, potměšilý zloděj.“

Natáhla bázlivě ruku a dotkla se jeho paže.

„Neříkejte to.“

Uchopil její ruku do svých.

„Rozálie – mohla byste – víte, co myslím? Nebo mnou budete vždycky pohrdat a předhazovat mi to?“

Pousmála se. „Jsou věci, které byste mohl předhazovat vy mně.“

„Rozálie – miláčku...“

Ale ona stáhla zpět svou ruku.

„Kdo je to – ta Joanna?“

„Joanna?“ téměř vykřikl Tim. „Jste vedle – jako máti. O Joannu vůbec nestojím. Má koňskou hlavu a oči dravce. Strašně nepřitažlivá ženská.“

„Vaše matka se nesmí nikdy nic dozvědět,“ řekla zničehonic Rozálie.

„Tímhle si nejsem jist,“ uvažoval Tim zamyšleně. „Myslím, že se jí raději přiznám. Matky mívají silné jádro. Mnoho vydrží. Ano, asi otřesu některými jejími mateřskými iluzemi o mně. Ale uleví se jí, že mé vztahy k Joanně měly zcela obchodní povahu, kvůli tomu mi odpustí všechno ostatní.“

Došli ke kajutě paní Allertonové, Tim zaklepal. Dveře se otevřely a paní Allertonová vyšla na práh.

„Rozálie a já –“ začal Tim a odmlčel se.

„Ó, moji milí,“ pochopila dojatá paní Allertonová. Objala oběma pažemi Rozálii. „Mé milé, drahé dítě! Vždycky jsem doufala – ale Tim byl tak protivný a předstíral, že vás nemá rád. Ale samozřejmě jsem to tvrzení prohlédla!“

„Byla jste na mě vždycky tak hodná! Právala jsem si – právala jsem si – aby –“ přiznávala se Rozálie přerývaně.

Hlas se jí zlomil, rozvzlykala se štěstím na rameni paní Allertonové.

28. KAPITOLA

Když se za Timem a Rozálií uzavřely dveře, Poirot trochu omluvně zamrkal na plukovníka Race. Plukovník se tvářil dost zachmuřeně.

„Souhlasíte s mým malým opatřením, vidíte? Je to trochu proti pravidlům, ano, vím, že je to proti pravidlům, – ale lidské štěstí je mi nade všecko,“ zaprosil Poirot.

„Moje pro vás neznamena nic,“ zabručel Race. „Víte, cítím k té dívce jakousi něhu. Ti dva se k sobě výborně hodí. Ona toho mladíka miluje. Má tu houževnatost, která jemu chybí. Jeho matka ji má ráda. Všechno naprosto klapě.“

„To manželství tedy dává dohromady nebe a Hercule Poirot. Jenže na mně se žádá, abych vyšetřil těžké zločiny.“

„Ale, *mon ami*, příteli, řekl jsem vám, že to všechno byla jen má domněnka.“

Race se náhle usmál.

„Pokud jde o mne, je všechno v pořádku,“ prohodil. „Bohudíky, nejsem policista. Řekl bych, že ten mladý blázen bude nadále sekát dobrotu. A ta dívka je poctivá. Nenene, já si stěžuji jen na to, jak se mnou zacházíte. Jsem trpělivý člověk – ale i má trpělivost má meze! Víte – anebo nevíte –, kdo spáchal tři vraždy na této lodi?“

„Vím.“

„Tak proč přešlapujete jako kočka kolem horké kaše?“

„Myslíte, snad, že se bavím vedlejšími otázkami? Vás to zlobí. Ale není tomu tak. Jednou jsem se jako odborník zúčastnil archeologické výpravy. Něčemu jsem se tam naučil. Kdykoliv se při vykopávkách narazí v půdě na nález, všechno okolo se napřed pečlivě očistí. Odstraňujete všechnu hlínu, škrábete nožem tuhle a tamhle, až se před vámi vylooupne vlastní předmět, připravený k vyzvednutí, k fotografování, bez nepatřičných zbytečností, které by jen mátlly. O tohle se právě snažím. Odklízím všechny zbytečnosti, abychom uviděli pravdu – obnaženou, zářivou pravdu.“

„Dobrá,“ souhlasil Race. „Mějme tu obnaženou, zářivou pravdu. Vrahem není Pennington. Není to ani mladý Allerton. Předpokládám, že to nebyl ani Fleetwood. Tak si pro změnu poslechněme, kdo to tedy byl.“ „Příteli, právě vám to chci povědět.“ Na dveře někdo zaklepal. Byl to doktor Bessner s Kornélií, která byla celá rozčilená.

„Ó, pane plukovníku,“ zvolala. „Slečna Bowersová mi právě pověděla o sestřence Marii. Byl to pro mne hrozný otřes. Říkala, že už nemůže sama nést takovou zodpovědnost a že bych to měla raději vědět, protože patřím do rodiny. Zprvu jsem se zdráhala uvěřit, ale doktor Bessner byl báječný.“

„Ale ne, kdepak,“ protestoval lékař skromně. „Byl tak laskav a všechno mi vysvětlil, že takovému nutkání ti lidé prostě neodolají. Má na své klinice i kleptomany. A objasnil mi, že častou příčinou je silná neuróza.“ Poslední slova Kornélie s bázní opakovala. „Taková neuróza tkví někdy hluboko v podvědomí, způsobí ji i úplná maličkost, která se udala kdysi v dětství. A doktor vyléčil ty lidi, když je přiměl ponořit se tak daleko do vzpomínek, až si uvědomili, oč tehdy šlo.“

Kornélie se odmlčela, zhluboka se nadechla a znovu spustila:

„Hrozně mě trápí, jestli vyjde všechno najevo. V New Yorku by to bylo moc, moc ošklivé. Všechny plátky by to rozmazávaly.

Sestřenka Marie a maminka a všichni – už by asi nikdy nemohli ani zvednout hlavu.“

Race si povzdechl. „V pořádku. Tady jsou všechna tajemství pohřbena,“ prohlásil.

„Prosím, pane plukovníku?“

„Snažím se vás ujistit, že všecko, co se zde mluví o té vraždě, zůstane mezi námi.“

„Ó,“ spráskla Kornélie ruce. „Tolik se mi ulevilo! A já se tolik trápila a soužila!“

„Máte příliš útlocitné srdce,“ poznamenal doktor Bessner a poklepal jí vlídně na rameno. „Má velmi citlivou, krásnou povahu,“ sdělil ostatním.

„Ó, to opravdu nemám. To vy jste tak moc laskavý.“

„Viděla jste potom ještě pana Fergusona?“ zeptal se Poirot.

Kornélie se začervenala.

„Ne – ale sestřenka Marie o něm mluvila.“

„Zdá se, že ten mládenec je z vysoce urozeného rodu,“ podotkl doktor Bessner. „Musím přiznat, že na to nevypadá. Jeho šaty jsou hrozné. Ani chvilku nevystupuje jako slušně vychovaný člověk.“

„A co si myslíte vy, slečno?“

„Myslím, že je prostě pošetilý,“ řekla Kornélie.

Poirot se obrátil k lékaři. „Jak se daří vašemu nemocnému?“

„Ach, daří se mu skvěle. Právě jsem o tom ujistil slečnu de Bellefortovou. Věřili byste – našel jsem ji zoufalou. Jen proto, že ten chlapík měl odpoledne trochu teplotu. Co by bylo přirozenější? Je úžasné, že nemá vysokou teplotu teď. Ale ne, on je jako někteří naši sedláci, má výbornou konstrukci, je silný jako býk. Vídal jsem je s hlubokými ranami – a oni si jich stěžují všimají. S panem Doylem je to totéž. Tep má normální, teplotu jen mírně zvýšenou. Byl jsem schopen obavy té slečinky zmírnit. Stejně je to směšné – *nicht wahr* – není-liž pravda? Jednu minutu chlapa postřelí – a v příští má hysterický záchvat, že se mu nedaří dobře.“

„Víte, ona ho strašně miluje,“ hájila Jacquelinu Kornélie.

„Ach! Ale miluje ho nerozumně. Kdybyste vy někoho milovala, pokusila byste se ho zastřelit? Ne, protože jste rozumná.“

„Nemám ráda žádné bouchačky,“ přiznala Kornélie.

„Pochopitelně je nemáte ráda. Vy jste opravdová žena.“

Race přerušil projev tak závažného ocenění: „Protože je tedy Doylovi dobře, není důvodu, proč bych s ním nedokončil náš odpolední rozhovor. Vyprávěl mi právě o tom telegramu.“

Mohutná postava doktora Bessnera se na souhlas zhoupala.

„Ho, ho, ohó, to je tedy podařená věc! Vypravoval mi o tom. Celý telegram se týkal zeleniny – brambor, artyčoků, póru – ach! Copak?“

Race se na své židli s přidušeným výkřikem vztyčil.

„Můj Bože! Takhle je to! Richetti!“

Rozhlédl se po třech nechápavých tvářích.

„Nový kód. Brambory znamenají kulometry, artyčoky účinné výbušniny – a tak dále. Richetti je zrovna takovým archeologem jako já. Je to velmi nebezpečný agitátor, muž, který nejednou zabíjel, a přísahal bych, že zabíjel opět. Paní Doylová otevřela omylem ten telegram. Věděl, že kdyby opakovala jeho obsah přede mnou, měl by dohráno.“

Otočil se k Poirotovi: „Mám pravdu?“ zeptal se. „Je to Richetti?“

„Richetti je váš muž,“ odpověděl Poirot. „Vždycky jsem si říkal, že u něho něco nesedí. Hrál svou roli až příliš dokonale, byl přemrštěný archeolog, a ne dost člověk.“

Odmlčel se a pak odpověděl: „Ale Linnet Doylovou nezabil Richetti. Už nějakou dobu znám to, co bych mohl označit jako ‚první půli‘ vraha. Nyní znám i ‚druhou polovinu‘. Obraz je úplný. Pochopte však, ačkoliv vím, co se muselo stát, nemám důkaz, že se to skutečně stalo. Inteliktuálně je případ jasný. Ve skutečnosti zcela neprokazatelný. Existuje jen jedna naděje – přiznání vraha.“

Doktor Bessner pozvedl skepticky ramena: „Ach, ale to by byl zázrak.“

„Ani ne. Ne za těchto okolností.“

„Ale kdo je to?“ zvolala Kornélie. „Povíte nám to?“

Poirotovy oči tiše všechny tři přejely. Race se sardonicky usmíval. Bessner se tvářil skepticky a Kornélie na něj s pootevřenými ústy upírala dychtivé oči.

„*Mais oui* – ale ano,“ přisvědčil. „Mám rád posluchače. Přiznám se ke své marnivosti; překypuji ješitností, když mohu říct: ‚Hleďte, jak je ten Hercule Poirot chytrý!‘,“

Race na své židli malounko poposedl,

„No,“ zeptal se přívětivě. „Jak chytrý je tedy Hercule Poirot?“

Poirot zavrtěl smutně hlavou ze strany na stranu a připustil: „Ze začátku jsem byl hloupý – neuvěřitelně hloupý. Zakopával jsem o pistoli – o pistoli Jacquelines de Bellefortové. Proč nebyla ta pistole ponechána na scéně zločinu? Úmyslem vraha přece byla zřejmá snaha obvinít Jacquelinu. Proč tedy potom vrah pistoli odnesl? Byl jsem tak nedovtipný, že jsem vymýšlel všechny možné fantastické důvody. Skutečná příčina byla velmi jednoduchá. Vrah ji odnesl, protože ji musel odnést – neměl v té věci jinou volbu.“

29. KAPITOLA

„Vy, a já, přáteli,“ naklonil se Poirot k Raceovi, „jsme začali své vyšetřování předem zaujati určitým pojetím. Mysleli jsme, že zločin byl spáchán z okamžitého popudu, bez předchozího plánu. Někdo si přál odstranit Linnet Doylovou a zvolil příležitost k činu ve chvíli, kdy by byl zločin téměř jistě přisouzen Jacquelině de Bellefortové. Z toho plynulo, že dotyčná osoba vyslechla scénu mezi Jacquelinou a Simonem Doylem a zmocnila se pistole, jakmile ostatní opustili salon.

Jestli však, přátelé, toto pojetí bylo mylné, pak se celé hledisko mění. A bylo mylné! Tohle nebyl spontánní zločin spáchaný ve zlomku okamžiku. Naopak, byl pečlivě naplánován a přesně načasován, ve všech podrobnostech do puntíku vypracován, až po nasypání prášku na spaní do sklenice vína pro Hercula Poirota onoho večera!

Ano, ano, je to tak! Byl jsem uspán, abych se nemohl podílet na nočních událostech. Mělo mě to napadnout jako možnost. Já piji víno, moji dva společníci u stolu jeden whisky se sodovkou, druhá minerálku. Nic nebylo snadnější než nasypat neškodný prášek na spaní do mé láhve vína – láhve přece stojí na stole celý den. Ale nepřipustil jsem si takový nápad. Byl horký den, byl jsem neobyčejně unavený, skutečně nic zvláštního, že jsem jednou spal tvrdě místo lehce jako jindy.

Vidíte, stále mě ještě ovlivňovala má první představa. Kdybych připustil, že jsem byl omámen, bylo by to znamenalo předem promyšlený zločin. Znamenalo by to, že o něm bylo rozhodnuto už před půl osmou, kdy se podávala večeře, a to (stále ještě z hlediska mé první představy) vypadalo absurdní.

První ranou zasazenou tomto pojetí bylo, když z Nilu vylovili pistoli. Kdyby byly naše domněnky správné, pak za prvé neměla být pistole vůbec nikdy hozena přes palubu... A další mělo následovat...

Poirot se obrátil k doktoru Bessnerovi.

„Vy jste, doktore Bessnere, prohlížel mrtvé tělo Linnet Doylové. Vzpomeňte si, že rána jevila stopy ožehnutí, to jest pistole byla přiložena před vypálením rány těsně k hlavě.“

„Ano, správně,“ přisvědčil Bessner.

„Když však byla pistole nalezena, byla zabalena do sametového přehozy a v jeho záhybech byly zřetelné stopy průstřelu, pravděpodobně aby se vzbudil dojem, že samet měl ztlumit zvuk rány. Kdyby ovšem se z pistole střílelo přes samet, nemohly by být na kůži oběti stopy ožehnutí. Proto nemohl být výstřel přes samet totožný s oním, který zabil Linnet Doylovou. Mohl to být ten druhý výstřel – který vypálila Jacqueline de Bellefortová na Simona Doylea? Opět ne, protože tam byli dva svědkové onoho výstřelu a my všichni to víme. Zdá se proto, že byl vystřelen ještě jeden, třetí výstřel, výstřel, o němž jsme nic nevěděli. Z pistole byly však vypáleny jen dvě rány a o jiném výstřelu neexistoval ani náznak, ani stopa.

Zde jsme tedy čelili velmi zvláštním, nevysvětlitelným okolnostem. Dalším zajímavým bodem byla skutečnost, že v kajutě Linnet Doylové jsem našel dvě lahvičky barevného laku na nehty. Dámy ovšem dnes rády střídají barvu nehtů, ale pokud jsem si všiml, nehty Linnet Doylové měly vždycky stejný odstín, zvaný kardinálský karmín – hluboké, temné červeně. Druhá lahvička měla štítek ‚Růžový Naillex‘, což je odstín světlý, ale několik kapek na dně nebylo bledě růžových, ale jasně rudých. Byl jsem tak zvědavý, že jsem lahvičku odzátkoval a přičichl k ní. Místo obvyklé silné vůně laku jsem ucítil ocet! To jest, vypadalo to – že těch pár kapek v lahvičce je červený inkoust. Není ovšem důvod, proč by paní Doylová neměla mít lahvičku červeného inkoustu, ale bylo by přirozenější, kdyby měla červený inkoust v lahvičce na červený inkoust, a ne v lahvičce od laku na nehty. Naznačovalo to spojení se zamazaným kapesníkem, omotaným kolem pistole. Červený inkoust se rychle vypere, ale vždycky zanechává růžové skvrny.

S těmito slabými vázanky jsem snad mohl dospět k pravdě, ale stalo se něco, co učinilo všechny pochybnosti zbytečnými. Louisa Bourgetová byla zabita za okolností, které neomylně ukazovaly na skutečnost, že vydírala vraha. Nejenže svírala dosud v ruce útržek tisícifrankové bankovky, ale vzpomněl jsem si na velmi významná slova, kterých použila dnes ráno.

Poslouchejte bedlivě, protože zde je jádro celé věci. Když jsem se jí ptal, jestli v předešlé noci něco viděla, dala mi podivnou odpověď; „Přirozeně, kdybych nemohla spát, kdybych vystoupila po schodech, pak bych možná uviděla vraha, toho netvora, jak vstupuje do kajuty mé paní, anebo z ní odchází...“ Nuže, co nám to přesně řeklo?“

Bessner s nosem nakrčeným intelektuálním zájmem pohotově odpověděl:

„Řeklo vám to, že po těch schodech vystoupila.“

„Ne, ne, nevidíte to správně. Proč by to říkala – nám?“

„Aby vás tou narážkou upozornila.“

„Ale proč nás chtěla upozornit? Když věděla, kdo je vrah, otvíraly se jí dva směry – buď nám povědět pravdu, anebo držet jazyk za zuby a od dotyčné osoby vymáhat peníze za své mlčení! Neudělala nic z toho. Neřekla ani okamžitě: 'Neviděla jsem nikoho, spala jsem!' ani 'Ano, někoho jsem viděla a bylo to tak a tak.' Proč tedy použila takové neurčité slovní hádanky? *Parbleu* – mohla mít jediný důvod. Upozorňovala vraha, proto musel být vrah v té chvíli přítomen. Kromě mne a plukovníka Race byli přítomni jen dva lidé – Simon Doyle a doktor Bessner.“

Doktor hřmotně vyskočil.

„Co to tady povídáte? Vy mne obviňujete? Znovu? Ale to je směšné – odporné!“

„Bud'te zticha!“ okřikl ho Poirot. „Povídám vám, co jsem si myslel v té chvíli. Zůstaňme neosobní.“

„Teď už si nemyslí, že jste to byl vy,“ konejšila Kornélie doktora.

Poirot chvatně pokračoval: „Takže bylo jasné; je to buď Simon Doyle, nebo doktor Bessner. Ale jaký důvod by měl Bessner, aby zabíjel Linnet Doylovou? Žádný, pokud vím. Tak tedy Simon Doyle? Ale to je nemožné! Je tu spousta svědků, kteří odpřisáhnou, že toho večera před vypuknutím hádky Doyle neopustil salon. Pak byl zraněn a fyzicky nebyl schopen ten zločin spáchat. Měl jsem dobré svědectví pro obě ty věci? Ano. Měl jsem svědectví slečny Robsonové, Jima Fanthorpa a Jacquelininy de Bellefortové pro tu první a odborné svědectví doktora Bessnera a slečny Bowersové pro druhou. Nebylo pochybností.

Musel tedy být vinen doktor Bessner. Ve prospěch této teorie mluvila skutečnost, že komorná byla probodnuta skalpelem. Naproti tomu doktor Bessner nás sám vědomě na tuto skutečnost upozornil.

A potom, přátelé, jsem objevil druhou nepopiratelnou skutečnost. Nárazka Louisy Bourgetové se nemohla týkat doktora Bessnera, protože s ním se mohla kdykoliv soukromě libovolně domluvit. Jedna osoba – a to jediná osoba – odpovídala dané nezbytnosti – Simon Doyle! Simon Doyle byl zraněn, soustavně ošetřován lékařem, byl uložen v lékařově kajutě. Kvůli němu tedy riskovala svá dvojsmyslná slova pro případ, že nebude mít jinou příležitost. A vzpomínám si, jak pokračovala, obrácená přímo k němu: „Zapřísahám vás, pane, vidíte, jak to je? Co mohu říct?“ A jeho odpověď: „Nebud'te bláhová, milé děvče. Nikdo si nemyslí, že jste něco viděla či slyšela. Všechno bude v pořádku. Postarám se o vás. Nikdo vás z ničeho neobviňuje.' To bylo ujištění, které chtěla dostat, a také je dostala.“

Bessner halasně zafřkal.

„Ale to je úplné šílenství. Myslíte, že člověk s roztržštěnou kostí a dlahou na noze může špacírovat po lodi a probodávat lidi? Povídám vám, že Simon Doyle nemohl opustit kajutu!“

Poirot tiše namítl: „Vím. To je úplná pravda. Bylo to nemožné – ale také pravdivé. Slova Louisy Bourgetové mohla mít jediný logický smysl.“

A tak jsem se vrátil k začátku a hodnotil jsem celý zločin ve světle tohoto nového poznatku. Bylo možné, aby Simon Doyle opustil na chvíli před hádkou salon a druzí si toho nevšimli, nebo na to zapomněli? Nechápal jsem, jak by to bylo možné. Bylo možno znevažovat odborné svědectví doktora Bessnera a slečny Bowersové? Opět jsem cítil, že ne. Ale uvědomil jsem si, že mezi obojím je mezera. Simon Doyle byl pět minut v saloně sám a odborné svědectví doktora Bessnera se vztahuje až na čas po této chvíli. Pro tento okamžik jsme měli jen svědectví viditelných jevů, a ačkoliv to bylo zcela rozumné, nebylo to již jisté. Co bylo skutečně vidět – když vypustíme z úvah domněnky?

Slečna Robsonová spatřila slečnu de Bellefortovou vystřelit z pistole. Viděla, jak se Simon Doyle zhroutil na židli, jak přitiskl kapesník k noze, a viděla, jak kapesník postupně prosakuje červení. Co viděl a slyšel pan Fanthorp? Uslyšel výstřel a našel Doyle s kapesníkem plným rudých skvrn přitisknutým k noze. Co se stalo potom? Doyle naléhal, aby odvedli slečnu de Bellefortovou a aby ji nenechávali samu. Pak žádal, aby Fanthorp přivedl lékaře.

Načež slečna Robsonová a pan Fanthorp doprovodili slečnu de Bellefortovou a příštích pět minut měli plné ruce práce na levém boku lodi, neboť kajuty slečny Bowersové, doktora Bessnera a slečny de Bellefortové jsou všechny na levém boku. Simon Doyle potřebuje pouhé dvě minuty. Popadne pistoli

zpod pohovky, vyklouzne z bot, běží jako zajíc tiše po pravém boku lodi, vstoupí do kajuty své spící ženy, připlíží se k ní a prostřelí jí hlavu, postaví lahvičku od červeného inkoutu na umyvadlo (neboť nesmí být nalezena u něho), běží zpět, sebere sametový přehoz slečny Van Schuylerové, který předtím tajně nacpal mezi polštáře pohovky, omotá jej kolem pistole a vpálí si kulku do nohy. Jeho židle, na niž sklesne, tentokrát v opravdové bolesti, stojí u okna. Vysune je a mrští pistoli, zamotanou v pověsném kapesníku a v sametovém přehozu, do Nilu.“

„Nemožné,“ zapochyboval Race.

„Ne nemožné, příteli. Vzpomeňte si na výpověď Tima Allertona. Slyšel bouchnutí, následované šplouchnutím. A předtím slyšel ještě něco jiného – kroky běžícího muže, muže, běžícího kolem jeho dveří. Nikdo však podle jiných výpovědí nemohl běžet po pravém boku paluby. To, co slyšel, byly nohy v ponožkách, nohy Simona Doyle, míjejícího jeho kajutu.“

„Stále tvrdím, že je to nemožné. Žádný člověk by nedokázal tohle všechno naaranžovat – zvláště ne chlapík jako Doyle, kterému to myslí pomalu!“

„Zato je hbitý a obratný ve fyzických výkonech!“

„To ano. Ale nebyl by schopen celou akci vymyslet.“

„Však on ji také sám nevymyslel, příteli. Tam jsme se právě všichni mýlili. Všechno vypadalo jako zločin z okamžitého popudu, jenže nešlo o zločin z okamžitého popudu. Byl, jak říkám, chytře naplánován a schopně, složitě vymyšlen. Nemohlo být náhodou, že Simon Doyle měl v kapse lahvičku červeného inkoustu. Ne, byl to plán. Nebylo náhodou, že měl u sebe obyčejný neoznačený kapesník. Nebylo náhodou, že Jacquelina de Bellefortová odkopla pistoli pod pohovku, kde byla z dohledu, zapomenuta až do pozdější chvíle!“

„Jacquelinina?“

„Jistě. Dvě poloviny vraha. Co poskytlo alibi Simonovi? Výstřel, vypálený Jacquelinou. Co poskytlo alibi Jacquelině? Simonovo naléhání, aby s ní celou noc zůstala ošetřovatelka. Ti dva dohromady mají všechny vlastnosti, které vyžadujete. Chladný, vynalézavý, plánující mozek Jacqueliny de Bellefortové, a muže činu, schopného provést plán s neuvěřitelnou svižností a přesným načasováním.

Podívejte se na to správným způsobem a odpovídá to na každou otázku. Simon Doyle a Jacquelina byli milenci. Uvědomte si, že se stále milují, – a všechno se vyjasní. Simon se zbaví bohaté ženy, zdědí její peníze a za nějakou dobu se ožení

se svou starou láskou. Byl to velmi důvtipně vymyšlený plán. I pronásledování paní Doyleové Jacquelinou bylo její součástí. I Simonův předstíraný vztek... Přece však – se vyskytly

mezery. Postěžoval si mi jednou na vlastnické ženy – stěžoval si s opravdovou hořkostí. Mělo mi být jasné, že poukazuje na svou ženu – ne na Jacquelinu. A pak – jeho chování k manželce na veřejnosti. Obyčejný, nevýrazný Angličan jako Simon Doyle je rozpačitý v projevu jakéhokoliv citu. Simon není dobrý herec. Přeháněl svou oddanost. Když slečna Jacquolina při rozhovoru se mnou předstírala, že nás někdo vyslechl, nikoho jsem neviděl. A také nás nikdo nevyslechl! Měla to být později užitečná falešná stopa. Jedné noci na této lodi jsem se domníval, že slyším Simona a Linnet před svou kajutou. Říkal právě: „Musíme to teď vydržet.“ Byl to Doyle – ale mluvil s Jacquelinou.

Konečné drama bylo dokonale naplánováno a načasováno. Byl tu prášek na spaní pro mne, pro případ, že bych do něčeho strkal nos. Výběr slečny Robsonové jako svědka vyvolané scény. Premrštěné výčitky a hysterie slečny de Bellefortové. Nadělala spoustu hluku, aby nebylo slyšet výstřel. Po pravdě, to byl obzvláště chytrý nápad. Jacquolina tvrdí, že postřelila Doylea. Tvrdí to i slečna Robsonová a Fanthorp – a když se vyšetřuje Simonova noha, je opravdu postřelená. Vypadá to nepopíratelně. Pro oba je zde dokonalé alibi – pravda, za cenu jisté bolesti a rizika pro Simona Doylea, je však nezbytné, aby ho zranění naprosto zneschopnilo.

A pak se plán zhatí. Louisa Bourgetová bděla. Vystoupila po schodišti, zahlédla běžet Doylea do kajuty jeho ženy a vycházet z ní. Bylo docela snadné následující den všechno spojit dohromady. A tak vznese svůj chamtivý požadavek na výkupné – a tím si podepíše rozsudek smrti.“

„Ale pan Doyle ji přece nemohl zabít?“ namítla Kornélie.

„Ne, tuhle vraždu spáchala jeho spojenkyně. Jakmile jen mohl, požádal Simon o Jacquelininu návštěvu. Dokonce mě poprosil, abych je nechal o samotě. Pováží o tomhle novém nebezpečí. Musí jednat okamžitě. Ví, kde má doktor Bessner skalpely. Po činu skalpel oře a vrátí jej a pak, pozdě a bez dechu, přispěchá Jacquolina de Bellefortová k obědu.

Jenže stále ještě není vše dobré, neboť paní Otterbournová zahlédla Jacquelinu, jak vchází do kajuty Louisy Bourgetové. A příběhne to zatepla zvěstovat Simonu Doyleovi – Jacquolina je vražednice! Vzpomínáte si, jak Simon na tu chuděrku houkl? Nervy, mysleli jsme si. Dveře však byly otevřené a on se pokoušel sdělit ohrožení své spojenkyni. Uslyšela a jednala – jednala jako blesk. Vzpomněla si, že Pennington mluvil o revolveru. Zmocnila se ho, připlížila se ke dveřím, naslouchala a v kritickém okamžiku vystřelila. Kdysi se chlubila, že střílí dobře, – a její vychloubání nebylo jalové.

Uvedl jsem po třetím zločinu, že pro vraha existovaly tři způsoby úniku. Buď mohl běžet směrem k zádi – a v tom případě by byl zločincem Tim Allerton, mohl se spustit přes zábradlí (což je velmi nepravděpodobné), anebo mohl zmizet v kajutě. Jacquelinina kajuta je jen přes dvě od Bessnerovy. Stačilo, aby odhodila revolver, zavřela se v kajutě, rozcuchala si vlasy a vrhla se na lůžko. Bylo to riskantní, ale byla to jediná možná šance.“

Nastalo ticho. Potom se Race zeptal: „Co se stalo s první kulkou, kterou dívka vypálila na Doylea?“

„Myslím, že vnikla do stolu. Od nedávná je v něm dírka. Myslím, že Doyle měl čas vydloubnout ji nožičkou a vyhodit oknem. Měl jistě rezervní náboj, aby vše vypadalo jen na dva výstřely.“

Kornélie vzdychla. „Mysleli na všechno,“ řekla. „Je to hrozné.“

Poirot mlčel. Ale nebylo to skromné mlčení. Zdálo se, že jeho oči říkají: „Mýlíte se. Nepočítali s Herculem Poirotem.“

Nahlas řekl: „A teď, pane doktore, si půjdeme promluvit s vaším pacientem.“

30. KAPITOLA

Mnohem později toho večera přišel Hercule Poirot ke dveřím jedné kajuty a zaklepal na ně.

„Vejděte!“ vyzval ho hlas. Vstoupil.

Jacquelina de Bellefortová seděla na židli. Na druhé židli blízko stěny seděla velká stewardka.

Jacquelininy oči pohlížely zamyšleně na Poirota. Kývla směrem ke stewardce:

„Může odejít?“

Poirot přikývl. Žena vyšla. Poirot si přitáhl její židli a posadil se vedle Jacqueliny. Žádný z nich nepromluvil. Poirotův obličej byl nešťastný.

Nakonec první promluvila dívka.

„Nuže,“ řekla, „je po všem. Byl jste chytřejší než my, monsieur Poirote.“

Poirot vzdychl. Rozhodil ruce. Vypadal podivně zamlklý.

„Ale i tak,“ rozjímalá Jacquelina, „opravdu neuznávám, že byste měl dostatek důkazů. Měl jste ovšem docela pravdu, ale kdybychom byli zapírali...“

„Věci se nemohly stát jinak, slečno.“

„Pro logickou mysl je všechno dostatečně průkazné, ale nevěřím, že by to přesvědčilo porotu. No ano, už se nedá nic dělat. Vychrlil jste to všechno na Simona a ten se složil jako kuželka. Prostě úplně ztratil hlavu, chudáček, a všechno připustil.“ Potřásla hlavou. „Neumí prohrávat.“

„Vy, slečno, umíte prohrávat?“

Náhle se zasmála, divným, posměšným, vzdorným smíchem.

„Ale ano, já umím prohrávat.“ Zadívala se na něho.

Znenadání vyhrkla: „Pane Poirote, neberte si to tak! Se mnou myslím. Vy si to ale berete, vidíte?“

„Ano, mademoiselle.“

„Přesto by vás však ani nenapadlo nechat mě uniknout?“

„Ne,“ potvrdil tiše Poirot.

V mlčenlivém souhlasu pokývla hlavou.

„Ne, nemá smysl být sentimentální. Udělala bych to znovu.“

Už jsem nebezpečná, sama to cítím... Je to tak strašně snadné... zabíjet lidi,“ pokračovala zadumaně. „Začínáte mít dojem, že na ničem vlastně nezáleží... Že záleží jen na vás! Je to – nebezpečné.“

Odmlčela se a pak prohodila s pousmáním: „Udělal jste pro mne, co jste mohl nejlepšího. Té noci v Asuánu – jste mi řekl, abych neotvírala své srdce zlu... Věděl jste už tehdy, nač pomýšlím?“

Potřásl hlavou.

„Věděl jsem jen, že to, co jsem řekl, je pravda.“

„Byla to pravda. Víte, tehdy jsem ještě mohla zabrzdit. Skoro jsem to udělala... Mohla jsem říct Simonovi, že už nebudu pokračovat... Ale potom snad –“

Neodpověděla. „Chtěl byste slyšet všechno? Od začátku?“ navrhla.

„Chcete-li mi to vyprávět, mademoiselle...“

„Myslím, že chci. Všechno bylo opravdu velmi prosté. Měli jsme se se Simonem rádi, rozumíte?“

Bylo to věcné sdělení, ale pod lehkým tónem zazněly ozvěny.

„A vám by byla láska stačila,“ poznamenal chápavě Poirot, „ale jemu ne.“

„Snad to můžete říct i takhle. Ale úplně Simona nechápete. Víte, on vždycky tak strašně chtěl peníze. Má rád všechno, co se dá za peníze dostat – koně, jachty, sport – všechny hezké věci, věci, po nichž muž touží. A nebyl schopen nikdy je mít. Simon je ohromně prostoduchý, ohromně. Chce věci tak, jak je vymáhá děcko – víte – usilovně.“

Nikdy se však nepokoušel oženit se s nějakou bohatou hroznou ženskou. Takový nebyl. Pak jsme se setkali – a – a – jak už to bývá. Jenže nám nebylo jasno, kdy se budeme moci vzít. Měl docela slušnou práci, ale ztratil ji. Do jisté míry vlastní chybou. Pokusil se o nějakou machinaci s penězi – a hned ho chytli. Myslím, že ve skutečnosti nechtěl být nepoctivý. Prostě si myslel, že tyhle věci se v City dělají.“ Tvář posluchače vzplanula, ale chránil se něco říct. „Tak jsme tedy na tom byli; pak jsem si vzpomněla na Linnet, na její nový dům na venkově, a zajela jsem za ní. Víte, monsieur Poirote, měla jsem Linnet ráda, opravdu měla. Byla mou nejlepší kamarádkou, a nikdy mě ani nenapadlo, že by něco mohlo mezi nás vstoupit. Napadlo mě jen, jaké je štěstí, že je tak bohatá. Kdyby dala Simonovi práci, všechno by se pro Simona a pro mne změnilo. A ona byla milá, řekla, abych Simona přivedla. Tenkrát jste nás uviděl v Chez Ma Tante. Vyšli jsem si utrácet, ačkoliv jsme si to vlastně nemohli dovolit.“

Odmíchlala se, povzdychla a pak pokračovala: „Řeknu vám teď čistou pravdu, pane Poirote. I když je Linnet mrtvá, pravdu to nezmění. Proto mně jí vlastně není líto, ani teď. Podnikla všechno, aby mi Simona odloudila. To je holá skutečnost! Myslím, že ani na minutu nezaváhala. Byla jsem její přítelkyně – ale nevadilo jí to. Pro Simona riskovala všechno...

A Simon o ni vůbec nestál! Dost jsem se vám napovídala o přitažlivém kouzlu – ale to ovšem neodpovídalo pravdě. Nechtěl Linnet. Považoval ji za hezkou, ale strašně panovačnou a on panovačné ženské nenáviděl. Celá situace ho přiváděla do hrozných rozpaků. Ale pomyslení na její peníze ho lákalo.

Samozřejmě jsem to zpozorovala... a nakonec jsem mu navrhla, že by bylo dobré, aby se – aby se se mnou rozešel a vzal si Linnet. Odmítl ten nápad. S penězi nebo bez nich, tvrdil, manželství s ní by bylo peklo. Mít peníze pro něj znamenalo mít je sám – ne mít bohatou ženu, která drží šňůrky peněženky. 'Byl bych jen pouhým manželem princezny,' řekl mi. A taky tvrdil, že nechce nikoho jiného než mne...

Myslím, že vím, kdy ho to napadlo. Jednoho dne prohlásil: 'Kdybych měl štěstí, oženil bych se s ní, ona by do roka zemřela a všechny prachy by mi nechala.' Pak se mu do očí vkradl divný, vyjevený výraz. Tehdy na to pomyslel poprvé...

Dost o tom mluvil – tak či onak -, jak by bylo příhodné, kdyby Linnet zemřela. Řekla jsem mu, že je to ohavný nápad, a on s tím pak přestal. Potom jsem ho jednoho dne zastihla zahloubaného do četby o arzénu. Vyčínila jsem mu, on se zasmál a utrousil: 'Kdo nic neriskuje, nic nemá! Jen jednou v životě budu asi mít na dosah takovou haldu peněz!'

Za nějakou dobu jsem si uvědomila, že se rozhodl. Zhrozila jsem se – prostě zhrozila. Protože, víte, věděla jsem, že se nikdy nevzdá. Je tak dětsky prostý. Nedokázal by na to jít ani trochu lstivě – nemá představivost. Byl by jí nejspíš dal do jídla arzén a předpokládal, že doktorův nález vyzní na zánět žaludku. Vždycky si myslel, že všechno vyjde...

Takže jsem se do toho musela vložit i já, abych se o něho postarala..."

Vyslovila to velmi prostě, s naprostou důvěrou. Poirot ani trošku nezapochyboval, že její motivy byly přesně takové, jak je líčila. Ona sama nebyla chtivá Linnetiných peněz, ale milovala Simona Doylea, milovala ho nad všechno pomyslení, nad všechnu spravedlnost a nad všechnen soucit.

„Přemýšlela jsem, lámala si hlavu – pokoušela jsem se vymyslet plán. Napadlo mě, že základní myšlenkou by mělo být jakési oboustranné alibi. Víte, abychom se Simonem mohli tak či onak svědčit proti sobě, ale ve skutečnosti by nás to svědectví ze všeho očistilo. Pro mne by bylo dost snadné předstírat nenávist k Simonovi. Za těch okolností by vypadala docela pravděpodobně. Pak, až by byla Linnet zabita, bych byla asi podezřelá, takže by bylo lepší, abych byla podezřelá rovnou. Postupně jsme vypracovali podrobnosti. Chtěla jsem, aby v případě nezdaru dopadli mne, a ne Simona. Ale Simon se o mne bál.

Jediné věci jsem byla ráda. Že jsem to nebyla já, kdo to měl provést. Prostě bych nemohla! Nemohla bych chladnokrevně jít a zabít ji ve spánku! Chápete, já jsem jí neodpustila, – myslím, že tváří v tvář bych ji dokázala zabít – ale jinak ne...

Všechno jsme pečlivě probrali. Jenže Simon pak napsal to krvavé J – což byla melodramatická hloupost. Něco takového mohl vymyslet právě jen on! Ale všechno dopadlo dobře.“ Poirot přikývl.

„Ano. Nebylo vaší vinou, že Louisa Bourgetová nemohla té noci spát... A potom, mademoiselle?“ Hleděla mu do očí.

„Ano, je to hrozné, vidíte?“ hlesla. „Nemohu tomu uvěřit – že jsem – že jsem to spáchala. Víím teď, co jste mínil tím otevřením srdce zlu... Vííte předobře, jak se všechno stalo. Louisa dala Simonovi najevo, že o něm ví. Simon vás přiměl, abyste mě k němu přivedl. Jakmile jsme osaměli, pověděl mi, co se stalo. Řekl mi, co musím udělat. Ani jsem se už nezhržila. Jen jsem se bála – smrtelně jsem se bála... Tohle s vámi udělá vražda... Simon a já jsme byli bezpečni – docela bezpečni – až na tu mizernou francouzskou vyděračku. Vzala jsem všechny peníze, které jsme mohli dát dohromady. Předstírala jsem, že se k ní lísám. A pak, když počítala peníze – jsem – jsem to udělala! Bylo to docela snadné. To je právě tak hrozně, hrozně děsivé... Že je to tak úžasně snadné...

Ale bezpečni jsme nebyli ani potom. Zhlédla mě paní Otterbournová. Hnala se triumfálně po palubě, hledala vás a plukovníka Race. Neměla jsem čas přemýšlet. Jednala jsem bleskem. Bylo to téměř vzrušující. Věděla jsem, že tentokrát je to buď – a nebo -. Nejlepším řešením se mi zdálo – to a nebo...”

Opět se odmlčela.

„Vzpomínáte si, jak jste pak přišel do mé kajuty? Řekl jste, že si nejste jist, proč jste přišel. Bylo mi uboze – byla jsem tak vyděšená. Myslela jsem, že Simon zemře...”

„A já – já jsem v to doufal“, odpověděl Poirot.

Jacquelina přikývla.

„Ano, bylo by to tak pro něho lepší.“

„Tak jsem to ale nemyslel.“

Jacquelina pohlédla na jeho kamennou tvář.

„Netrapte se tak kvůli mně, monsieur Poirote“, řekla mírně. „Konečně, vííte, vždycky jsem měla tvrdý život. Kdybychom byli vyhráli, byla bych velmi šťastná, těšila bych se z bohatství a asi bych ničeho nelitovala. Ale jak to dopadlo – no, člověk se s tím musí vyrovnat.

Předpokládám, že stewardka mě hlídá, abych se neoběsila nebo nespolkla nějakou zázračnou pilulku kyanovodíku, jak to dělávají postavy v detektivkách“, dodala. „Nemusíte se bát! Neudělám to. Pro Simona bude všechno snadnější, když budu stát při něm.“

Poirot vstal. I Jacquelina se zvedla. Náhle se usmála a řekla: „Vzpomínáte si, jak jsem vám řekla, že musím jít za svou hvězdou? Poznamenal jste tehdy, že to může být falešná hvězda. A já jsem parodovala domorodce – „To moc špatná hvězda – ta hvězda spadne...”

Vyšel na palubu, její smích mu zněl v uších.

31. KAPITOLA

Když připlouvali do Shellálu, téměř se rozednívalo. Skály pochmurně klesaly pod vodní hladinu.

Poirot zamumlal: „*Quel pays sauvage!* – Jak divoká krajina!“

Race stál vedle něho. „Inu,“ prohodil, „splnili jsme úkol.“

Zařídil jsem, aby Richettiho dopravili na pobřeží nejdřív. Jsem rád, že jsme ho dopadli. Ten člověk je jako úhoř, to vám řeknu. Už nám uklouzl tucetkrát. Doylea musíme odnést v nosítkách,“ pokračoval. „Zvláštní, jak se úplně sesypal.“

„Není to tak docela zvláštní,“ podotkl Poirot. „Takový chlapecký typ zločince je obvykle nesmírně marnivý. Jakmile se bublina jeho sebeúcty rozprskne, je konec. Zhroutí se jako dítě.“

„Zaslouží pověsit,“ rozhorlil se Race. „Je to chladnokrevný padouch. Toho děvčete je mi ale líto – jenže – nedá se nic dělat.“ Poirot potřásl hlavou.

„Lidé tvrdí, že láska všechno ospravedlňuje, ale není to pravda... Ženy, které tolik stojí o muže, jako Jacqueline stojí o Simona, jsou velmi nebezpečné. To jsem si řekl, když jsem ji uviděl poprvé. 'Ta maličká ho miluje až příliš.' A bylo to tak.“ Vedle nich se zastavila Kornélie Robsonová. „Ó, už jsme skoro na místě,“ poznamenala. Pár minut mlčela, pak dodala: „Byla jsem u ní.“

„U mademoiselle de Bellefortové?“

„Ano. Připadalo mi hrozné, že je tam tak zavřená s tou stewardkou. Obávám se, že sestřenka Marie se na mne za to strašně zlobí.“

Slečna Van Schuylerová se k nim pomalu belhala po palubě a její oči dštily jed.

„Kornélie,“ zasyčela, „chovala ses nemožně. Pošlu tě rovnou domů.“

Kornélie se zhluboka nadechla: „Je mi líto, sestřenko Marie. Nepojedu domů. Budu se vdávat.“

„Takže jsi nakonec přišla k rozumu,“ zvolala stará dáma.

Od rohu paluby se dlouhými kroky přihnál Ferguson: „Kornélie, co to slyším?“ vyrazil. „To nemůže být pravda?“

„Je to naprostá pravda,“ odpověděla Kornélie. „Vdávám se za doktora Bessnera. Požádal mě včera večer o ruku.“

„A proč si ho berete?“ dorážel zuřivě Ferguson. „Jen proto, že je bohatý?“

„Ne. To ne,“ odrazila ho uraženě Kornélie. „Mám ho ráda. Je laskavý. Zná spoustu věcí. A já se zajímám o nemocné a o nemocnice. Budu s ním žít báječný život.“

„Chcete mi snad namluvit,“ útočil Ferguson nevěřícně, „že si vezmete raději toho starého tlustocha než MNE?“

„Ano! Na vás není spolehnoutí. S vámi by člověk nemohl žít pokojně. A on není starý. Není mu ještě ani padesát.“

„Má pupek,“ namítl Ferguson jedovatě.

„Dobře! Já zas mám kulatá záda,“ odsekla Kornélie. „Nezáleží na tom, jak člověk vypadá. Doktor Bessner tvrdí, že mu budu opravdu pomáhat v jeho práci. A naučí mě všechno o neurózách!“

Odešla.

Ferguson se zeptal Poirota: „Myslíte, že to míní doopravdy?“

„Určitě.“

„Dává přednost tomu okázalému nudnému starochovi přede mnou?“

„Nepochybně.“

„To děvče se zbláznilo!“ vyhlásil Ferguson.

V Poirotových očích bliklo.

„Mademoiselle Robsonová je žena s originální myslí,“ podotkl, „s takovou jste se setkal pravděpodobně poprvé v životě.“

Lod' zabočila do přístavu. Kolem cestujících se uzavřel policejní kordon. Policie požádala cestující, aby s vyloděním posečkali.

Richetti, snědý a zamračený, vypochoďoval na břeh v doprovodu dvou strojníků.

Potom po určitém zdržení vynesli po palubě k můstku nosítka a na nich Simona Doylea.

Vypadal jako úplně jiný člověk – vyděšeně, podlézavě, všechna jeho chlapecká bezstarostnost vyprchala.

Za ním šla Jacqueline de Bellefortová. Vedle ní kráčela stewardka. Jacqueline byla bledá, ale jinak stejná jako obvykle. Přistoupila k nosítkům.

„Ahoj, Simone,“ oslovila ho.

Rychle na ni upřel oči. Na chvílečku se mu do tváře vrátil starý, chlapecký výraz.

„Všechno jsem zpackal,“ vyhrkl. „Ztratil jsem hlavu a všechno jsem přiznal. Lituji, Jackie. Shodil jsem tě.“

Usmála se na něho. „V pořádku, Simoně,“ řekla, „byla to bláznivá hra, prohráli jsme. To je všechno.“

Odstoupila stranou. Nosiči vzali držadla nosítek. Jacqueline se sklonila a zavazovala si tkaničku střevíce. Pak její ruka vklouzla pod okraj punčochy, dívka se napřímila s čímsi v dlani.

Třeskla ostrá výbušná ranka.

Simon Doyle se křečovitě zachvěl a zůstal tiše ležet.

Jacqueline de Bellefortová pokývla. Minutku postála s pistolí v ruce a prchavě se usmála na Poirota.

Pak, když Race vyrazil vpřed, obrátila třpytivou hračku proti svému srdci a stiskla spoušť.

Sesula se v tichou hromádku.

„Odkud, hrome, měla tu pistolí?“ vykřikl Race.

Poirot ucítil na své paži ruku. „Vy jste to věděl?“ zeptala se tichounce paní Allertonová.

Přikývl. „Měla dvě. Uvědomil jsem si to, když hlásili, že našli pistolí v kabelce Rozálie Otterbournové, Jacqueline přece seděla u stejného stolu. Když byla ohlášena prohlídka, podstrčila ji do kabelky druhé dívky. Později vešla do její kajuty a vzala si ji zpět, Rozáliinu pozornost odlákala srovnáváním rtěnek. Protože jejich kajuty byly prohledány den předtím, nepovažovala se opakovaná prohlídka za nutnou.“

„Chtěl jste jí umožnit únik -?“ otázala se paní Allertonová.

„Chtěl. Ale ona sama by ho nepoužila. Proto zemřel Simon Doyle lehčí smrtí, než si zasloužil.“

Paní Allertonová se zachvěla. „Láska dovede být až děsivá.“

„Proto také bývají milostné historie většinou tragédiemi.“

Oči paní Allertonové spočinuly na Timovi a Rozálii, kteří stáli bok po boku ve sluneční záři, a pronesla náhle vášnivě: „Bohudíky, že je ve světě ještě také šťastná láska.“

„Jak říkáte, madam, bohudíky!“

Cestující odcházeli postupně na pobřeží.

Později vynesli z Karnaku také mrtvá těla Louisy Bourgetové a paní Otterbournové.

Nakonec dopravili na břeh tělo Linnet Doylové a telegrafy začaly vyklepávat do celého světa zprávu zvěstující veřejnosti, že Linnet Doylová, která bývala Linnet Ridgewayovou, slavná krásná, bohatá Linnet Doylová je mrtva.

Sir George Wode se o tom dočetl ve svém londýnském klubu, Sterndale Rockford v New Yorku, Joanna Southwoodová ve Švýcarsku. O zprávě se diskutovalo také v baru u Tří korun v Maltonu pod Wodem.

A pan Barnaby prohlásil případně: „No, nezdá se, že by bohatství přineslo té ubohé chudince moc dobrého.“

Za nějakou dobu však přestali mluvit o Linnet a místo toho klábosili, kdo vyhraje Velkou národní. Neboť, jak prohlásil pan Ferguson tenkrát v Luxoru, nezáleží na minulosti, ale na budoucnosti.